

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ὑβέρ Μιμιέ

ΔΤΟ τὰ θέματα. Διαφορετικά τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτο προέρχεται ἀπὸ ἄντρα. Καταρτίζεται τὴ μοῖρα του. Ὁμορφα καὶ καλὰ κυλοῦσε ἡ ζωὴ του. Ἰκανοποιητικὴ ἡ ἐργασία του, θὰ τοῦ ἐπέτρπε, ὅστερ' ἀπὸ μερικὸς μῆνες, νὰ πάρῃ τὸ κορίτσι, πὺ ἀγαποῦσε.

Πρὶν ὅμως ἐρθῇ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, σήμανε τὸ τέλος τῆς ἀγάπης του. Καὶ ἦταν τόσο βέβαιος γιὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀγάπης αὐτῆς. Ποιὰ μύγα τὸν τσίμπησε, ποὺς τὸν πείραξε, ποὺς τὸν κλόνησε; Ἐφτάξε σὲ τίποτα τὸ κορίτσι;

Προσπαθεῖ νὰ τῆς βοῇ ἓνα φταίξιμο, γιὰ νὰ ἐλαφρῶσῃ τὸ βάρος τῆς συνειδήσεώς του. Φταίξιμο ὅμως δὲν ὑπάρχει. Εἶναι ὅπως ἦταν ἀπέναντί του. Καλύτερη μάλιστα ἀπὸ πρῶτα, πὺ ἀφωσιμένη, περισσότερη ἐρωτευμένη. Τὰ δύο χρόνια, πὺ κρατᾶ ὁ σύνδεσμός τους, δὲ χαλάωσαν τὴν ἀγάπη τῆς. Ἰσα-ἰσα, τὸν ἀγαπᾶ πὺ πολλὴ ἀπὸ τὴ στιγμὴ, πὺ ὕπευνε στὴν ἐπιμονὴ του κ' ἐγίνε πέρα ὡς πέρα δική του. Αὐτό, ἀλλοστε, εἶναι ὁ κανόνας στὶς γυναῖκες.

Ὅτε ὁ ἴδιος ὅμως ἐνδιαφερόταν λιγώτερο ὅστερ' ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωσὶ τῶν σχέσεών τους. «Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλοκίρῃ, θὰ σὲς ὁμολογήσω, ὅτι, στὴν ἀρχὴ, φοβόμουν μήπως τὴ χορτάσω. Εἶδα πολλοὺς φίλους μου, πὺ, ἐνὺ ποθοῦσαν τρολλὰ τὴ κορίτσια τους, ὅταν τὶς ἀπόκτησαν κ' ὅστερα, ἀλλάξαν δρόμο. Δὲν ἤθελα νὰ πάθω κατὶ τέτοιο κ' ἐγώ. Θὰ ἦταν ἄδικιο. Θὰ ἦταν ἀτίμια ἀνέφρων. Θὰ ἦταν μαστῦριο ἀνέφωνα μαζὶ τῆς χορῆς νὰ τὴ θέλω...»

Οἱ φόβοι του δὲν ἐπαλήθευσαν. Ἡ ἐπιθυμία του ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ζωηρὴ καὶ μετὰ τὴν αἰσθησιακὴ ἱκανοποίησὶ του. Ἐρωτικὴ εὐδωχία μετὰ πληρότητα καὶ μετὰ συνέχειας.

Ἐνθαρρυντικὰ τὰ προγνωστικὰ γιὰ τὴ συζυγικὴ ζωὴ τους. Ὅπου τυχαίνει κατὶ ἀπῆλθαν. Μιὰ πεπονοφλοῦδα.

Περίεργη, ἀλήθεια, ἱστορία. Μυστικὲς κρατοῦσε στὴν ἀρχὴ ὁ νέος τὶς σχέσεις του μετὰ τὸ κορίτσι. Κανένας δὲν εἶχε μυριστετὶ τὸ παραμικρό. Ὅχι μόνο οἱ δικοί, πὺ τὰ μαθαίνουν τελευταίως, ἀλλὰ οὔτε οἱ φίλοι του, πὺ συνήθως πρῶτοι πληροφοροῦνται τὶς ἐρωτικὲς περὶπέτειες.

Μιλὰ δὲ κανένα. Σὲ ἄγνοια κ' οἱ πὺ ἐπιστήθιοι φίλοι του. Σεβόταν πὺ τὴν κοπέλλα καὶ δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τὸπο νὰ τὴν ἐμβῇ. Ὅταν ὅμως οἱ ἀγέσεις προχώρησαν καὶ βιάζαν πὺ τὸ γάμο, σκέφθηκε πὺς ἦταν πὺ καὶ οἱ ἀνὴρες ἴσως τὸν πέλο τοῦ μυστικοῦ.

Μίλησε σ' ἓνα φίλο του, χορῆς νὰ τοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γιὰ μιὰ γνώμη τοῦ ἔκανε λόγο. «...Τοῦ εἶπα, στὰ ἐλαφρά, ὅτι γνῶριζα μιὰ νοστιμούλα καὶ δὲν τοῦ κᾶν κᾶφι, μὲροσάμε κανένα βράδυ νὰ βγοῦμε μαζὶ, γιὰ νὰ περᾶσουμε τὴν ὥρα... Ὁ τὸν-τος, πὺ τὸ ἔλεγα, ἦταν τέτοιος, ὅστε νὰ μὴ καταλάβῃ πὺς πὺ κᾶν γιὰ κατὶ σοβαρό. Ἦθελα νὰ ἔχω τὴ γνώμη του. Ἀν ὅμως ὑποψιάζταν, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος καὶ ἀποφάσισα νὰ τὴν πᾶρω, τότε θὰ ἦταν συγκρατημένος σὲς χορῆς του».

Ἦθε τὸ βράδυ τῆς ἐξόδου. Ἐγιναν οἱ συστάσεις. «...Απὸ τὴν πρῶτη στιγμὴ, πρὸςῆα, ὅτι ὁ φίλος μου ἦταν ψυχρὸς καὶ ἀ-διαφορὸς ἀπέναντί τῆς. Τὴ βαρύνονταν, ἀπέφρωνε νὰ τὴν κυτᾶ-ξη. Πληρτικὰ πέρασαν οἱ ὥρες.

Ο ΤΕΛΕΙΟΣ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Ὅταν μείνανε οἱ δύο μας καὶ πρὶν προλάβω νὰ τὸν ὠρῶσω, τὸν ἀκούσα, καταπληκτικὸς, νὰ μοῦ λέῃ: «Βρέ, πὺ πῆγες καὶ τὸ πῶνισες αὐτὸ τὸ σμαχτῆρο;». Προσέθηκε ἀκόμα, ὅτι, ἂν ἦταν ἡ μὴν γυναικί, πὺ θάμεινε στὴ γῆ, θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν πλησιάσῃ...»

Τὸ μοιραῖο κατὶ. Κατὶ ἐπᾶσε μέσα του. Δὲ στράφηκε ἐναντίον τοῦ φίλου του. Ὁ ἴδιος ἐνοιῶσε διαφορετικὸς καὶ, ὅταν τὴν ἐπομένη πῆγε σὺ τὸ καθιερωμένο ραντεβῶ του, ἦταν ἀγνώριστος. Ψυχρός, ἀδιάφορος... «Σὺ συμβαίνει τίποτα;» τὸν ὠρῶσε ἀνίσχυρῃ ἡ κοπέλλα. Δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ. Μήπως ἤξερε κ' ὁ ἴδιος τί τοῦ συνέβαινε; Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἶχε παῦσι νὰ τὴν βλέπῃ ὅπως τὴν ἔβλεπε ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Τὴν ἔβλεπε μετὰ ξένα μάτια, τὰ μάτια τοῦ φίλου. Σμαχτῆρο τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ἡ ἀγάπη του.

Σὲ ἀμνηστία τώρα, δὲν ξέρει τί νὰ κᾶν, πὺς νὰ φερθῇ, ποῖα ἀπόφασι νὰ πάρῃ. Ἀπορετὴ ὁ ἐπιστολογράφος. «Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...»

Εἶναι ὅμως τόσο κοινὸ, τόσο ἀπλό. Ἐνα τίποτα, πὺ ἀναποδογυρᾷ μιὰ κατὰστασι. Τὸ τίποτα αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπίδρασι τῆς κοινῆς γνώμης στὶς αἰσθητικὲς ὑποθέσεις. Πουθενά ἄλλο οἱ τῶν-τος δὲν ἀκούουν τέτοια ἐπιρροή, ὅσο στὰ ἐρωτικὰ. Τυχαῖα νὰ μὴν ἔχετε προσέξει τὴν ὁμορφίαν τῆς γυναικί, πὺ συνοδεύετε. Νὰ μὴ σᾶς ἀρεσῇ ἡ γυναικί αὐτὴ. Τὴν προσέχουν ὅμως οἱ διαβάτες, ἐκστασιάζονται καὶ γνῶριζα καὶ σᾶς μακαρίζουν γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς. Καὶ τότε γίνεσθε καὶ σᾶς θαυμαστής τῆς.

Ἡ, τὸ ἀντίθετο: Τὴ θαυμάζε-τε, τὴν ἐπιθυμεῖτε, εἰσθε ἐρωτευ-μένος μαζὶ τῆς. Ἐορῆται ὅμως ὁ

ἄλλος σας καὶ οἶχνει ἀπάνω σας ἓνα κοῦβά γερό, σᾶς μιλᾷ γιὰ σμαχτῆρο καὶ σβύνουν μονομῆς οἱ φλόγες σας.

Ἀν φανταζόμαστε τὴν ἐπίδρα-σι, πὺ ἀκούμε στὸν ἄλλο, θὰ ἤμαστε πὺ συγκρατημένοι σὲς χορῆς μας, ὅταν μάλιστα προκε-ταί γιὰ θέμα ἐρωτικὸ. Ὁ Πιερ-αν-μέσα του. Δὲ στράφηκε ἐναντίον τοῦ φίλου του. Ὁ ἴδιος ἐνοιῶσε διαφορετικὸς καὶ, ὅταν τὴν ἐπομένη πῆγε σὺ τὸ καθιερωμένο ραντεβῶ του, ἦταν ἀγνώριστος. Ψυχρός, ἀδιάφορος... «Σὺ συμβαίνει τίποτα;» τὸν ὠρῶσε ἀνίσχυρῃ ἡ κοπέλλα. Δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ. Μήπως ἤξερε κ' ὁ ἴδιος τί τοῦ συνέβαινε; Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἶχε παῦσι νὰ τὴν βλέπῃ ὅπως τὴν ἔβλεπε ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Τὴν ἔβλεπε μετὰ ξένα μάτια, τὰ μάτια τοῦ φίλου. Σμαχτῆρο τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ἡ ἀγάπη του.

Σὲ ἀμνηστία τώρα, δὲν ξέρει τί νὰ κᾶν, πὺς νὰ φερθῇ, ποῖα ἀπόφασι νὰ πάρῃ. Ἀπορετὴ ὁ ἐπιστολογράφος. «Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...»

Εἶναι ὅμως τόσο κοινὸ, τόσο ἀπλό. Ἐνα τίποτα, πὺ ἀναποδογυρᾷ μιὰ κατὰστασι. Τὸ τίποτα αὐτὸ εἶναι ἡ ἐπίδρασι τῆς κοινῆς γνώμης στὶς αἰσθητικὲς ὑποθέσεις. Πουθενά ἄλλο οἱ τῶν-τος δὲν ἀκούουν τέτοια ἐπιρροή, ὅσο στὰ ἐρωτικὰ. Τυχαῖα νὰ μὴν ἔχετε προσέξει τὴν ὁμορφίαν τῆς γυναικί, πὺ συνοδεύετε. Νὰ μὴ σᾶς ἀρεσῇ ἡ γυναικί αὐτὴ. Τὴν προσέχουν ὅμως οἱ διαβάτες, ἐκστασιάζονται καὶ γνῶριζα καὶ σᾶς μακαρίζουν γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς. Καὶ τότε γίνεσθε καὶ σᾶς θαυμαστής τῆς.

Ἡ, τὸ ἀντίθετο: Τὴ θαυμάζε-τε, τὴν ἐπιθυμεῖτε, εἰσθε ἐρωτευ-μένος μαζὶ τῆς. Ἐορῆται ὅμως ὁ

ἄλλος σας καὶ οἶχνει ἀπάνω σας ἓνα κοῦβά γερό, σᾶς μιλᾷ γιὰ σμαχτῆρο καὶ σβύνουν μονομῆς οἱ φλόγες σας.

Τὰ δύο χρόνια, πὺ κρατᾶ ὁ σύνδεσμός τους, δὲν χαλάωσαν τὴν ἀγάπη τους.

νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ του, πὺ ἦ-ταν νὰ παντρευτοῦμε. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἤμουν τρολλὰ ἐρωτευ-μένη μαζὶ του. Πάντως, μὺ ἦταν συμπαθῆς. Εἶχα καὶ τοὺς δικούς μου, πὺ ἐπέμεναν γιὰ τὸ γάμο. «Πὺ νὰ βοῆς, μὺ ἔλεγαν ἄλλοι σὺν αὐτόν; Σωστὸ κορίτσι. Τοῦ μιλᾶς καὶ κοκκινίει. Σεμνὸς, φρόνιμος, φιλότιμος...».

Αὐτὸ εἶναι τὸ κακό: Ἡ τελειό-τητα. Δὲν ἔχαμε τὰ καλὰ τους, γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐντύπωσι, ὅπως γράφει ἡ κυρία. Ἦταν καλός. Ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ μετὰ τὸ γάμο του. Κανένα πρεγ-δι. Οὔτε παραγγέλια νὰ τὸν εἶχε. Τέτοια ἀφροσῶσι, τέτοια τάξι... Ὁ λόγος τῆς δεύτερης δὲ γίνεται. Ἐκτελεστικὴ τὸν ἐπιθυμῶν τῆς. Τὴν κυτᾶει στὰ μάτια. Ἀγνοῶ-στο τοῦ εἶναι τὸ καφερεῖο, ἀγνοῶ-στες οἱ συντροφικὲς, ἀπὸ τὶς ὁ-ποῖες λείπει ἡ γυναικί του.

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου αἰσθανόταν ἄσχυρῃ, ἐπειδὴ κατὰ τὶς ὥρες τῆς ἐργασίας, ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Τὰ κατᾶφερε ὅ-μως νὰ ἐργάζεται μέσα σὺ σπῆ-τι καὶ νὰ μὴ ἐξοκλᾷ ἀπ' αὐτό. Νὰ κυτᾶται ἄλλες: Οὔτε κατὰ διάνοιαν. Μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύ-νη στὴ γυναικί του, δὲν ἐλέγχει τὶς πράξεις, τὶς ἐξόδους, τὰ τη-λεφωνήματά τῆς. Τὴ λατρεῖ χω-οῖς νὰ τὴν ἐλπει.

Ἦσαν, χορῆς νεῖρα, δίχως θυμῶς. Τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ ταρᾶξῃ τὴ γαλήνη του. Καμμιὰ ἀπαίτησι τῆς γυναικίς του δὲν τοῦ φανταίνεται ὑπερβολικὴ.

Τὴ βοηθεῖ σὺ νοικοκυριό, στὴν κοῦβινα, στὴν περικοπήσι τὸν ἔ-νουν τους. Ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς τῆς, τοὺς συγγενεῖς τῆς.

Πολλοὶ τὸν ἐνοχλοῦν. Κανένα δὲν ἔχει ἐνοχλήσει. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ ἀναγνωρίζουν τὶς ἀρε-τές, τὸν θαυμάζουν, μακαρίζουν τὴν γυναικί του.

Ὅτε σὲς συζυγικὲς ὑποχρεώ-σεις τοῦ ὀστερεῖ. Ἵψηλὴ ἡ θεο-μοκρασία τοῦ κοῦβαν.

Ἡ κυρία ὅμως κατὰ ἄλλο παρὰ ἐντυπωσιμένη αἰσθάνεται ὅλο τοῦ... Ὅμοιοιμαί τοὺς γονεῖς μου, πὺ γιὰ νὰ δειξῶν τὴν καλοσύ-νη καὶ τὴν σεμνότητα τοῦ ἀντρα μου, ἔλεγαν, ὅτι εἶναι σωστὸ κο-ρίτσι. Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι πὺ μετὰ δαμονίζει. Ποῖος τὸν εἶπε πὺς θέλω νὰ πάω κορίτσι; Ἐγὼ θέ-λω ἓνα ἀντρα μετὰ ἀνυμνίας, μετὰ ἐλαττώματα, μετὰ ἰδιο-τροπίες του. Ἐνα ἀντρα, πὺ νὰ τὸν λογαριάζω...».

Σᾶς φαίνεται ἴσως περιεργο-Νὰ τᾶν ὅλα καὶ νὰ εἶναι δυσ-αρεστημένη. Τὸ μετὰ τῆς θέλει. Εἶναι ὅμως τόσο πὺ γυναικεῖα ὅσα μᾶς γράφει. Δὲν εἶναι ὁ τέ-λειος τὸ ἰδανικὸ τῆς γυναικίς. Τὸν θέλει καὶ λίγο ἀτακτο, κά-πως ἄστατο, ἀνίσχυρο, ἀπατητικὸ. Ὅπως γιὰ τὸν ἀντρα ἀποτελεῖ φορτὶ δυσάρεστο ἡ οἰμωτικὴ, ἡ ἀκατάστασι, ἡ χορῆς θηλυκότητι, ἡ γυναικί, πὺ ἀντροφῆρε. Ἐστὶ καὶ τὸ ἄλλο φύλο, τὸ ἰδανικὸ τῆς γυναικίς δὲν εἶναι ὁ σῶν-τος, πὺ ἔχει τὴν σεμνότητα χορῆς τοῦ πε-ρασμένου αἰῶνα. Ἐνας ἀντρας, πὺ δὲν πίνει, δὲν καπνίζει, δὲν προκαλεῖ ἀνυμνίας, δὲν ἔχει πα-ρόντα, δὲ δημιουργεῖ κατὸν-κά-πον σκηνές...

«Σᾶς βεβαιῶν, ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου εὐχρηστικὸν ἀπὸ τὴν τὸση καλοσύνη του. Θὰ ἤμουν εὐ-τυχῆς, ἂν ἦταν κατὰς κακίς... Νὰ νοιώθω κ' ἐγὼ πὺς ἔχω νὰ κᾶν μετὰ ἀντρα καὶ ὅχι μετὰ κοῦ-λο...».

Τὴν καταλαβαίνουμε. Ἐπιστολὴ μετὰ ἐλπίδων ἀλθίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δραγατσανίου 4-Τηλ. 36.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΧΕΙΡΑΨΙΕΣ

ΝΑ καταργηθοῦν οἱ συλλυπητήρι-ες χειραψίες στὶς κηδεῖες, πρό-τεινε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ὁ δῆμα-ρχος Ἀθηναίων. Ἀρκετὰ πὺ πρὶν, εἶχε προτείνει νὰ περιοριστοῦν οἱ ἐ-πικηδεῖοι λόγοι σὺν ἀριθμὸ τῶν τριῶν κατ' ἀνάτομο ὄριο καὶ νὰ μὴν κρατᾶ ὁ καθένας τοὺς παραπάνω ἀ-πὸ πέντε λεπτά.

Δὲν κατάφερε, γιὰ τὴν ὥρα, τὸ πρῶτο, πὺ ζήτησε, καὶ θὰ βρῇ, εἶ-ναι βέβαιον, ἀκόμη μεγαλύτερες δυσ-κολίες γιὰ νὰ καταφέρῃ τὸ δευτε-ρο. Δὲν ὑπάρχει πὺ δυσκολοκατόρ-ωτος ἄλλος ἀπὸ τὴν κατὰλυσι μιᾶς παλας, κακῆς συνήθειας. Καὶ οἱ συλλυπητήριες χειραψίες στὶς κηδεῖ-ες δὲν εἶναι παρὰ μιὰ κακὴ συνή-θεια, ἓνα ἀνόητο καὶ βάνασο ἔθιμο, πὺ ἀποκλείεται, μολοντοῦ, νὰ ξεριζωθῇ ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλ-λη, ἀκόμη κ' ἂν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀποδεχτῇ τὶς ἐισηγήσεις τοῦ δη-μάρχου κ' ἡ κοινὴ γνώμη, θεωρητι-κά, τὶς ἐγκρίνῃ.

Οἱ πὺ ἐγγενεῖς προσπάθειες, ὁ-μως — εἶχε πῇ κάποιος — εἶναι οἱ καταδικασμένες σὲ ἀποτυχία. Ὁ-πότε, μπορεῖ ἄφοβα νὰ ἐπαινέσῃ κα-νεῖς τὴν πρωτοβουλία τοῦ δημάρ-χου, χορῆς νὰ δυσχεραστῇ κανένας, ἀφοῦ κ' ὅσοι τυχόν διαφώνουν, θά-χουν τὴν πὺ οὐσιαστικώτερη ἱκα-νοποίησι νὰ δοῦν τὴν ἱκανοποίησι τοὺς νὰ θριαμβεύῃ. Οἱ συλλυπητή-ριες χειραψίες δὲ θὰ καταργηθοῦν, ὅπως καὶ οἱ ἐπικηδεῖοι λόγοι θὰ ἐ-ξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀπερίοριστοι καὶ ἀσυγκράτητοι φλύαροι, παρέχοντας τὴν εὐκαιρία σὺν ἀγορήσι νὰ ἐπι-δείξῃ — μ' ἓνα σμπάρο δύο τρυφύ-νια — τόσο τὴν ρητορικὴν τοῦ δεινό-τητα, ὅσο καὶ τὰ καλὰ τοῦ αἰσθη-ματα γιὰ τὸ μεταστάντα.

★

Εὐτυχῶς, ἐπικηδεῖοι λόγοι δὲν ἐκ-φωνοῦνται παρὰ μόνο μπροστὰ σὲ νεκρούς, πὺ ἀποτελοῦσαν, ὅσο ἦταν στὴ ζωὴ, μιὰ σημαντικὴ προσωπι-κότητα ἡ πὺ κατεῖχαν μιὰ ἐπὶζηλῆ θεσι στὴν κρατικὴ ἢ τὴν κοινωνικὴ ἱεραρχία. Οἱ δασημότητες, ὅμως, εἶναι λίγες, ἐνὺ οἱ ἀσημότητες εἶ-ναι πολλές. Ἐστὶ, οἱ συλλυπητήρι-ες χειραψίες ἀποτελοῦν φαινόμενο πὺ χειρότερο, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγο, ὅτι τυραννοῦν πὺ περισσό-τερος ἀπ' ὅσους τυραννοῦν οἱ ἐπι-κηδεῖοι λόγοι.

Ἐτυχε συχνά, πρὶν ἀκόμη ὁ δη-μάρχος Ἀθηναίων ἐισηγήθῃ τὴν κα-τάρχησι τοῦ ἀνόητου καὶ βάρβαρου αὐτοῦ ἔθιμου, ν' ἀναρωτηθῇ ποῖος ἐξαναγκάσει τοὺς μαυροφορεμένους στενοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ σὲ μιὰ τέτοια δοκιμασία, πὺ κάνει ἀκόμη σκληρότερη τὴν θλίβειν ἐκείνη ὥρα. Τὸς ἐβλεπε νὰ στέκονται ὀρθοί, σὲ παράταξι, κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, καὶ ν' ἀπλώνουν ὑποτακτικὰ τοὺς χεῖρας ἐπιθυμῶντας νὰ τοὺς τὸ σφίξουν. Νὰ δέχονται τὰ τυπικὰ, τὰ βαρυστημένα, τὰ κρύα συλλυπητικὰ ἔγωνα, μακρυνῶν γνω-στῶν, ἢ καὶ ἀγνωστῶν, κάποτε, στοὺς ἰδίους, καὶ νὰ εἶναι ὑποχρεω-μένοι νὰ τοὺς ἐκχαρῇσιν ὅλους αὐ-τούς, ἔστω καὶ μετὰ ἄπλη κλίσι τοῦ κεφαλοῦ. Τοὺς αἰσθανόμενους νὰ δυσφοροῦν, νὰ ἀγανακτοῦν κρυφά ἐπὶ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, πὺ δὲν τὸ διά-λεξαν μόνοι του, μὰ πὺ δὲν τὸλ-μήσαν νὰ τὸ ἀποφύγουν, καὶ νὰ ἀ-γωνίζονται νὰ μὴν ἐκδηλώσουν τὴν δυσφορία καὶ τὴν ἀγανάκτησι τους.

Καὶ τοὺς λυπόμουν, ὅπως λυπά-μαι πάντα ἐκείνους, πὺ ὑποδο-λῶνται σὲ μιὰ συνθήκη, σὲ μιὰ πρόληψι, σ' ἓναν τύπο ἢ σ' ἓναν κα-νόνα, ἀπὸ αὐτοὺς, πὺ ἔχουν ἐπινο-ηθῇ εἰδικά, θάλεγε κανεῖς, γιὰ νὰ κάνουν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου λιγώ-τερο ἀνθρώπινη.

★

Ποῖος τρολλός, ἄραγε, ἡ ποῖος ψυχράσιμος σαδιστῆς ἐπέβαλε σὺ πένθος — πὺ θάπρεπε νάνα μιὰ ὑ-πόθεσι τόσο στενὰ ἀτομικὴ, ὅσο καμμιὰ ἄλλη — τὸ χαρακτῆρα μιᾶς κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως;

Καταλαβαίνω, ὡς ἓνα σημεῖο, ἐκεί-νους, πὺ θέλουν πολλοὺς καλεσμέ-νους — πολλὸ κοινὸ, πολλοὺς θεα-τές... — στὶς χορῆς τους: στοὺς γάμους ἢ στὰ βαφτίσια. Ἐνας ἀ-νοήτος γάμος μπορεῖ νὰ μὴν ἀνάλο-γα μετὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν αὐτῶν πὺ παντρεύονται, τὴ γοητεία, πὺ ἔχει γιὰ ἄλλους, μετὰ τὴν ἀντίθετη ἰδιο-συγκρασία, ἓνας γάμος κλειστός.

Ἡ «ἀνοήτῃ» κηδεῖα, ὅμως, τὸ πένθος, πὺ γίνεται δημόσιο θέαμα, ἡ θλίψι, πὺ γεφυρώνεται μπροστὰ σ' ἑκατοντάδες ἀδιάφορα μάτια, ποῖον εἶναι δυνατό νὰ γοητεύουν; Ποῖος ἀπ' ὅλους, ὅσοι κηδεῖσαν, μετὰ εὐκρινὴ ὀδύνῃ, μετὰ ἀληθινὸ σπαραγ-μὸ, τὸν ἀνθρώπο του, δὲ θάθελε, τὴν ὥρα αὐτὴ, νὰ χαλᾶν μονομῆς ἀπὸ γύρω τοὺς τὸ βέηλο πλῆθος, γιὰ νὰ τοὺς ἀφίει ἀπερίστατους σὺ πένθος τοὺς, μόνους, κατὰμο-νους, τοὺς στενοὺς, στενοτάτους συγγενεῖς, μ' ἐκείνους πὺ ἀποχαι-ρετοῦν;

Ὅμως, ὅχι μόνο κανεῖς τοὺς δὲ διανοήθηκε ποτὲ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλῆθος τῶν μακρυνῶν γνωστῶν καὶ τῶν ἀγνωστῶν νὰ προσέλθῃ, μὰ καὶ ὅλοι στᾶθκαν ὑποτακτικὰ, ὀρθοί, νὰ κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, γιὰ ὑποστοῦν ἀδιαμαρτύρητα τὴ δοκιμα-σία τῶν ψυχρῶν καὶ τυποποιημένων συλλυπητήριων χειραψιών!

Ὁ λόγος τῆς πειθαρχίας ὑποταγῆς τοὺς εἶναι αὐτός, πὺ ἀνάφερα πα-ραπάνω: Ἡ συνθήκη εἶναι ὁ πὺ τυραννικὸς δικτάτορας, ἓνας δικτά-τορας, πὺ σκεδὸν ποτὲ δὲν τὸν ρί-χνει μιὰ ἐπαναστάσι καὶ πὺ μονά-κῃ σὲ ἀργὸ θάνατο.

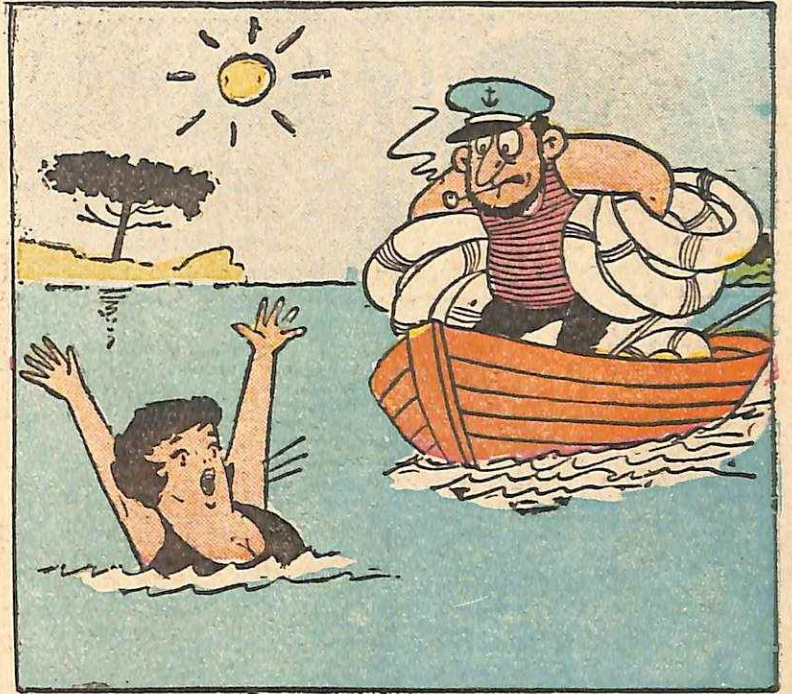
★

Ἀντὶ νὰ σφίγουν τὸ χεῖρ τῶν συγγενῶν ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐκδη-λώσουν τὴν «συμμετοχὴν» τους σὺ πένθος τους — προτείνει ὁ δημάρ-χος Ἀθηναίων — μποροῦν νὰ ρί-χνουν ἓνα ἐπισκεπτήριο, μετὰ λίγες συλλυπητήριες λέξεις, σ' ἓνα εἰδι-κὸ κιβωτίδιο.

Ἀπλὴ καὶ λογικὴ ἡ πρότασι, μὰ — γι' αὐτὸ ἀκριβὲς! — δὲν πρό-κειται ποτὲ νὰ ἐφαρμοστῇ. Τὰ θυ-ματα τῆς δοκιμασίας, οἱ βαρυν-θοῦντες στενοὶ συγγενεῖς, δὲ θὰ τολμήσουν ν' ἀπαλλαγῶν ἀπ' αὐ-τὴν, μετὰ τὸ φόβο πὺς οἱ ἄλλοι θὰ τοὺς κατηγοροῦν γιὰ κακντομία «ἀνευλαδῆ» (κ' ἂς εἶναι ἡ πὺ εὐ-λαδὴ καὶ πὺς ἔχει νὰ γίνῃ). Μὰ κ' ἐκείνοι, πὺ πηγαῖνουν γιὰ νὰ συλ-λυπηθῶν, δὲσκαλοθὰ προσαρμόζον-τοσαν στὴ διαδικασία τοῦ ἐπισκε-πτηρίου. Μετὰ τὴν χειραψίαν, ὑπογραμ-μίζουν τὴν παρουσίαν τους. Ἐνὺ τὸ ἐπισκεπτήριο — θὰ σκεφθοῦν — μπορεῖ καὶ νὰ μὴ διαβασθῇ!

Ἐστὶ, ἡ χειραψία θὰ διατηρηθῇ. Καὶ δὲ θάνα καθόλου ἀφύσικη ἡ διατήρησι τῆς. Ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἐχῇ ψευτίσει, ὑποδοκῶντας τὴν σὲ κάθε εἶδους θλιβερῆς συμβατικῆς, τῆς ζωῆς του, τὸν παρᾶνεο ἀν ψευτίσει, μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο, καὶ τὸ θάνατό του;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω σωσίδιο στὰ μέτρα σας!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

Ο ΠΕΠΟ ΜΠΑΡΤΟΛΑΝΤΟ είχε μεγάλο καυμό στην καρδιά του. Καί τ'α τρία παιδιά του τόν είχαν εγκαταλείψει. Καί τώρα στα πενήντα του χρόνια είχε μείνει ολομόναχος με τη γριά του. Κατάρτα θάλεγε κανείς ότι είχε ξεκληρίσει το σπίτι του. Ο πρώτος γιός του, στ'α είκοσι χρόνια του, έφυγε από τη Νέα-πολι με αγγλικό καράδι. Ήθελε να γίνει ναυτικός. Πέθανε ύστερ' από δυο χρόνια από κίτρινο πυρετό, τρεις μέρες πριν φτάσει το καράδι στο Ρίο 'Ιανέιρο.

Ο Πέπο έκλαψε πικρά για το χαμό του. Παρηγορήθηκε όμως με τη σκέψη πως είχε ακόμη δυο παιδιά, τόν 'Αντόλφο και τόν Μικαέλι. Αυτοί θα τόν φρόντιζαν στα γεράματά του. Μά ήταν γραφό να μη δοκιμάσει αυτή την ευτυχία. Λίγα χρόνια αργότερα τόν δεύτερο παιδί τόν σκοτώθηκε στόν πόλεμο. Τόν ύπουργο τών Στρατιωτικών είδοποιήσε τόν πατέρα ότι μπορούσε να παραλάβει τόν σκακίδιο τού με τ'α μι-κροπράγματά του. Ήταν μέσα γραμμάτια τού σπιτιού τού, έ-να ήμερολόγιο, ένα χοντρό βι-βλίο, μία φωτογραφία τής μη-τέρας τού κι 'ένας σιδερένιος σταυρός, πού τού είχε δοθεί από τόν συνταγματάρχη τού ύστερα από τόν ήρωισμό, πού είχε δεί-ξει σ'ε μία μάχη.

Ο Πέπο Μπαρτόλντο έκλαψε πολύ παίρνοντας τ'α πράγματα τού παιδιού τού. Ύστερα, κάθε νύχτα, τάδεχσε από κεί πού τ'α είχε κρύψει, τ'α αράδια στα γό-νατά τού κι 'έμενε συλλογισμέ-νος. Ή γυναίκα τού αμίλητη πα-ρακολουθούσε τή σιωπηλή τρα-γωδία τού κι 'έσκυβε τόν κεφάλι στόν κέντημά τής. Ο Μικαέλι, σ'ε μία γωνιά, σκαρφαλωμένος στήν καρέκλα, έγγραφε τ'α μαθη-ματά τού μωτοκυκλώνοντας τ'α τετράδιά τού με μελανί.

Κι' έτσι πέρασαν τ'α χρόνια

καί μεγάλωσε κι' ο Μικαέλι. Ή υπερβολική αγάπη πού τόν έδει-χναν, τόν είχε χαλάσει. Είχε γί-νει κακός, ψευτής, κατεργάρης και ακληρός. Οι γονείς τού συγ-χωρούσαν όλες τ'ες τρέλλες τού. Φοβόντουσαν να τόν στενοχωρη-σουν για να μη φύγει από τόν σπι-τί. Παρ' όλες τ'ες κακιές τού, ο Μικαέλι ήταν ή χαρά τού σπι-τιού. Κάθε φορά πού άνοιγε τή πόρτα κι' έμπαινε με ξεφωνητά χαράς, μία αχτίνα ήλιου σκορπί-ζονταν παντού κι' έδιωχνε τή μελαγχολία τών γέρον.

— Μικαέλι, τού έλεγε συχνά ο πατέρας, είναι καιρός να φρον-τίσεις για τόν μέλλον σου. Ή πε-ριουσία μας μέρα με τήν ήμερα εξασφαιίζεται. Καί γρηγόρα θά βρεθούμε στόν δρόμο. Κανείς δέ θά μπορεί πιά να σε βοηθήσει.

Ο Μικαέλι παραδεχόταν ότι οι γονείς τού είχαν δίκιο. Από έμ-φυτη όμως κλίση, βαριόταν τή δουλειά. Εύρισκε ότι ήταν προτι-μότερο να ξαπλώνεται κανείς μα-τύτερο να κοιτάει τόν λιμανιού, να χαζεύει τ'α καράδια, να παίζει χαρτιά με τούς ναυτες.

Μά ή ζωή αυτή δέν άργησε να τόν χαλάσει ακόμη πιο πολύ. Ά-δελφί, μία φωτογραφία τής μη-τέρας τού κι 'ένας σιδερένιος σταυρός, πού τού είχε δοθεί από τόν συνταγματάρχη τού ύστερα από τόν ήρωισμό, πού είχε δεί-ξει σ'ε μία μάχη.

Ο Μικαέλι τούς έπτε κάτι ά-όριστο. Άπέφυγε να τούς πη-ρούσει. Άπέφυγε να τούς πη-ρούσει. Άπέφυγε να τούς πη-ρούσει. Άπέφυγε να τούς πη-ρούσει.

ΑΡΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΑ ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ τού σκοτωμένου. Σύρθηκε ως τόν κρεβάτι, για να σκεφθ. Ένοιω-θε μία παράξενη αδυναμία και μία άνεστηγητη απογοήτευσι να τόν κυριεύει. Ή απρόσπτη αλλα-γή τού Μικαέλι τόν είχε βυθίσει σ'ε απελπισία. Μά δέν τολμούσε να παραδεχθ ή σκέψη, πού εί-χε κερφωθεί στο μυαλό τού...

Ο Μικαέλι τώρα δέν είχε άλ-λάξει μόνο ρούχα. Είχε αλλάξει και συνήθειες. Σύναζε σ'α με-γάλα κέντρα, γύριζε με αυτοκί-νητο και χαιρετούσε ώραιες και καλοντυμένες κυρίες.

Μ' όλη όμως τήν αλλαγή, κα-νείς δέν τόν είχε σ'ε εκτίμησι. Εί-χαν άρχισει μάστιχα να περιφο-ρουν και τόν τίμιο Μπαρτόλντο.

Ο γέρο—Πέπο δέν άργησε να τόν καταλάβη και στενοχωρήθηκε. Θέλησε να ρωτήσει τή γυναίκα τού. Μά εκείνη δέν ήξερε τί να τού απαντήσει. Καί αποφάσισε να ζητήσει εξηγήσεις από τόν 1-διο τόν παιδί τού.

Ο Μικαέλι γέλασε με τήν έ-ρώτησι τού πατέρα τού.

— Καλά θά κάνης, τού απάν-τησε, να μην άνακατεύεσαι στις δουλειές μου. Είμαι έλευθερος να κάνω ό,τι θέλω.

Κι' έφυγε άπ' τόν σπίτι, χω-ρίς να τούς πη άλλη λέξι.

Τόν έδιωξε τόν παιδί, τού παραπονήθηκε για πρώτη φορά με δάκρυα στα μάτια ή γυναίκα τού. Ο Μικαέλι θυμωσε. Δέ θά γυρίσει πιά κοντά μας.

Ο Πέπο κούνησε τόν κεφάλι τού.

— Φοδούμαι, ψιθύρισε σιγά, ότι είναι χαμένος. Ή Παναγία δέ βάλ'η τόν χέρι τής!

Άπ'ό κείνη τή μέρα ο Μικα-έλι δέ γύρισε στόν σπίτι. Οι γέ-ρον περνούσαν τ'ες ώρες τούς ά-μιλητοι με τήν άγωνία ζωγραφι-σμένη στόν πρόσωπό τούς. Είχαν χάσει ακόμη και τόν ύπνο τούς.

Ένα βράδυ όμως, ύστερ' από λίγο καιρό, άκούστηκαν χτυπή-ματα στήν πόρτα. Ο Πέπο παρά-τησε τόν βιβλίο τού σκοτωμένου, πού διάβαζε για χιλιοστή φορά και πήγε ν' άνοίξη. Σ'τό άνοιγμα τής έξώπορτας φάνηκαν οι στο-λές δυο καραμινιέρων. Οι άστυ-φύλκες κρατούσαν άπ' τ'α χέρια έναν άνθρωπο γεμάτο αίματα.

— Έδώ κάθεται ο Πέπο Μπαρ-τόλντο; ρώτησαν. Αυτός ο δο-λοφόνος λέει ότι είναι γιός τού. Τόν πιάσαμε τ'η ώρα πού έκλεβε τόν θυμό τού...

Ο Μπαρτόλντο ένοιωσε μία ζά-λη κι' έσβυσε τόν βλέμα τού. Εί-χε άναγνωρίσει τόν Μικαέλι. Ωστόσο με σταθερή φωνή απάν-τησε:

— Έγώ είμαι ο Πέπο Μπαρ-τόλντο. Όσο γι' αυτόν τόν άν-θρωπο, πρώτη φορά τόν βλέπω σ'ή ζωή μου. Ο Θεός να τόν συγχωρήσει για τόν έγκλημά τού.

— Πατέρα! φώναξε με σπαρα-χτική κραυγή ο Μικαέλι.

Μά ο γέρος έκανε πώς δέν ά-κουσε. Είπε τούς δυο άστυφύλα-κες να σέρνουν άνασσα τόν γιό τού στόν σκοτεινό δρόμο. Ύστε-ρα έκλεισε και γύρισε κοντά σ'ή γυναίκα τού.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ή πρώην μνηστή τού Φράνκ Σινάτρας, Τζούλιετ Γρόουζ, πολυκερ είτα σ'ενα τόν 'Έντο Φίσερ. Τόν έδιαφερόν αυτό τής Τζούλιετ έώσε άθρόος στόν 'Έντο και τόν βοήθησε να σημειώσει νέες καλ-λιτεχνικές επιτυχίες και ν' άπολαύη ή πόν ένα σύμπλεγμα κατωδότησης, πού τόν βράνιζε από τότε πού παντρεύτηκε τήν Λίζ. Ύπερηφανος για τή νέα του κατάρκτης ο 'Έντο σκεπεί να προχω-ρήσει σ'ήν έκδοσι τού διαζυγίου, πού ή Λίζ προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' άποφύ-γη ή τουλάχιστον ν' άναβάλη γι' άργότε-ρα. Όσο για τήν Τζούλιετ, φαίνεται πως τήν ικανοποιεί ή ιδέα ότι νικήσε έμμεσως μ'α 'Ελίζαμπετ Τάιλορ.

Σ'ε μία έκθεσι νοσοκομειακών έγκα-ταστάσεων, πού έγινε πρό ήμερών σ'ήν Κο-λωνία τής Γερμανίας, έπεδείχθη μεταξύ άλλων και ή ηλεκτρική αυτή σκούπα, πού μπορεί να χρησιμοποιηθ ή για δυό δουλειές συγχρόνως. Μας ή τις σκού-πες άπορροφά και τόν άέρα τού δωμα-τίου, τόν όποιο άπολυμαίνει διοχετεύον-τας τόν σ' ένα θάλαμο ύπεριώδων άκτι-νών. Άκολούθως δέ τόν εξάγει και πάλι τελείως άποστειρωμένο και άπληγυμέ-νο μικροβίων και βακτηριδίων. Η σκού-πα αυτή θεωρείται ιδεώδης για χειρουρ-γεία και για θαλάμους άσθενών.

'Από 10 ως 20 Αύγουστου 'Ο 'Οδυσσεύς ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ στήν 'Ιθάκη

Πρωτότυπες έορταστικές έκδηλώσεις
στήν πατρίδα τού όμηρικού ήρωα

***Σ'αν βγής στόν πηγάδι για τήν 'Ιθάκη**
να εύχεται ν'αίνα μικρός ο δρόμος
γεμάτος περιπέτεια, γεμάτος
(γνώσι.
Τους Λαϊστρογόνες και τους Κν-
(ήλωτες
τόν θυμωμένο Ποσειδώνα μη φο-
(δάσει.
Τέτοια στόν δρόμο σου δέ θα
(βρης...
(ΚΑΒΑΦΗΣ)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ νόημα και χειροπια-στή σημασία άπόκτησαν τ'ες μέ-ρες αυτές τού Δεκαπενταύγουστου, οι παραπάνω στίχοι τού Καβάφη, οι γεμάτοι στοχασμό και περιπά-θεια, με τούς όποιους άρχίζει τόν ονομαστό ποιήμα τού 'Ιθάκη.

Και τούτο, γιατί όσοι αυτές τ'ες μέρες τραβούν για τόν ταπεινό νη-σί τού θρυλικού όμηρικού ήρωα, πού 'πολλών ανθρώπων είδεν άστεα και νόν έγνων, τόν πανάρχαιου και κο-σμοδόξου βασιλιά τής 'Ιθάκης, θά βρουν στόν δρόμο τους και τήν περιπέτεια και τή γνώσι. Καί δέ θάχουν καθόλου να φοβήθουν τούς Λαϊστρογόνες και τούς Κύκλωπες, γιατί ο 'Οδυσσεύς θά τούς έχη ά-φίσει πίσω τού. Καί τώρα άγνω-στος, γερασμένος κι' άγνώριστος, αλλά εύτυχής, θά πατήσει τόν ποδάρ-ι τού σ'ήν αγαπημένη γή και θά κινή-ση να βρη πάλι, ύστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια τήν πιστή Πηνελό-πη να ύφαινη στόν άργαλειό τόν ά-τελείωτο ύφαντό, για να ξεγελήσει τούς μνηστήρες και τόν άγαπημένο γιό τού Τηλέμαχο.

Μία ώραία πρωτοβουλία τού Δη-μάρχου τού μικρού νησιού τού Ιο-νίου τής 'Ιθάκης κ. Νικ. Κολυβάς, προέδρου τής τοπικής νεοσυσταθεί-σης επιτροπής 'Οδυσσειακών έορ-τών, καθώς και τών μελών τής έ-πιτροπής αυτής Στ. Πατζίη, Μαρ. Λεκατσά κ.ά. παίρνει σάρκα και ό-στά για πρώτη φορά στόν Ιστορικό νησί.

Επί 10 μέρες, δηλαδή από τ'ες 10—20 Αύγουστου θά άναβίωση σ'ήν πρωτεύουσα τής 'Ιθάκης Βα-θύ, και σ'ήν περιοχή τής ολόκληρη τού όμηρικό έπος πού περιγράφει τ'α βάσανα τού παλιού βασιλιά τού νη-σιού, τού 'Οδυσσεά, και κυρίως τήν επιστροφή τού.

Νέοι τού νησιού, σ'ε μία ώραία καλλιτεχνική προσπάθεια, θά άναβί-ωσουν τόν παλιό θρύλο, σ'α ίδια ά-κριβώς μέρη όπου είχαν λάβει χώραν τ'α γεγονότα τής 'Οδυσσεας'. Ε-τσι στόν μικρό κολπίσκο τού Φόρκο-νος, πού βρίσκεται σ'ήν κορυφή τού λιμανιού τής 'Ιθάκης ένα άραιό πρι-νίθ θ' άποδίδασθ από μία άρχαία τριήρη ο θρυλικός βασιλιάς 'Οδυσ-σεύς. Βέβαια, τόσα χρόνια Τρωικού πολέμου και περιπετειών σ'α πέλα-γα (οι Λαϊστρογόνες, οι Κύκλωπες, ή Σκύλα και ή Χάρυβδι, ή μάγισσα Κίρκη), θά τόν έχουν γεράσει. Γι' αυτό μόλις πατήσει τόν χώρα τής πατρίδος τού, κανείς δέ θά τόν ά-ναγνωρίσει.

Ή τριήρης, πού θά τόν φέρη, και πού σύμφωνα με τήν άρχαία μυθo-λογία θ' άνήκει σ'ήν βασιλοπούλα τών Φαίακων, θ' άνακρούση πρύναν

και οι 'ερέται' θά βυθίσουν τ'α κου-τιά στο νερό, επιστρέφοντας σ'ήν Κέρκυρα.

Σ'ήν παραλία όπου θ' άποδίδα-σθ ο θρυλικός όμηρικός ήρωας, σ'α παλιά χρόνια ύπρχαν έλαιώνες και λειβάδια για τ'α βασιλικά πόι-μνια, πού τ'α φύλαγε ο γιδοδοσκός Ευμαίος.

Τώρα, ποιμνία δέν ύπάρχουν. Ά-μπελίες και έλιές καλύπτουν τόν χώ-ρο έκείνο και περιβάλλουν ένα και-νούργιο κτίσμα, τήν έπαυλι Σταθά-του. Ωστόσο, ο Ευμαίος... θά ζή ά-κόμη.

Ένας ντόπιος καλλιτέχνης θά τόν υποδεχθ και θά δεχθ τήν πρώτη άποκάλυψή άπ' τόν στόμα τού βασιλιά τής 'Ιθάκης, πώς είναι ο άντρας τής Πηνελόπης.

Μέσα από τήν ώραία άναπαρά-στασι δέ θά λείπη και ο Ιστορικός σκύλος, πού θά κουνή τήν ουρά τού κι' ύστερα θά πεθάνη.

Τέλος στόν Κάτω Άετό, μία πε-ριοχή κατάφυτη, μιάμιση σχεδόν ώ-ρα μακριά άπ' τόν Βαθύ, τήν πρω-τεύουσα τού νησιού, όπου διασώζον-ται μερικές άρχαίες πέτρες, λείψα-να τών παλαιών βασιλικών άνακτό-ρων τής 'Ιθάκης, σ'α ριζά τού μι-κρού βουνού όπου σ'ήμερα βρίσκεται τόν μοναστήρι τών Καταρών, ή ορ-γανωτική 'Επιτροπή τών 'Οδυσσεια-κών 'Εορτών έχει φροντίσει ώστε να ξαναζωντανέψη ή τελετή τών άγώ-νων με τόν τόσο μεταξύ τού 'Οδυσ-σεύς και τών μνηστήρων, πού θέλουν σώνει και καλά να σφετεριστούν τή γυναίκα τού βασιλιά, τήν ένάρετη Πηνελόπη, τήν περιουσία τής και τόν βασιλείο.

Έκεί, άφού ο 'Οδυσσεύς, νίκηση τούς υπερφίλους μνηστήρες, θά ά-ποκαλύψη τήν ταυτότητά τού και τόν δρόμο θά τελειώσει με τόν γνωστό 'χαπύ έντ'. Ο βασιλιάς θά άγκα-λιαστή με τή βασίλισσα, ενώ ο λε-βεντοκόρμος γιός τούς Τηλέμαχο θά συμμερίζεται τή χαρά τούς και οι παλιοί υπηρέτες θά σκουπίσουν άπ' τ'α μάτια τούς τ'α δάκρυα τής ανέπιπτης χαράς.

Ή άναπαράστασι αυτή τής έπι-τροπής τών Οδυσσειακών εορτών τής 'Ιθάκης, πού έγκαινιάζονται φέτος

Το Βαθύ: Πανοραμική άποψι τής πρωτεύουσας τής 'Ιθάκης.

για πρώτη φορά, θ' άποτελή τόν κεντρικό άξονα τών εορτών.

Παράλληλα όμως ένα πλήθος άλ-λο καλλιτεχνικών και αθλητικών έκ-δηλώσεων θά πλαισιώνη και θά συμ-πληρώνη τή γιορτή.

Να μερικές από τ'ες έκδηλώσεις αυτές, όπως τ'ες προγραμματίσει ή άρμόδια επιτροπή. Όπο τήν προε-δρία τού δημάρχου κ. Ν. Κολυβά:

1) Συναυλία μικτής μανδολινα-τας και χορωδίας.
2) Συναυλία τής φιλαρμονικής τού Δήμου Πατρέων.
3) Μουσική βραδυά σ'ις αίθου-σες τού Μορφωτικού Κέντρου, ενός πραγματικά εύρύχωρου κτίριου, πού κτίσθηκε με δαπάνες τού 'Ιθακισιού Άν. Καλλινίκου. Σ'ή 'βραδυά' αυ-τή θά πάρουν μέρος καλλιτέχνες τής 'Εθνικής Λυρικής Σκηνής.

4) Έμφάνισι κλασσικών μπαλέ-των.
5) Έπιταφιακή βραδυά με χο-ρωδία και μαντολίνατα.

6) Έρασιτεχνικές θεατρικές πα-ραστάσεις.
7) Ναυτικό γλέντι σ'ήν πλατεία τής πόλεως και 'Ενετική βραδυά' με βεγγαλικά και μασκαράτες.

Θά άκολουθήσουν τέλος διάφορες πνευματικές έκδηλώσεις και αθλητι-κοί άγώνες, με τούς όποιους θά κλείση τόν πρόγραμμα τών εορτών.

Οι έκδηλώσεις αυτές είναι:

1) Όμιλία 'Ελληνας λογοτέχνης με θέμα 'Ιθάκη, ή αιώνια πατρίδα'.
2) Όμιλία για τή ζωή και τόν έ-γο τού μεγάλου 'Ελληνος ποιητού Λορέντζου Μαβίλη, πού γεννήθηκε σ'τό νησί.

3) Ανακήρυξι τού ποιητού Κ. Καβάφη υπό τού Δήμου και τών σω-ματείων τής πόλεως, ως πνευματι-κού τέκνου τής 'Ιθάκης.
4) Πανίθακισιοί άγώνες στίβου,

να είδους 'προσκυμμάτος' στο χτες και γνωρίζεις με τ'α σημερα, χωρίς σ'ήν ώραία πρωτοβουλία τού Δη-μάρχου κ. Κολυβά.

Ετσι, κοντά σ'ις τόσες εορτα-στικές έκδηλώσεις, πού τ'α τελευταία χρόνια πραγματοποιούνται σ'α έ-παρχιακά κέντρα τής 'Ελλάδος, ό-πως ο Καρναβάλις τών Πατρών, τόν Θεστιά τής Δαδώνης, οι γιορτές Λάβου και Τέχνης σ'ήν Λευκάδα, τ'α άθλητα άρματα 'Οδυσσεας σ'ήν Ι-«'Επιστροφή τού Θεο, τιμητική τήν θάκη' θά πάρη έπίτα πνευματικού άνα-βαπτισματος και μεγάλου τουριστι-κό γεγονός.

Και τ'ε ταξίδι σ'ήν 'Ιθάκη δέ θά-ναι παρά ένας δρόμος γεμάτος πε-ριπέτεια και γνώσι, όπως προσφω-ως λέγει ο Καβάφης, δίχως τόν φά-βο τών Λαϊστρογόνων και τών Κυ-βω τών Αλκυονίδων τούς άφισε κλώπων, άφού π'α τού ο 'Οδυσσεύς, έπι-στρέφοντας σ'ήν πατρίδα γή.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Συνοικέσιον

Έκ τών έρώτων τών πολλών ο φουκαρές μβουχτίσας και βαρυνθείς τ'ες μελαψας και τ'ες ξανθείας γοήσσας έσκέφθη — ίνα πάσωνιν κι' αι σχετικαί ωδίαι — εύρειν σεμνήν νεανίδα πρὸς τό... μβουρδουκλωθῆναι... Τούτ'στιν άπεφάσισα κυρία 'Ανδρομάχη έφ' ό και ή γειτόνισσα κυρία 'Ανδρομάχη (έκμανεις). 'Ατθίδα μοι έπροξένουνεν και δη έκ τών έγκρίτων μετά ποικίλων και πολλών, ό Ζεύ, καμβυλοτήτων. Κι' άφού έκανονίσθησαν τ'α πάντα σχετικώς, έλαβον και τήν πρόσκλησιν να σπείσω οικιακώς ίνα ιδώ τήν μέλλουσαν συμβίαν τήν Μαρίκαν. Καί μετ' όρύξης συν αύτώ να ράνω και τήν προίκαν. 'Εφ' ό λαβών τήν όρυσαν όκάθος ήμισείας πρὸς δέ κομμάδων συναφώς μέχρις άπελπισίας μετέβην εις τόν οίκον τής και δη περιχαρῶς κί ανέκραξον: — Εγώ ειμι ό νύμφη ό γαμβρός! Κι' ανέκραξον: — Κι' ενώ Ισάμην πρό αυτής, με σινύλ (Κακανοβέως βε- (βαίως (τέρω: —'Εσένα εγώ να παντρευτώ; Τί τσα- (μουντας, βρε γέρο; — Κι' ή όρυξα πού έφερον; τής έπουν (έκμανεις. Κακείνη καταπόρφυρος πρὸς έμαυτόν έ- (στράφη (νής: — Πάρτη στο σπίτι, γέρο μου και (φτιαχτηνε... πιλάφι!... Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κείνη με προσέβλεπεν κατάπληκτος βε- (βαίως (τέρω: —'Εσένα εγώ να παντρευτώ; Τί τσα- (μουντας, βρε γέρο; — Κι' ή όρυξα πού έφερον; τής έπουν (έκμανεις. Κακείνη καταπόρφυρος πρὸς έμαυτόν έ- (στράφη (νής: — Πάρτη στο σπίτι, γέρο μου και (φτιαχτηνε... πιλάφι!... Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΑΛΜΠΑΡΟΖΕ

ΜΟΝΗ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

ΘΑΝΑΤΟΣ η αυτοκτονία; Αυτό θα είναι το τελευταίο μυστήριο, που μ' αυτό κλείνει η ζωή της στάρ...

Πέθανε ολομόναχη, άκριδώς όπως είχε ζήσει από παιδάκι δυο χρόνων. Τό σώμα της, που βρέθηκε γυμνό πάνω στο ντιβάνι της, τυλιχτηκε σ' ένα θαλασσί σεντόνι και μεταφέρθηκε στο νεκροτομείο, για να υποστεί μια τελευταία βεβήλωση: την αυτοψία, η οποία προσπάθησε, μα δεν κατάφερε να δώσει μια απάντηση στο ερώτημα: «Πέθανε η αυτοκτόνησε η Μαίριλιν Μονρόε;»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Είναι γνωστό πως ο τελευταίος μεγάλος έρωτας της Μαίριλιν ήταν ο Μεξικανός Χοσέ Βαλάνος. Όπως πολλά άλλα ειδήλια και όπως και οι τρεις γάμοι της, το ειδήλιο αυτό είχε αδορό τέλος, γιατί η Μαίριλιν ζητούσε πάντα, χωρίς ποτέ

να κατορθώσει να τον βρή, τον άνη, που θα την καταλάβαινε και θα την έκανε να νιώσει πως αγαπούσε σ' αυτή τη γυναίκα και όχι τη στάρ με την έκτυφλωτική λάμψη. Κατά την πρόσφατη παραμονή της στο Μεξικό η Μαίριλιν έδωσε σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο μια συνέντευξη, που είναι ασφαλώς η τελευταία και πιο αποκαλυπτική, για αυτό και παίρνει τώρα, μετά το θάνατό της ένα έντελως δεχωριστό ενδιαφέρον. Οι ερωτήσεις, που της έκανε ο δημοσιογράφος ήταν όλες πολύ τολμηρές και φαίνεται ότι πέτυχε τη Μαίριλιν σε στιγμή πολύ αγαθών διαθέσεων, γιατί του απαντούσε σ' όλες με κέφι, με πνεύμα και με την αφέλη ειλικρίνεια, που πάντα τη χαρακτηρίζει.

—Ξέρουμε πως φτάσατε στη δόξα ποζάροντας γυμνή για ένα ημερολόγιο. "Αν σας ζητούσαν να ξαναρχίσετε, θα διστάζατε να το επαναλάβετε αυτό;

—Καθόλου! Γιατί να μη το επαναλάβω; Ξέρω καλά πως την επιτυχία μου την οφείλω στο σώμα μου και στο πρόσωπό μου. Δε νομίζω, λοιπόν, πως είναι ντροπή να τα δείχνω!... —Έχω δικίο εκείνοι, που λένε πως δεν έχετε ταλέντο; —Μου είναι αδιάφορο, αν έχω ή δεν έχω... Μελετώ πάντως συνεχώς γιατί είμαι μια ευσευδισμένη καλλιτέχνισσα. —Τι φοβάτε κάτω από το λεπτό αυτό φόρεμά σας; —Τό φόρεμα δεν κρατάει το στήθος, αλλά το στήθος το φόρεμά μου κι' όσο για κάτι άλλο, ρωτήστε καλ-

Τό ώρατο πρόσωπο της Μαίριλιν Μονρόε ήταν αναμφισβήτητο το πιο γοητευτικό και το πιο εκφραστικό, που ανέδειξε ο κινηματογράφος.

λίτερα εκείνους, που με πλησιάζουν από πολύ κοντά. —Ποιές είναι οι σωματικές αναλογίες σας; —Δεν τις μετρώ ποτέ με εκατοστόμετρα. Παρακολουθώ τα βλέμματα των αντρών και βεβαιώνουμαι, αν έχω ή όχι τις αναλογίες που τους αρέσουν. —Φοράτε κάλτσες; —Γιατί; Δε σας αρέσει το δέρμα μου; —Ποιά είναι η γνώμη σας για το τούιστ; —Είναι η πιο ωραία γυμναστική, που ανακάλυψε ο άνθρωπος. Δίνει δε την ευκαιρία στις γυναίκες να αξιοποιήσουν όλες τους τις καμπύλες. —Ποιά είναι η προσωπική σας γνώμη για τον έρωτα; —Είναι κάτι που αλλάζει συχνά. Κάποτε για να διασκεδάσω την ανία μου ζητήσα σ' ένα λεξικό την εξήγηση, που έδιναν στη λέξη αυτή. Τό βράδυ όμως, προσπαθώντας να εφαρμόσω όλα εικά διαβάσει, διαπίστωσα πως η πραγματικότητα βρισκόταν πολύ μακριά από τη θεωρία. —Θα μου λέγατε, αν σας τ' ζητούσα, ποιά είναι η μεγαλύτερη φιλοδοξία σας; —Ευχαρίστως. Σά γυναίκα, θέλω κι' εγώ ν' αποκτήσω ένα παιδί!... —Σε τί αποδίδετε την αποτυχία των τριών γάμων σας; —Καμμία καλλιτέχνισσα δε μπορεί να βρή την ευτυχία στο γάμο. Οι ήθοισι δε θάπρεπε ποτέ να

Τό πιο λαμπρό άστέρι τε ΜΑΙΡΙΛΥΝ

παντρεύονται. —Γιατί; —Γιατί δεν είμαστε φυσιολογικοί άνθρωποι. —Ποιά εντύπωση σας άφισε ο γάμος σας με τον Άρθουρ Μίλλερ; —Ήταν μια περίοδος γαλήνης και μονοτονίας. Έμαθα πολλά πράγματα κοντά του και πρό παντός έμαθα τότε ακριβώς, όσο παράξενο κι' αν σας φαίνεται αυτό, την τέχνη να ζώ μόνη. Τού χρυσάφι πολυλά και διατηρώ από τη συμβίωσή μας μια ευχάριστη ανάμνηση. —Κυκλοφόρησαν φήμες τελευταία πως θα ξαναπαντρευτήτε τον Τζό ντι Μάτζιο, Αλνθούσου; —Είναι τελείως ανακριβείς. Δεν είμαι από κείνες, που προσπαθούν ν' αναστηλώσουν έρεπια. Είναι περιττό να επαναλάβω κανείς ένα πείραμα, που δεν έδωσε κανένα αποτέλεσμα. —Πολλά έγραψαν επίσης για τις σχέσεις σας με τον "Υ6 Μοντάν. Ποιά είναι η αλήθεια; —Δεν υπήρχε ποτέ τίποτα μεταξύ του "Υ6 κι' εμένα. Πρόκειται για μια παρεξήγηση που προέκυψε ο τίτλος του φιλμ: «Ελα ν' αγαπήθω με». Ο κόσμος εξέλεξε τ' όνομα του για πραγματικότητα. Μα ναιρά του για πραγματικότητα, μίζω πως ο κ. "Υ6 Μοντάν θέλησε να επωφεληθής της ευκαιρίας, που τού παρουσιάζονταν, για να κάνει ρεκλάμα γύρω από τ' όνομά του. Ποτέ δεν εξετίμησα την τακτική του αυτή. Θέλω να πιστέψετε πως ο "Υ6 Μοντάν δεν είναι επικίνδυνος για μια γυναίκα, ενώ αντίθετος η γυναίκα του Σίμον Σινιορέ είναι πολύ επικίνδυνος για τους άντρες. —Σημειώσω καμιά πτώση ή δημοτικότητά σας; —Έχω πολλές αντιπάλους και

πολλές επίσης νέες στάρλετ, που προσπαθούν να με μιμηθούν. Ή δημοτικότητά μου πέφτει, όταν με ντυνουν. Άρκει όμως να πετάξω τα ρούχα μου και, χόπ! οι μετοχές μου ξαναανεβαίνουν. —Οι νευρικές σας κρίσεις, που γίνονται όλο και πιο συχνές, δε σας κάνουν ν' ανησυχείτε; —Είμαι πολύ πιο φυσιολογική απ' ό,τι πολλοί πιστεύουν... Ξέρετε τί ακριβώς επιβόλυν αυτή τη στιγμή; Όχι... Νά σας τ' πω εγώ: Νά κανίσω σαν πυροσβέστης, να πιώ μεχρι τού σημείου να πέσω κάτω από τ' τραπέζι, να πάρω νωρκικά μέχρη, που να πεθάνω(!). Τίποτα απ' όσα συμβαίνουν γύρω μου δεν κινούν το ενδιαφέρον μου... Τίποτα απολύτως και η ζωή είναι τόσο σύντομη!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Τό όνειρο της Μαίριλιν ήταν πάντα να βρή έναν άντρα, που κοντά του να ζήσει ξενίαστα και να μπορούν να τρέχουν μαζί ανέμελοι να είναι σίγουρη πως θα την αγαθαινε μαζί της για να εκμεταλλευτή την προσωπικότητά της και να κάνει ρεκλάμα στον εαυτό του. Διαλέγοντας τ' όραμο της δόξας και τού πλούτου, η Μαίριλιν αυτοκαταδίκαστηκε να ζή μονίμως μέσα στην αμφιβολία και στη μοναξιά.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ

Ένα κορίτσι χωρίς πατέρα, ένα παιδί χωρίς οικογένεια. Αυτό ήταν τ' όραματικό ντεμπούτο στη ζωή της μικρούλας Νόρμας Τζήν, στην οποία η μητέρα της έδωσε καταχρηστικά τ' επώνυμο Μπαϊκερ. Ο πραγματικός της πατέρας, ένας Δανός μετανάστης, δε θέλησε ποτέ να νομιμοποιήσει τις σχέσεις του με τη μητέρα της, τη Γκλαίντις

Μονρόε. "Όταν εκείνη την έφερε στον κόσμο, την 1η Ιουνίου 1928, πίκασε πως η γέννηση του παράνομου παιδιού της δε συγκινούσε τόν πατέρα του και θά τόν έφερνε οριστικώς κοντά τους. Ο "Εντουαρντ Μόρκα ντουν όμως δε θέλησε ποτέ ν' αντισταθεί και έβγαλε από το σπίτι του για γάμο. Έτσι η Γκλαίντις ζούσε με την ομορφη κορούλα της, με την έλπιδα πάντα πως κάποια μέρα εκείνος θ' άλλαζε απόφαση. Μία μέρα όμως την πληροφόρησαν πως ο "Εντουαρντ σκοτώθηκε, ενώ έτρεχε με τη μοτοσυκλέττα του, πάνω σ' ένα εξοχικό δρόμο. Τό πλήγμα ήταν πολύ μεγάλο, για τη δυστυχισμένη γυναίκα, που έχασε τ' λογικό της.

Έτσι σε ηλικία δυο χρόνων, η δυστυχισμένη παιδούλα, που είχε ζήσει ως τότε χωρίς πατέρα, έκανε και τη μητέρα της, την οποία έκλειναν σ' ένα ψυχιατρείο. Η Νόρμα — Τζήν παραδόθηκε σ' ένα ορφανοτροφείο, απ' όπου ύστερα από μερικά χρόνια την έπαιρνε μια οικογένεια με τ' σκοπό να την υιοθετήσει.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Οι θεοί γονείς της όμως, όχι μόνο δεν της εξασφάλισαν την αγάπη και τη στοργή, που τόσο της είχε λείψει, αλλά και έγιναν άφορη νά γνωρίσει η μικρούλα Νόρμα — Τζήν μια περιπέτεια, που έμεινε χαραγμένη στη μνήμη της, σαν η πιο τραγική ανάμνησις! Ήταν μόλις 9 χρόνων όταν κάποιος φίλος τού σπιτιού την ξεμονάχισε μία μέρα σ' ένα δωμάτιο, κλείδωσε την πόρτα και την ανάγκασε να τού παραδοθή. "Όταν τ' όιο βράδυ, με τ' μάτια γεμάτα δάκρυα αφηγήθηκε στους θετούς γονείς της τ' ορικό αυτό

περιστατικό, εκείνοι δε θέλησαν να την πιστέψουν. Ο δράστης ήταν ένας «ευσευδιστικός κύριος» και δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να ξεσπάσει σκάνδαλο... Ο παπάς της ένορίας, όταν άκουσε τη δραματική εξομολόγησι της δούστης, παιδούλας, αρνήθηκε να την πιστέψει. Και τ' αποτέλεσμα ήταν να γυρίσει η Νόρμα — Τζήν στο ορφανοτροφείο, σά να ήταν εκείνη υπεύθυνη για τ' ό κακό, που είχε γίνει και να έπρεπε να τιμωρηθή! Η Νόρμα — Τζήν άλλαξε από τότε πολλούς θετούς γονείς. Πουθενά όμως δε βρήκε, όπως η ίδια δήλωσε κάποτε, εκείνο που κάθε παιδί ποθεί: ένα χέρι, λίγη στοργή, δι' Άλλοι της φέρονταν άσχημά και άλλ' πάλι με αδιαφορία. Τη στοργή και την αγάπη, που τόσο της έλειψαν, πίστεψε μία μέρα πως τις βρήκε, επί τέλους, στο πρόσωπο τού Τζιμ Ντούγκερτυ, ενός αθλητικού νέου, που βιάστηκε να τόν παντρευτή, ενώ ήταν ακόμα μία παιδούλα, 16 χρόνων. Διψασμένη για ευτυχία, πίστεψε πως την είχε επιτέλους ανακαλύψει, μα δεν άργησε να διαπιστώσει πως είχε κάνει λάθος. Ο Τζιμ Ντούγκερτυ ενδιαφερόταν για τ' αθητισμό και ήταν υπέρφανος, που είχε στο πλάι του μία πολύ ωραία γυναίκα, που όλοι θαύμαζαν. Ποτέ όμως δεν προσπάθησε να καταλάβη τ' ακριβώς περίμενε απ' αυτόν η Νόρμα — Τζήν. Κι' όταν αργότερα εκείνη, διάσημη πιά και περιζήτητη έλαμπε στο κινηματογραφικό στερείομα σά Μαίριλιν Μονρόε, ο Τζιμ Ντούγκερτυ, απαντώντας στις ερωτήσεις ενός δημοσιογράφου δήλωνε: —Δεν ξέρω τί της βρίσκουν οι άλλοι. Έγώ πάντως δε γνώρισα πιδ άμοιρη γυναίκα. Ήταν διαρκώς μελαγχολική και αμλήτη και όσες φορές την κτύπα στα μάτια, τ' είδα βουρκωμένα!...

Χόλλυγουντ έσβυσε: ΜΟΝΡΟΕ

Φυσικά τ' διαζύγιο έγινε αναπόφευκτο. Η Μαίριλιν, που εργαζόταν ήδη ως φωτομοντέλο, υποχρεώθηκε τότε να ερμηνεί πιδ έντατικά, για ν' ανταπεξέλθει σ'α έξοδά της.

ΟΙ ΓΥΜΝΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η Νόρμα — Τζήν, που ήταν 16 χρόνων, κέρδιζε 5 δολάρια την ώρα σ'α φωτομοντέλο. Ένας γνωστός φωτογράφος όμως, ο Τόμ Κέλλεϋ της πρότεινε 50 δολάρια, για να ποζάρει γι' αυτόν γυμνή. Η Νόρμα, που είχε απορρίψει κατ' επανάληψη τις προτάσεις του, όταν βρέθηκε χωρίς χρήματα, με κίνδυνο να της κάνουν και έδωσε από τ' ξενοδοχείο της, πήγε σ'α άτελιέ του, κι' έπιασε άμέσως δουλειά. Η Μαίριλιν δεν ένοιωσε ποτέ την παραμικρότερη ντροπή για τις φωτογραφίες της αυτές, που έσακουλούσαν ακόμα να κυκλοφορούν στην Αμερική. Αντίθετα μάλιστα δήλωσε κάποτε ότι οι φωτογραφίες, που έδωσε γυμνή, ήταν οι πιο εύκολες, που είχε βγάλει μέχρι τότε, γιατί δε χρειαζόνταν καμμία προετοιμασία: ντύσιμο, αλλαγή φορεμάτων, μακιγιάρισμα, κλπ.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΑΡ

Οι φωτογραφίες αυτές έγιναν άφορη μία πολεμική κατά της Νόρμα — Τζήν, μα η πολεμική αυτή της εξασφάλισε τ' ό θόρυβο, που έκανε τ' Χόλλυγουντ να την προσέξει. Ο άνθρωπος, που την εξετίμησε όλος ιδιαιτέρως και έσπειρε να υπογράψει συμβόλαιο μαζί της ήταν ο τότε διευθυντής της «Φόξ» Ντάριλ Τζάννουκ. Επτάς πήρε την απόφαση να ξοδέψει μισό εκατομμύριο για τ' άστέρι, βέβαιος ότι τα χρήματα αυτά θα ξαναγύριζαν σ'α εκατοντάπλασιο σ'α ταμεία της εταιρείας. Τά γεγονότα τόν δικαίωσαν απόλυτως. Η Μαίριλιν δεν άργησε να χαρακτηριστεί «φαινόμενο» και τ' έργα της να καταρρίπτουν ρεκόρ εισπράξεων. Όσο όμως τ' άστρο της ανέβαινε τόσο η Μαίριλιν γινόταν και περισσότερο ιδιότροπη. Κάποιος έλεγε πρ'ό καιρού, ενώ την περιέμεναν σ'α στούντιο της «Φόξ» για τ' ό γύρισμα τού έργου «Κάτι πρέπει να δώσης»:

—Ξέρω σ'α Χόλλυγουντ δυο στάρ, που φτάνουν πάντα σ'α στούντιο με καθυστέρηση μίας ώρας: τήν Τζένιφερ Τζ'όνς και τήν Ελίζαμπεθ Τάιλορ. Με τη Μαίριλιν, όμως, η καθυστέρηση αυτή γίνεται έριαλτική, γιατί φτάνει συχνά τις τέσσερες και τις έξη ώρες! Φανταστήτε ότι ακόμα και ο χειρουργός, που της έκανε εγχείρηση σκληροειδίτιδας, αναγκάστηκε να την περιμένη πέντε ολόκληρες ώρες!... Πρόκειται όμως άραγε για καπρίτσιο; Όχι, λένε μερικοί φίλοι της, που την ήξεραν καλά. Η Μαίριλιν δεν αισθάνεται καμμία ικανοποίηση, έροντας πως οι άλλοι την περιμένουν. Περνά ώρες ολόκληρες μέσα σ'α μπάνιο της, κατά τις όποιες όπως η ίδια συνήθισε να λή «επικοινωνούσε με τ' ό σώμα της». Τρελαίνονταν για λουτρά μέσα σ'α άρωματισμένο νερό. Ύστερα έρχόταν η σειρά τού ντυσίματος και τού μακιγιάρ, που την κρατούσαν ώρες ολόκληρες μπροστά σ'α καθρέφτη. Μπορούσε ν' αλλάξει και δέκα και είκοσι και πενήντα ακόμα φορέματα πρην άποφασίση, ικανοποιημένη επί τέλους από τόν εαυτό της, ν' αναχωρήσει για τ' ό στούντιο. Κι' όταν φτάνοντας εκεί, έβλεπε τούς άλλους να την περιμένουν, γεμάτοι άγανάκτησι, η Μαίριλιν τούς έλεγε με αφέλεια, που εκείνη όμως

χαρακτηρίζαν τούλάχιστον άναίδεια: —Δεν άργησα εγώ... Εσείς βιάστηκατε πολύ να έρθετε εδ'α!... Παρ' όλα αυτά, παρανοήσι και σκηνοθέτες, που όρκίστηκαν να μη ξαναγυρίσουν φίλμ μαζί της, τήν ξαναζήτησαν, γιατί ήξεραν πως μία ταινία με τη Μονρόε μπορεί να απαιτούσε πολλές ταλαιπωρίες και αύξηση τού κονδυλίου τών έξοδων, αλλά είχε εξασφαλισμένη επιτυχία. Μία από τις τελευταίες άποφάσεις, που πήρε ο κ. Σπύρος Σκούρας, ενώ ήταν ακόμη πρόεδρος της «Φόξ», ήταν ν' άπολύσει τη Μαίριλιν. Η «Φόξ» πλήρωνε ακριβά τις καθυστερήσεις της και τ' ό φίλμ κινδύνευε να μ'ην τελειώσει ποτέ.

Όσο για τόν αντικαταστάτη του, σ'α καθήκοντα τού προέδρου, τ'ό Ντάριλ Τζάννουκ, αυτός έσπειρε άμέσως νά επαναλάβη τις διαπραγματεύσεις με τη Μαίριλιν, δείχνοντας μ' αυτό τόν τρόπο πως έσακουλούσε νά την περιβάλλει με την έμπιστοσύνη του. Έτσι, ύστερα από μία παταγώδη διαφήμισι τ'ό γύρισμα τού έργου θά επαναλαμβάνονταν και δε θά π'ήγαιαν χαμένες οι θαυμάσιες σκηνές, που γύρισε η Μονρόε γυμνή στην πισίνα. Η Μονρόε όμως είχε άποφασίσει αλλιώς: ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

«Έξη φωτογραφίες, που δείχνουν τήν εξέλιξη της Μαίριλιν Μονρόε σ'α ταινίες της. Από άριστερά προς τ'α δεξιά: «Όλα γιά τήν Έβα». «Οι άνδρες προτιμούν τις έαυθές». «Ο πρίγκιπ και η χορεύτρια». «Μερικοί τ'ό προτιμούν ναυτιό». «Ελα ν' αγαπηθώ με» και «Οι άταίριαστοι».

ΓΚΑΪ ΤΣΕΚΛ

ΛΟΡΔΟΣ ΧΟΥΜ

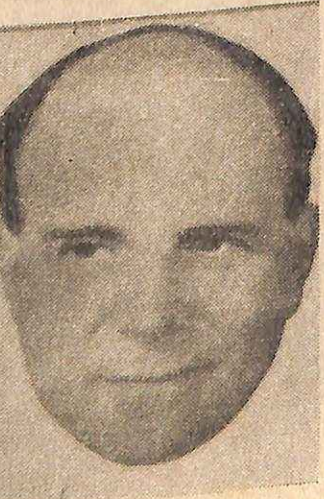
ΛΟΨΥΝΤ

ΜΠΑΤΛΕΡ

ΜΠΡΑΟΥΝ

ΜΑΚΑΝΤ

Σ'ΑΝ βόμβα έσπασε μέσα στη Βουλή των Λόρδων, στο ιερό αυτό τέμενος του βρετανικού συντηρητισμού, ο λόγος του υπουργού των Έξωτερικών, Λόρδου Χίου. Ποτέ Άγγλος δεν είχε προφέρει τέτοια λόγια, και ποτέ συνεδρίασις δεν πήρε ένα περιεχόμενο πραγματικά ιστορικό...

— Η Μεγάλη Βρετανία, απομονωμένη από τις παγκόσμιες οικονομικές αγορές και ιδιαίτερα από την Εύρωπη, θα έφθινε ταχύτατα.

πετέλεσε, μία πραγματική επανάσταση, για μία χώρα, που απέχθαινε τις επαναστάσεις και τις απότομες στροφές στην πολιτική.

Η ήπειρωτική Εύρωπη, που μέχρι τώρα την κυττάζαν με συγκατάβασι, με εγωισμό και συχνά με περιφρόνηση, άναγνώσκειται τώρα, από τα πύδια επίσημα συντηρητικά χείλη, σαν η ενδύτερη καινοτομία πατρίδα, που απ' αυτήν εξαρτάται το μέλλον και η πρόοδος της Μεγάλης Βρετανίας!

Οι πρωταγωνιστές της βρετανικής πολιτικής : Συμφωνίες και διαφωνίες...

Βρετανίας σε ένα καινούριο οικονομικό κυκλώ — στην Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά — της Μεγάλης Βρετανίας, που είναι η σπονδυλική στήλη ενός άλλου οικονομικού κύκλου — της Κοινοπολιτείας — που βρίσκεται μάλιστα σε όξυτατο ανταγωνισμό με τα μέλη της νέας οργάνωσης!

Το πρόβλημα είναι τόσο δογματικό και πολύπλοκο, ώστε και η περιφρητική αγγλική ψυχραιμία έκανε πο πολλού φτερά!

Ο τόπος της πολιτικής, συχνά της βιαστικότητας, υψώθηκε στο βρετανικό Τύπο και στη Βουλή των Κοινοτήτων. Ένας τόνος, που αποδεικνύει, ότι, όταν κινδυνεύουν ζωτικά συμφέροντα, και οι πιο παρορμητικοί άρετες των Άγγλων, υποχωρούν...

Οι επιθέσεις εναντίον της Γαλλίας του Ντε Γκώλ και της Γερμανίας του Άντενόουερ, έχουν φτάσει σε άνευ προηγουμένου όξυνση, από τους γνωστούς κυρίως αυτοκρατορικούς κύκλους.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Η αλήθεια είναι, ότι η Άγγλια πολέμησε με σύστημα, με συνέπεια, με πάθος και με δεξιότητες τα

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

Στο σταυροδρόμι των μεγάλων αποφάσεων

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΞ

Η Βρετανική κυβέρνηση δε μπορεί να άγνοηση το γεγονός, ότι είναι υπεύθυνη για πενήντα εκατομμύρια κατοίκους ενός υπερκορεσμένου από πληθυσμό ημισφαιρίου. Το σύστημα των οικονομικών συμφωνιών με την Κοινοπολιτεία ήτανε άλλοτε πολύ χρήσιμο, αλλά δε μπορεί να αποτελέσει ένα μονόμο δογμα της βρετανικής πολιτικής...

Με νεοκινή συγή έγιναν δεκτές οι δηλώσεις του υπουργού των Έξωτερικών, που επί πέντε χρόνια ήτανε και υπουργός των Σχέσεων με την Κοινοπολιτεία. Και η συνεδρίαση της Βουλής των Λόρδων, έγινε ξαφνικά σταθμός στις εξελίξεις της Μεγάλης Βρετανίας.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ

Η Μεγάλη Βρετανία, η υπερόφανη και αγέροχη Άλβιαν, θα μείνει ένα νησί σπονημένο στην αυτοκρατορία της — στην Κοινοπολιτεία — ή θα προσπαθήσει, με κάθε θυσία, να «ενωθεί» με την Εύρωπη;

Η Μεγάλη Βρετανία θα εγκαταλείψει τους οικονομικούς και έπομένως, μέχρις ένα σημείο, και τους πολιτικούς — δεσμούς με την αυτοκρατορία της, για να στραφεί με αποφασιστικότητα προς την Εύρωπη, που επί αιώνες προσπαθούσε να την κρατήσει σε διάρεσι, για να μπορέσει αργότερα, έμμεσα, να την εξουσιάζει;

Η βρετανική πολιτική έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι, που, πριν απ' όλα, είναι δογματικό για την ιστορία της, το πιστεύω της και την υπερηφάνειά της... Και ο λόγος του υπουργού των Έξωτερικών ά-

πώτα βήματα της Κοινής Εύρωπαϊκής Αγοράς. Με όλα τα μέσα — και είναι πολλά — το Λονδίνο προσπαθούσε να συντηρήσει την Κοινή Αγορά. Το φάσμα μιας ενωμένης Εύρωπης, το φάσμα μιας μεγάλης ήπειρωτικής δύναμης, έταραζε πάντοτε την περιφρητική βρετανική γαλήνη. Ένας Ναπολέων — για να περιοριστούμε μόνο σ' αυτόν — είχε όλο τον καιρό, στην Άγία Ελένη, για να συνειδητοποιήσει πόσο για πόσο ότι κανένας, όσο δυνατόν κι' αν είναι, δε μπορεί άτμιωσθη να οργανώσει μια ισχυρή ευρωπαϊκή δύναμη, απέναντι στην Άγγλια...

Και σήμερα, το πιο ασάλευτο δογμα της βρετανικής πολιτικής, το άτράνταχο θεμέλιο μιας ολοκληρωμένης αυτοκρατορίας, εγκαταλείπεται από την ίδια τη Μεγάλη Βρετανία, μπροστά στη δύναμη

Η βασίλισσα Έλισάβετ και ο Γιούλ Μπράουν : Το στέμμα είναι ανεύθυνο...

των προηγμένων...

Σ' αυτό δεν είναι υπεύθυνος ούτε η Γαλλία, ούτε η Γερμανία, ούτε οι μικρότερες χώρες της Εύρωπης, αλλά η ίδια η σύγχρονη ιστορία, που με τεράστια βήματα — θα λέγαμε με αλματα — προχωρεί προς το μέλλον.

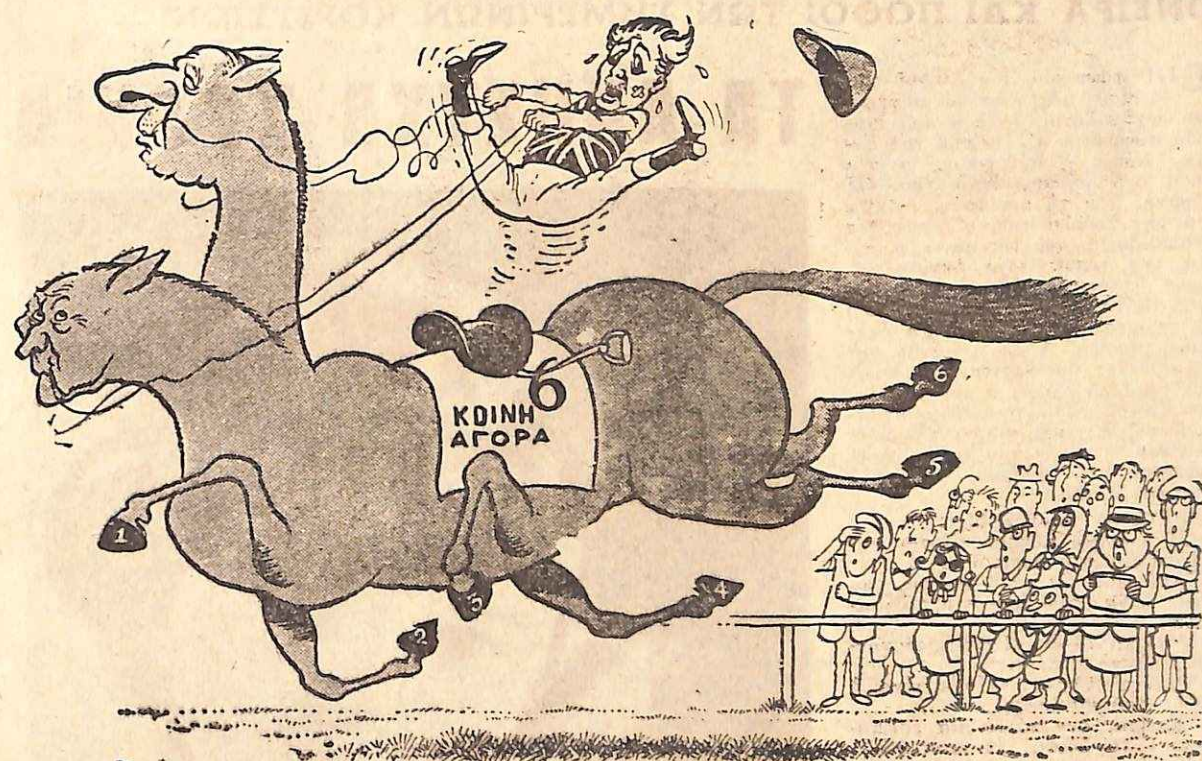
Οι εξελίξεις της οικονομίας, οι κοινότητες κινδύνου, η τεχνική πρόοδος, το ζήτημα της ευρωπαϊκής συνειδήσεως, ώδηγησαν στις σημερινές εξελίξεις. Η βούληση ωριμμένων ηγετών, έδωσε μόνο το ρυθμό και τη μορφή στα καινούρια αυτά ρεβυμάτα... Και η υπεύθυνη βρετανική πολιτική, η κυβερνήσις Μάκ Μίλλαν, προσπαθεί να προσαρμοστεί, με όσο το δυνατόν λιγώτερα «έξοδα», στη νέα κατάσταση...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ... ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Είναι αναμφισβήτητο, ότι για πολλούς Άγγλους — όλων μάλιστα των πολιτικών παρατάξεων — η αυτοκρατορία αποτελεί ένα κομμάτι του εαυτού τους, συνδέεται με αισθήματα και ιστορία...

Αλλά η Μεγάλη Βρετανία ξέρει άριστα να διαχωρίζει τα αισθήματα και τα συμφέροντα.

Και ουσιαστικά σήμερα, η αυτοκρατορία φθίνει και διαλύεται. Ένας αγώνας αποσποφυλακών

Ο Μάκ Μίλλαν προσπαθεί να καθυλλάξη το άλγος της Κοινής Αγοράς : Ένας μοντέρνος τζόκευ της ευρωπαϊκής πολιτικής.

Ανάμεσα στην Εύρωπη και στην Αυτοκρατορία

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Διεξάγεται και τον, κι αλμα, οργασμό, δημιουργήθηκε μια οικονομική πραγματικότητα, που οι ειδικοί δε διατάζουν — πέρα από κάθε αίσθημα — να φωτίσουν με τους αμείλικτους προβολείς των στατιστικών.

Γι' αυτό, η Μεγάλη Βρετανία, στο σύνολό της — παρά τις ζωηρότατες έσωτερικές αντιδράσεις για την προσχώρησι στην Κοινή Αγορά — έχει διαλέξει... Τα αισθήματα αποτελούν περική πολιτέλεια... Όρισμένες κτήσεις βέβαια είναι πολύ κοντά στην καρδιά των Άγγλων...

Αλλά οι ίδιοι, οι άριστοι, με τρομερή ευγλωττία, αποδεικνύουν, ότι η αυτοκρατορία ανήκει οριστικά στο παρελθόν.

Ήδη και μόνο για το διάστημα του τελευταίου έτους, το εμπόριο της Μεγάλης Βρετανίας με την

Εύρωπη — Κοινή Αγορά — αυξήθηκε κατά μέσο όρο 30 τοις εκατό, ενώ συγχρόνως ελαττώθηκε σε μεγάλη έκταση με τις χώρες της Κοινοπολιτείας.

Η Άγγλια ονυμίζει τη ζωή της πάνω στο ύψος των εξαγωγών της... Και, μεταπολεμικά, οι εξαγωγές της προς τις χώρες της Κοινοπολιτείας ελαττώνονται σταθερά...

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ

Διακόσια πενήντα εκατομμύρια καταναλωτών της Κοινής Αγοράς περιμένουν τα αγγλικά προϊόντα... Και η υπεύθυνη βρετανική πολιτική δίνει μια απεγνωσμένη μάχη σε δύο μέτωπα: Με τους Έξους, για να επιτύχει όσο το δυνατό καλύτερους όρους για την είσοδο της στην Κοινή Αγορά, και με την κοινή γνώμη της χώρας — με ένα

μεγάλο τουλάχιστον τίμημα της που, απληροφόρητο, αντιστά με ριψοσθένεια στην «εγκατάλειψη» της αυτοκρατορίας.

Και η κοινή γνώμη στην Άγγλια παίζει αποφασιστικά το ρόλο της...

Η κυβέρνηση Μάκ Μίλλαν, παρά τον ευρύτατο ανασχηματισμό της — στην περιφρητική «μαύρη» Πλασσεν — κινουμένη... το γιορτο του Άγγλου πρωθυπουργού υπέστη ένα σοβαρότατο πλήγμα... Μόνο η νομιμοφροσύνη των συντηρητικών βουλευτών τον έσωσε από την πτώσι.

Και, τελικά, οι καλοί όροι της είσοδου της Μεγάλης Βρετανίας στην Κοινή Αγορά, θα περιώσαν και την κυβέρνησι.

Η μάχη της Κοινής Αγοράς περνάει από δραματικές φάσεις. Στις Βουξέλλες οι διαπραγματευσεις της Άγγλιας και των Έξων σταμάτησαν...

Ένα άδυσπλοτο πολιτικό πόκερ παίζεται... Βέβαια είναι, ότι το αδιέξοδο θα υπερνικηθεί και οι επισημες διαπραγματεύσεις θα ξαναρχίσουν. Αλλά, σκέπη, οι παρασκήνια — εκεί που παίζονται οι αληθινές αποφάσεις — δε σταμάτησαν ούτε στιγμή...

Οι χώρες της Κοινής Αγοράς έχουν ένα κοινό μέτωπο απέναντι στις βρετανικές αξιώσεις... Το μέτωπο αυτό προσπαθεί να σπάσει η αγγλική πολιτική. Και, όπως φαίνεται, σημείωσε μια σχετική επιτυχία στο Βέλγιο. Αλλά ο αγώνας είναι δογματικός... Ποτέ ίσως στην ιστορία της, η Μεγάλη Βρετανία δε δέχτηκε τέτοιες ταπεινώσεις. Αλλά, στην πολιτική, σημασία έχει το αποτέλεσμα, κι αυτό προσπαθεί να επιτύχει με όλα τα μέσα ο Μάκ Μίλλαν.

Το μέλλον της Εύρωπης

Τοια χιλιοστρα από τα Ηλύσια, άπον ο Πρόεδρος Ντε Γκώλ,

Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα χειροφροτείται ενθουσιωδώς σε μία επίσημη έξοδο της. Και πάντοτε δημοφιλής.

απτόητος, παίρνει αποφάσεις για το μέλλον της Εύρωπης, σ' ένα στενό, κοντά στο δάσος της Βουλώνης, στο τρίτο πατάμα μιας μοντέρνας πολυκατοικίας, είναι τα γραφεία της επιτροπής για την «Ένωσι της Εύρωπης», με πρόεδρο το Ζαν Μοννέ...

Αποφασιστική ήτανε η επίδρασι της επιτροπής στις ευρωπαϊκές εξελίξεις...

Και ο Ζαν Μοννέ, ο πατέρας πολλών ευρωπαϊκών ιδεών και πραγματοποιήσεων, τονίζει ότι «δε μπορεί να υπάρξει Εύρωπη χωρίς τη Μεγάλη Βρετανία».

Το βέβαιο είναι, ότι, χωρίς να αναταραχούν οι βάσεις της Κοινής Αγοράς, θα πρέπει να διεκδικηθεί η είσοδος της Μεγάλης Βρετανίας.

Και, μ' αυτή την προϋπόθεση, είναι βέβαιο, ότι και όλα ανεξαίρετως τα μέλη της Κοινής Αγοράς, εύχονται την είσοδο της Μεγάλης Βρετανίας.

Αν το Λονδίνο χειρωσθεθεί τελείως από την ιδέα, ότι μπορεί να είναι ο ρυθμιστής των ευρωπαϊκών πραγμάτων, τότε αναμφισβήτητα η Εύρωπη έχει ανάγκη της Μεγάλης Βρετανίας, όπως και η Μεγάλη Βρετανία της Εύρωπης...

Οι διαπραγματεύσεις και ο παρασκηνακός αγώνας θα περάσουν από διάφορες φάσεις.

Ίσως οι όμοι του Μάκ Μίλλαν ληγίσουν κάτω από το βάρος των εθηνών... Είναι φυσικό, μια τεράστια μεταβολή στην οικονομική οργάνωσι και στους πολιτικούς προσανατολισμούς μιας μεγάλης χώρας, να μη μπορεί να γίνει χωρίς δραματικές φάσεις...

Αλλά η Μεγάλη Βρετανία θα κερδίσει την τελευταία μάχη αν πεισθεί πως η ήγemonia ενός νησιού στην ήπειρωτική Εύρωπη άνηκει οριστικά στο παρελθόν. Και το «νησί» αυτό έχει προσφέρει τόσα πολλά στον πολιτισμό, στην ιστορία, στον κόσμο, ώστε να μην είναι πάνω απ' τις δυνάμεις του η προσφορά μιας ακόμα μεγάλης σελίδας στην καινούρια περίοδο, που αρχίζει...

γυμνάσιον τὰ ἐκατὸ σίγουρην πῶς εἴ-
χε χάσει τὸ παιχνίδι.

— Ἐνας καθηγητής, ἀπὸ τὰ μέλη
τῆς ἐπιτροπῆς, ἀνέβηκε στὴ σκηνή.
Εἶπε λίγα λόγια ἐπεξηγηματικά
γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ.
Κι' εἰπείτα, ξερόβηξε:

— Καὶ τώρα τὸ ὄνομα τῆς
βραβεύουσας...

Οὕτε ἀναπνοὴ δὲν ἀκούγονταν
μέσα στὴν αἴθουσα.

— Ὁ καθηγητὴς ἀπόλαυσε μιὰ
στιγμὴ ἀκόμη τὴν ἀγωνία τοῦ
κοινού, κι' εἰπείτα πρόφερε μὲ φωνή
βροντερή:

— Τὸ βραβεῖο τὸ ἀπένειμε ἡ
ἐπιτροπὴ στὴ Νιόβη Μάκετα...

Λίγα δευτερόλεπτα, μιὰ στιγμὴ
νεκρικὴ χύθηκε στὴν αἴθουσα. —
Εἰπείτα, ξεσπᾶσαν βροντερὰ χειροκροτήματα.
— Ἀπὸ κάπου ὅμως ἀκούστηκε
καὶ μιὰ διαπεραστικὴ φωνή:

— "Αἰδικο!

Ἡ Λίλιαν Μάκη στεκόταν ἀπολιθωμένη.
Τὰ μάτια της, πελώρια, πεταμένα ἀπὸ τὴς κόγχης τους, ἦταν
στηλωμένα στὸν Πέτερ Χάουζερ,
πού, χάιδευε τὸ σάγονι του, σκυμμένος,
ἀπρηχολημένος τάχα φοδερὰ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Οὐτε
καὶ σήκωνε τὰ μάτια του.

— Ντροπὴ! Ντροπὴ!...

Στριγγὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς
Λίλιαν ἑαυτοῦ. Θάλεγε κανεὶς πῶς
ὅλη της ἡ ὑπαρξὶς εἶχε γίνει μιὰ
κραυγὴ ἐπαναστατημένη.

Καί, ἴδια φλόγα, ἀνεμίζοντας
τὰ ἔξαλλα μαλλιά της πέρασε
μπροστὰ στὴς ἄλλες κοπέλλες κι' ἔφυγε
ἀπὸ τὴ σκηνή.

— Ὁ καθηγητὴς σὺν τὰ τάχασε
μιὰ στιγμὴ. — Εἰπείτα, γύρισε πρὸς
τὸ κοινὸ κουνώντας τὸ κεφάλι του.
Ἡ ἔκφρασι τοῦ χιούμορ πού εἶχε
τὸ πρόσωπό του ἔσωσε τὴν κατάσταση.

— Ὁ κόσμος γέλασε, χειροκροτῶντες
ἐξανά... κι' ὁ καθηγητὴς συνέχισε.
— Ἀπένειμαν ἕνα δῶρο ἀκόμη
ἐπαργουρίας σὴν σενὴ κοπελλίτσα
πού εἶχε παίξει καλύτερα ἀπ' ὅλες.

— Ἐνὰ ταξίδι μιὰς ἑβδομάδος
στὴ Βιέννη. Καὶ μιὰς ἑβδομάδος
στὴν Λίλιαν, ἕνα ἄλλο δῶρο ἐπαργουρίας,
ἕνα ραδιοφώνιο.

Ἡ κομῆς χειροκροτῶντες ἐξανά,
μὲ μάτια δακρυσιμένα. Ἡ Νιόβη
χαίρετο, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἐντύπωσιν
πῶς τὰ γόνατά της λυγίζαν, πῶς
θὰ τὴν ἄφιναν ἀνὰ πλάγι.

Κι' αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκη-
την ἐπιθυμίαν νὰ ξεσπάσῃ σὲ κλάμα.

— Ὅταν μπήκαν στὸν καμαρίνι, ἡ
Μαρία Τάγκαλη τῆς ἔδωσε τὸ χέρι
μὲ μάτια δακρυσιμένα:

— Συγχαρητήρια.
Τὰ μάγουλα τῆς Νιόβης ἔγιναν

φωτιά. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της
ντράπηκε τόσο πολύ.

— Κι' ἐσύ, συγχαρητήρια, πρό-
φερε μ' ἕνα νευρικό χαμόγελο.
— Εὐχαριστῶ ἀποκρίθηκε ἡ
νεαρὴ ἀδικομένη κι' ἡ φωνὴ της
ἐσβυσε σ' ἕνα πνιγμένο λυγμό.

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

— Ὁ κόσμος πλημμύρισε τὸν καμαρίνι.
Πλήθος ἀνθρώπων, ἄλλοι χαρούμενοι,
ἄλλοι ἀγανακτισμένοι. Μεταξὺ τῶν
πρώτων ἦρε καὶ ὁ "Αλέξανδρος. Τὸν
κύτταξε τὴν Νιόβη στὰ μάτια. Φοδὸν
ἀπὸ τὴν κούνησιν τῆς Νιόβης. Κι' ὅμως
σὺν μαγνητισμένην σηκωνόταν ἡ
μάτια της στὴ δική της.

— Τὸ πρόσωπό του νεαροῦ μουσικοῦ
ἦταν ἀναστατώνον. Τῆς ἔσφιξε τὸ
χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Νιόβη... πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω...
νὰ σοῦ μιλήσω ἀμείωτος.

— Ἀδικοφώντας γιὰ τὸν κόσμον
πού περιμένει νὰ τὴν συγχαρή, τραβήχτηκε
σὲ μιὰν ἀκρὴ μὲ τὸν ἀγαπημένο
τῆς κοπέλλα.

— Νιόβη, ἔκανε ὁ "Αλέξανδρος μὲ
φωνὴ ἀλλοιωμένη. — Δὲ μπορῶ νὰ
καταλάβω... Ὁ Χάουζερ ξεσπάσθηκε
γιὰ σένα... ἔγινε σκάνδαλο! Τὸ
ξέρεις πῶς δὲν ἔπαιξε καλά.

Ἡ Τάγκαλη ἔπαιξε πολὺ καλότερα.
Ἀκόμη κι' ἡ Λίλιαν, ἀπὸ μὴς ἀπόψεως...
Μέσα στὴν αἴθουσα
λένε ὅλοι... λένε ὅτι εἶσαι φιλενάδα
τοῦ Χάουζερ!...

Τὰ μάτια της ἔγιναν πελώρια. Κι' ὅσο
ἐνοιῶσε τὰ μάτια τοῦ "Αλέξανδρου
καρφωμένα ἀπάνω της, σὺν τὰ ἤθελε
νὰ διαβάσουν τὰ βάθη τῆς ψυχῆς
της, τόσο καταλάβαινε
μὲ φόβη τῆς πῶς κοκκίνιζε, πῶς
τὸ ὄφός της ἦταν ἔνοχο.

— Νιόβη... περιμένω... πῆς μου
μιὰ λέξι... μιὰ λέξι... γρήγορα...
Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Γέλασε νευρικά. Τὸ γέλιο της ἔμοιαζε
μὲ λυγμό.

— Τὸ ξέρεις ὅτι δὲ συμβαίνει τίποτα...

— Ἄν μποροῦσε νὰ τὸνίσῃ μὲ νό-
τες τῆς φωνῆς της, κι' ἂν ὑπῆρχαν
εἰδικὲς νότες γιὰ τὸ ψέμα, θὰ τὴν
μαρτυροῦσαν πῶς ἔλεγε ψέμα.

Τρόμαξε κι' ἡ ἴδια γιὰ τὸν ψεύτικο
τόνο τῆς φωνῆς της.

Χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, ἐνοιῶσε
δίπλα της τὸν "Αλέξανδρο μαρμαρωμένο.
Μισὸ δευτερόλεπτο εἶχε τὴν ἐντύπωσιν
πῶς ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς
σταμάτησε. Μισὸ δευτερόλεπτο,
ὅλα πέρασαν μέσα της, ὅλα νεκρώθηκαν.

Καὶ τὴν ὅλην στιγμὴν μονοκόμματος,
λές κι' ἦταν ἕνα ξύλινο
ἀγαλμα, χωρὶς κλειδῶνα
ζωὴν ζωὴ τῆς γύρισε ὁ "Αλέξανδρος
τὴν πλάτη κι' ἐξαφανίστηκε.

Η ΔΟΞΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!...

— Καλὸ μου παιδί... γιατί
στῆκες μόνι ἐδῶ;

— Ὁ μαέστρος Χάουζερ ἦρθε κα-
τεπάνω της, τὴν τραβήξε πρὸ πέρα.

— Ὁ κόσμος τοὺς κυττάζει ἀλλὰ
αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε. Τὰ μάτια του
εἶχαν μιὰ ἐρωτικὴ λάμψιν πίσω ἀπὸ
τὰ μυστικά του γυαλιά.

— Λοιπόν... κράτησα τὸ λόγο
μου.

Τὸν κύτταξε σὺν νὰ μὴ καταλάβαινε
ἡ κοπέλλα. Τὸ μυαλό της δὲν
λειτουργοῦσε ἀκόμη. Αὐτὸς τῆς
εἶπαςε τὰ δυὸ χέρια. Ἡ φωνὴ
τοῦ ἀκούστηκε ψιθυριστὴ, γρήγορη:

— Φεύγω... Τὰ μεσάνυχτα
φεύγῃ τὸ ἀεροπλάνο μου. Ἐλα!... Ἡ
δῶσα σὲ περιμένει. Φθάνει νὰ πα-
τήσης τὴς προλήψεις.

— Ἐσὺγε! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα
σὺν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια
τοῦ ξένου. Δὲν κατάλαβε αὐτὸς.

— Τί ἔφυγε; Ἡ ἀγωνία ἔ....
Τώρα δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε.
— Ἄντε, δίδω τὸν κόσμον, δίδω
τοὺς δίκους σου... πῆς ὅτι πρέπει
νὰ πῶμε κάπου μαζί!... Πρέπει νὰ
μιλήσουμε.

— Ὁ κόσμος τοὺς τριγύρισε. "Ὁ-
λοὶ ἀπορούσαν μὲ τὰ μυστικά, ἀνυπονοοῦσαν
νὰ συγχαροῦν καὶ νὰ φύγουν.
Σὲ δυὸ λεπτά δὲν εἶχαν ἀπομείνει
στὸ καμαρίνι παρὰ οἱ γονεῖς τῆς
Νιόβης, ἡ Μαριλένα κι' ὁ Θύμης, πού
τὰ παρακολούθουν ὅλα μὲ μάτια ἀσπασ-
τὰ, ἀνήσυχτα.

Ἡ Μάρβα δάκρυζε ἀπὸ τὴ χαρά
της. Ἀνέωξε γιὰ τὸ δράμα πού
παίζονταν γύρω της, πετοῦσε ἀπὸ
εὐτυχία. Ὁ Περικλῆς δὲ φαινόταν
καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος. Εἶχε πᾶ-
ρει τὸ αὐτὸ του σχόλια δυσμενὴ
γιὰ τὸ παίξιμό τῆς κόρης του, κι' αὐτὸ
τὸν ἐπρόσβαλε.

Ἐκείνη ὅμως πού πραγματικὰ φαινόταν
ταραγμένη καὶ δυστυχισμένη ἦταν ἡ
Μαριλένα. Κύτταξε τὴν ἀδελφὴν
της μὲ μάτια γευστὰ ἀγωνία, ἐρω-
τηματικά. Κι' ὅταν πῆγε νὰ τὴν
φιλήσῃ κι' αὐτὴ, νὰ τὴν συγχαρή,
τῆς ψιθύρισε:

— Τί ἔπαθε ὁ "Αλέξανδρος;
ἔφυγε ἐξῆς φρενῶν...

— Δάγκωσε ἡ Νιόβη τὰ χεῖλη της,
τὰ μάτια. Κι' ἄσφανα ἡ φωνὴ
της ἀκούστηκε ἔξωλη.

— Βιάζονται... Μοῦ εἶπε ὁ Χάου-
ζερ... μοῦ εἶπε, θέλει νὰ συζητή-
σουμε. Ποῖος ξέρει τί θέλει... Πρε-
πεὶ νὰ πᾶμε κάπου μαζί!... Ὅα μὲ
κεράσι μιὰ μύρτα καὶ θὰ μοῦ πῇ
τί θέλει.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος! Εἶπε
ἡ Μάρβα, σκουπίζοντας τὰ μάτια
της.

— Ὁ Θύμης ζύγωσε. Τὸ πρόσω-
πό του ἦταν σκοτεινόν.

— Συγχαρητήρια, Νιόβη!...
Μόλις τοῦδωσε τὸ χέρι της χω-
ρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἐκείνος ὁ-
μως, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του
τὴν ἀποστροφή της, εἶπε μὲ
ὄφρος γεμάτο σημάσια:

— Ὁ Χάουζερ ξεσπάσθηκε γιὰ
σένα. Τσακώθηκε μὲ ὅλη τὴν ἐπι-
τροπὴ ἀλλὰ ἐπέβαλε τὴ γνώμη
του.

Ἡ Μαριλένα, πού ἔδινε τὴν ἐν-
τύπωσιν πῶς ὑπέφερε ἀφάνταστα,
ἔβαλε σταφινὰ ἕνα γέλιο τρελλόν.

— Πάει κι' αὐτό! Πάει κι' αὐτό!

— Τί ἔπαθε, Μαριλένα; τῆς
ἔκανε τὴν παρατήρησιν ὁ πατέρας
της. Γιατί γέλας ἐπὶ δυστυχίᾳ;

— Μοῦ φαίνεται ἀστεῖο, μπα-
μπά. Νά... ποῖος ξέρει... μπορεῖ
μιὰ μέρα ν' ἀνοίξῃ κι' ἡ δική μου
ἡ τύχη γιὰ τὸ χορὸν...

— Ἀσε τοὺς χορούς, ἀποκρί-
θηκε ὁ Περικλῆς ἀποδοκιμαστικά.
— Ὁ Θύμης ὅμως γύρισε καὶ κυτ-
τάξε τὴν μικρὴ μὲ ὄφρος ἐρωτημα-
τικό. Οἱ ματιές τους συναντήθη-
καν καὶ στὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ
νεαροῦ βιολίστη πέρασε μιὰ γρή-
γορη λάμψιν.

— Γεῖά σας! φώναξε ἡ Νιόβη
ταραγμένη. Γεῖά σας! Μὲ περιμέ-
νει ὁ μαέστρος.

Ἐκανε νὰ φύγῃ, εἰπείτα ἔπεσε
στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της.

— Μαμά...

Ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ
ἀναφυλλιά. Κι' ἡ Μάρβα, νοι-
ζώντας πῶς ἡ χαρὰ ἀναστάτων
ἔστι τὴν μεγάλη της τὴν κόρη τὴν
ἔσφιξε μὲ λαχτάρια στὴν ἀγκαλιά
της.

— Μὴν ἀονήσης μὲ τὸ μαέ-
στρο. Ἐλα. Θέλω νὰ νοιώσουμε
τὴν χαρὰ μας. Πού εἶναι ὁ "Αλέ-
ξανδρος; Νόσθῃ κι' αὐτὸς σπιτί
νὰ σὲ περιμένουν...

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. —
Ἐφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πρὶν νὰ κυ-
τάξῃ τὴν κόρη της. Ἐξῆς τὴν περ-
μένει ὁ μαέστρος μ' ἕνα αὐτοκίνητο.
Κι' ἡ Νιόβη χάθηκε στὸ ἀμάξι.

ΛΟΓΙΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΛΕΑΣΤΙΚΑ

Τὴν πῆγε σ' ἕνα ἀπόμεινο κέν-
τρο. Κι' ἐκεῖ τῆς εἶπε βιαστικά:

— Λοιπόν! Πρέπει νὰ πᾶρῃς
γρήγορα τὴν ἀπόφασιν. Σ' αὐτὲς
τὴς περιστάσεις δὲν χωρεῖ διασ-
γμός. Τὸ ξέρεις πῶς ἔπαιξες ἀ-
σχημα... τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προ-
γράμματός σου ἦταν ἀθλιόν... δὲν
εἶναι ἔτσι;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ταπεινὰ ἡ
κοπέλλα.

— Εὐτυχῶς εἰπείτα ἔδειξες τί
ἦν.

μπορεῖς νὰ κάνῃς. Γιατί ἀλλοίως
θὰ ἦταν τρομερὰ δύσκολη ἡ θέσι
μου. Βασίστηκε στὸ καλὸ πού-
παιξες, κι' ἔδωσα μάχη. Βλέπεις
λοιπόν, κράτησα τὴν ὑπόσχεσί
μου. Τώρα ἀκού. Μ' ἀρέσεις... Μ'
ἀρέσεις πρὸς πολὺ παρὰ ἡ Λίλιαν.

Ἐκείνη... νά, τὴν βαρύνει. Εἶναι
ἕνας τύπος ψεύτικος. Καρὶ εἶχα
νὰ γνωρίσω μιὰ κοπέλλα ἀπλή
καὶ ἀφελή σὺν κι' ἐσένα. Ἐχει κι'
αὐτὸ τὴ χάρι του. Δὲν ξέρω γιὰ
πόσον καιρὸ θὰ μὲ συγκινήσῃ. Οὐ-
τε καὶ θέλω νὰ σοῦ παραστήσω
τὸν Βέρθερο. Στὰ λέω τὰ πράγ-
ματα ὅπως εἶναι. Πάντως αὐτὸ πού
σοῦ ὑπόσχομαι θὰ τὸ κάνω. —
Ε-
λα... θὰ περάσουμε εὐχάριστα.

Θὰ σὲ διδάξω ὅσον καιρὸ θὰ σ'
ἔχω κοντά μου. Θὰ γίνῃς μιὰ σο-
βαρὴ γερὴ πιανίστα. Θὰ σὲ ἐμφα-
νίσω παντοῦ, ὅπου εἶναι δυνατόν.
Θὰ παίξῃς στὸ ραδιόφωνο, θὰ
γράψῃς δίσκους, θὰ κερδίῃς φή-
μην καὶ λεφτά... Κι' ὅταν μιὰ μέ-
ρα, μοιραία, θὰ χωρίσουμε, θὰ εἶ-
σαι ἡδὴ μιὰ γνωστὴ πιανίστα καὶ
δὲ θάχῃς ἀνάγκη κανένα. Αὐτὲς
εἶναι οἱ προτάσεις μου. Τώρα ἐσύ
κρίνει καὶ ἀποφασίζει. Ἐχεις ἀκρι-
βῶς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καιρὸ.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πελώρια,
τραμαγμένα. Κι' ἐπὶ τέλους, γαν-
τζώθηκε ἀπὸ κάτι γιὰ νὰ τοῦ φέ-
ρῃ ἀντίρρηση:

— Μά... τὸ διαβατήριό μου;...

— Τάχῃ ἐτοιμό. Ὅλα εἶναι ἐν
τάξει. Δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο. Ἀ-
πόκειται σ' ἐσένα. Δέκα λεπτά τῆς
ὥρας ὑπάρχουν ἀκόμη. Πρέπει νὰ
πᾶμε ὁλοταχὺς στὸ ἀεροδρόμιο.

Κι' ὁρῶντες ἐνήμερος στέλνει ἕνα
τηλεγράφημα στοὺς δικούς σου.

Ἐπείτα ἡ κοπέλλα τὸ κεφάλι
της μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια.

— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τρελ-
λαθῶ.

— Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ χέ-
ρι της. Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἀπὸ
τὸ πάθος:

— Νιόβη. Μιὰ φορὰ χτυπᾷ ἡ
τύχη τὴν πόρτα κάθε ἀνθρώπου.
Τί φοβάσαι; Ἄν σούλεγα ὅτι θὰ
σὲ παντρευτῶ, ἔπρεπε νὰ φοβᾷ-
σαι. Γιατί τότε θὰ ἦταν ἴσως ψέ-
ματα. Ἐτοίμως, αὐτὰ πού σοῦ
σαί γυναικία μου, μαθήτριά μου,
προτείνω εἶναι τόσο ἀπλά. Θὰ εἶ-
μους αὐτὸν. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ
σὲ ζηλεύῃ. Κι' ἂν ἀκόμη δὲ σ' ἀ-
ρέσει νὰ ζοῦμε στὸ ἴδιο σπιτί, ἐ-
πιστήμως, κι' αὐτὸ διορθώνεται.
Πιάνει ἕνα φοιτητικὸν κομμάτι...
Καὶ στοὺς γονεῖς σου μπορεῖς ἀ-
κόμη νὰ τηλεφωνήσῃς ἀπὸ τὸ ἀε-
ροδρόμιο... Ἡ καὶ κάτι ἄλλο!

Τὴν κύτταξε ἐνθουσιασμένος,
σὺν νὰ τοῦ ἔρχονταν μιὰ περίφημη
ἰδέα.

— Μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ νὰ τοὺς
πῇς ὅλη τὴν ἀλήθειαν ὅτι σὲ παί-
ρνω μαζί μου βιαστικά γιὰ μιὰ συ-
ναυλία... γιὰ μιὰ σειρά συναυ-
λιῶν. Ἀποχαιρέτησέ τους μὲ χα-
ρά. Κι' εἰπείτα... εἰπείτα, πάλι δὲν
εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς πῇς τὴν ἀ-
λήθειαν. Τους λές ὅτι ἐμείνεις γιὰ τὴν
σπουδαστικὴν. Ἐλα, ἔλα! Αὐτὸ εἶ-
ναι τὸ καλύτερο. Πάρε καὶ μιὰ
βαλίτσα μὲ λίγα ρουχαλάκια σου.

Σηκώθηκε, τὴν τραβήξε. Κι' ἡ
Νιόβη τὸν ἀκολούθησε σὺν ὑπω-
τισμένη.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τὴν ἄφησε στὴν πόρτα τοῦ
σπιτιοῦ της.

— Σ' ἕνα τέταρτο πρέπει νὰ
ἔσαι ἐδῶ! τῆς εἶπε ἔντονα. — Ἄν
περάσουν εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας
καὶ δὲν ἔλθῃς ἔλθεις, φεύγω.

Ἀνέβηκε στὸ σπιτί ἡ κοπέλλα
παραπατώντας σὰ μεθυσιμένη.

— Φεύγω! τοὺς φώναξε ἀπὸ
τὴν πόρτα.

Κι' ἐνῶ οἱ γονεῖς της τὴν κύ-
τταζαν μὲ μάτια πελώρια, τοὺς πέ-

ΚΑΙ Ο ΤΖΕΡΡΥ ΛΙΟΥ-Ι. Σ ΘΥΜΑ ΚΛΕΙΠΤΩΝ

Ὁ διάσημος κομικός τοῦ ἀμερικανικοῦ
κινηματογράφου Τζέρρυ Λι-
ούις ἐπιδεικνύει στὴ φωτογραφία
μας ἀπορηγόρητος, τὸ μικρὸ κι-
θάρι, πού λίγες ὥρες πρὶν περιε-
χέει κομμημάτα τῆς γυναικίας
του καὶ δικὰ του. Τὰ κομμημάτα
αὐτά, συνολικῆς ἀξίας 185.000
δολλαρίων ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὸ
δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, στὴ
Νέα Ὑόρκη, ἐνῶ ὁ Τζέρρυ ἔπαρνε
μέρος σὲ μιὰ ἐκπομπὴ τηλε-
ράσεως. Τὸ πρὶν δὲ ἀποφασίσῃ
ὅτι δὲν προτίθεται νὰ τὸν ἀποζημιώ-
σῃ, ἀπὸ ἐπείτα ἔπρεπε νὰ εἶχαν
παραδοθῇ στὴ διεύθυνσιν τοῦ
ξενοδοχείου καὶ νὰ θύονταν σὲ ἀσφάλεια
μέσα σὲ κάποιον χρηματοκιβώτιο.

ταξέ, μὲ φωνὴ κομμένη:

— Φεύγω μὲ τὸ μαέστρο. Αὐ-
ριο πρέπει νὰ παίξω σὲ μιὰ συ-
ναυλία... Κι' εἰπείτα θὰ κάνουμε
μιὰ «τουρνέ»...

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; φώ-
ναξε ὁ Περικλῆς. — Ἐτοί;

— Εἶναι μιὰ μοναχικὴ εὐκαι-
ρία. Ἄν δὲ φύγω, κατὰστρέφω
τὴν καριέρα μου.

— Καὶ πότε θὰ γυρίσῃς; ρώ-
τησε ἡ Μάρβα ἀναστατώνουσα.

— Σέ... σὲ πέντε ἔξι μέρες.

— Ἰσως καὶ σὲ δέκα!

— Μά... ἀφοῦ θὰ φύγῃς... ἀ-
φοῦ θὰ σὲ στεῖλουν μὲ τὴν ὑπο-
ναυλία... Κι' εἰπείτα θὰ κάνουμε
μιὰ «τουρνέ»...

— Ἄλλο αὐτό. Ἐδῶ πρόκειται
γιὰ μιὰ εὐκαιρία. Μαμά ἕνα βα-
λίστακι. Ρίξε μου, σὲ παρακαλῶ
μέσα τ' ἀπαραιτήτα.

— Τὰ χέρια τῆς Μάρβας ἔτρεμαν.
Ὅλα αὐτὰ τὴν ἀναστάτωναν, τὴν
φοδίζαν. Κι' ὅμως δὲν τολμοῦσε
νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Ὁ Περικλῆς
πληγαινοερχόταν στὸ δωμάτιο, καὶ

— Ναί... ὅχι... θὰ τοῦ γράψω.
Καληνύχτα.

— Ὁ Θεὸς μαζί σου! τῆς φώ-
ναξε ἡ μητέρα της ξεστώντας σὲ
κλάματα.

— Πρόσεξε! Νὰ εἶσαι ἐξυπνη
καὶ φρόνιμη! φώναξε ὁ πατέρας
της.

Ἡ Μαριλένα στεκόταν στὸ κα-
τάφλι. Τὸ παιδικτικὸν προσωπάκι
της ὅμως εἶχε γίνει μαύρο.

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς οἱ
ἐπιβάτες περιμένον μὲ τὸ συνήθη
ἐκνευρισμὸ τῆς τελευταίας στιγμῆς.
Ὁ Χάουζερ κοιτᾷ τὸ ἔα
τοῦ αἵματος ἀπάνω στὸ ἄλλο. Ἦταν
τοιγὰς πρὶν ἀγωνιστῇ κι' αὐτὸς.
Ὅσο ποτε νὰ ἀγωνιστῇ, ὅσο ποτε
στὴν κοπέλλα, καὶ κατὰ τὸν
πετοῦσε κανένα ἀστεῖο.

— Ἐχεις πετάξῃ ποτε σοῦ;
— Ὀχι... Ἐμνοῖα σου, ὅταν ταξι-
δεύω ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ φοβῶμαι!
Ἐγὼ κάνω ἀπείρα ταξίδια μὲ ἀε-
ροπλάνο. Ποτ

στήθος της. Οι σκέψεις της έτοι-
χαν σαν φοβισμένα πουλιά στο
κεφάλι της:

— Ακόμη είναι καιρός. Και τώ-
ρα ακόμη. Μετά λίγα λεπτά της
ώρας δε θα μπόρής να κάνης τι-
ποτε. Όταν απογειωθεί το αερο-
πλάνο, δε θα μπόρής να μετα-
νοιώσης. "Οχι... "Οχι...

Μετρούσε τα λεπτά της ώρας
με τους χτύπους της καρδιάς της.
Κι' ο Χάουερς στενοχωριόταν που
την έδλεπε έτσι ταραγμένη, και
δεν ήξερε καλά καλά τι να της πη-
γιά να την κάνει να χαμογελάσει.

Μιά φωνή από το μεγάφωνο έ-
δωσε τις πρώτες παραγγελίες:

— Οι κύριοι επιβάτες να έτοι-
μάζονται.

Κάποια κίνησι ανάμεσα στους
επιβάτες. Ο ένας ήθελε να εξα-
κριβώσει ότι είχε τα κλειδιά του
στην τσέπη του, ο άλλος τρώμαζε
πώς είχε χάσει το διαβατήριό
του... Ο Χάουερς σκώθηκε. Ή-
ταν φανερό έκνευρισμένος.

— Είναι ώρα να φεύγουμε...
Γιατί απογορεύει; Έλα, Μάγια
σήμερα. Να ετοιμαζόμαστε.

Σαν αυτόματο σηκώθηκε η κο-
πέλλα. Την άλλη στιγμή όμως,
έξαπνε ένα ξεφωνητό. Κάποιος της
είχε πιάσει το μπράτσο. Σκληρά,
δυνατά, επιτακτικά.

Πριν γυρίσει να τον δει, τον εί-
χε μαγνέψει. Η καρδιά της έκανε
ένα πήδημα στο στήθος της, και
σά να σταμάτησε.

— Νιόβη. Έλα! Πάμε!

Ο Άλξανδρος στεκόταν μπρο-
στά της. Ψηλός, όμορφος, σκοτει-
νός. Θάλγεσε κανείς κάποιος θεός,
που είχε παρουσιάσει ξαφνικά ά-
νάμεσα στους ανθρώπους, σοδά-
ρος, αστείρος. Ένας θεός που
θα μπορούσε να τιμωρήσει άλλα
και να σώσει.

Τον κύτταξε με τρόπο.

— Αφού με!

— Νιόβη. Ή θάρρης μαζί μου
αμέσως με το καλό ή θ' άναστα-
τώσω τον κόσμο! Θα φωνάξω ότι
γίνεται άποαγωγή. Θα κάνω σκάν-
δαλο!

— Λυπήσου με, Άλξανδρε!

— Έπειδή σε λυπάμαι, γι' αυτό
ήρθα!

Γύρισε η κοπέλλα, έριξε μιά
ματιά φοβισμένη στον μαστρο,
που δεν καταλάβαινε καλά τι συ-
νέβαινε, αλλά που το υποψιαζό-
ταν κι' είχε γίνει μαύρος.

— Τι τον κυττάς αυτόν; πρό-
φερε περιφρονητικά ο νέος. Αυ-
τός, πάει, δεν παίζει πια ρόλο
στη ζωή σου. Ό,τι κακό είχε να
κάνη, τόκανε. Τώρα γυρίσε του

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

- Συχώρεσέ με Νίκο. σέ ίκετεύω, στιγμή άδυναμίας ήτανε...
- Τι έκανε λέει... να σέ συχωρέσω;... ποτέ!... ποτέ!!
- Μά ακόμα και οι δικαστές θα μέ άδωώσουν όταν τους πω, πώς χρησιμοποίησε Νουνού μέ ζάχαρι γιά δόλωμα.

την πλάτη κι' έλα μαζί μου!
Ο μαστρος ξερόβηξε. Ή φωνή
του ακούστηκε πολύ εύγενικά,
άλλα παγερά:

— Νεαρέ μου κύριε... με ποιά
δικαιώμα έπεμβαίνετε;

— Ή δεσποινίς δεν πρόκειται
νάρθη μαζί σας, πρόφερε κοφτά ο
νεαρός μουσικός.

— Μά νομίζω ότι συμβαίνει
κάποια παρεξήγηση. Ή δεσποινίς
θάρθη μαζί μου γιά να λάβη μέ-
ρος σέ μιά συνανλία.

— Έλα Νιόβη, πάμε!

Σιγά, γιά να μη τραθήξουν την
προσοχή του κόσμου, άλλα κοφτά
άλλαξαν γρήγορα αυτά τα λόγια.
Κι' έπειδή την έδλεπε ακόμη να
διστάζει, την έπιασε από τό χέρι.
Ή χούφτα του έκαίγε. Και τό βή-
μα του ήταν γρήγορο, τρικυμι-
μένο.

ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΦΕΥΓΕΙ

Βρίσκονταν ακόμη στον παρα-
λιακό δρόμο, όταν είδαν τό αερο-
πλάνο ν' απογειώνεται. Δεν είχαν
άλλαξει λέξι. Ο Άλξανδρος ό-
δηγούσε αμίλητος, σκοτεινός κι'
ή Νιόβη δίπλα του, σιγώκλαιγε.

— Αθελά τους παρακολούθησαν
τό αεροπλάνο πούκανε τά σινιά-
λα του μέσα στο σκοτεινό ούρα-
νό. Κι' όταν πιά χάθηκε στον ό-

ρίζοντα, λές κι' είχε φύγει τό πυ-
ρακτωμένο χέρι που της στέγνανε
τά δάκρυα στην πηγή, έσπασε
σε άναφυλλιά η κοπέλλα.

Ο Άλξανδρος δε σταμάτησε
παρά όταν μπόρεσε να βρη κά-
ποια άποροδο να φέση τό άμύδι.

Ή νύχτα ήταν ζεστή, καλοκαι-
ρινή. Γύρω τους στίπια με λίγα
φώτα. Μερικές βεράντες άνοιχτές,
με φωτάκια διακοσμητικά. Θάλγε-
σε κανείς πώς όλο τό Έλληνικό δεν
ήταν τίποτ' άλλο παρά ένα θαυ-
μάσιο σπινικό. Περίμενε κανείς
να δη τους πρωταγωνιστές να πα-
ρουσιάζονται, να παίξουν τους ρό-
λους τους.

Ή Νιόβη όμως εκείνη
τη στιγμή κατάλαβε ξαφνικά, πώς
ή ίδια ήταν ή πρωταγωνίστρια
μέσα σ' αυτό τό μυστηριακό το-
πίο, πώς έπαιζε τό ρόλο της
ζωής της. Τ' άναφυλλιά τράντα-
ζαν τό κορμί της.

— Γιατί τόκανε όλα αυτά; τη
ρώτησε μαλακά, αστερά άδως ο
Άλξανδρος. Γιατί τόκανε όλα
αυτά Νιόβη;

Δεν τού άποκρίθηκε. Τ' άνα-
φυλλιά της άδως δυνάμωσαν.
— Ποιός Θεός σε τυφλώσε;
Γιατί να γίνης δυστυχισμένη και
να μέ κανής κι' άέναν δυστυχι-
σμένο;

— Γιά να... γιά την... γιά την
εύτυχία μας! τραύλισε ή δύστι-

χη κοπέλλα. Μοθ τό είπε φανερά.
Δε θα μούδινε τό βραδειό, αλλοιώ-
τικά.

Χτύπησε τό χέρι του στο άμύ-
δι, τό τράνταξε.

— Και γι' αυτό... γι' αυτό,
πουλήθηκες; Γι' αυτό κυλίστηκες
στο βούρκο;

Σήκωσε τό κεφάλι της, σαν να
της είχε δώσει μπάτσο. Ή φωνή
της ακούστηκε έξαλλη, άν και σι-
γαλή:

— Γιατί όχι; Γιατί να άποτε-
λώ έγώ εξάρσει; Δε βλέπεις τι
γίνεται γύρω μας; Μόνο έτσι μπο-
ρεί κανείς να φτάση.

— Πού να φτάση, Νιόβη; Πού
να φτάση;

— Δεν ξέρω. Να φάση ψηλά,
κάπου... να φύγη από τό δυστυ-
χία.

— Ήσουν σίγουρη ότι έφευγες
από τό δυστυχία; τη ρώτησε σο-
βαρά.

— Ήμουν σίγουρη ότι δε θα σ'
έκανα κι' έσένα δυστυχισμένο.

Μέσα στο μισοσκόταδο είδε τά
μάτια του να άστράφτουν.

— Νιόβη... δεν ξέρω άν έκανα
καλά. Πάντως, δε μπορούσα να
σ' άφήσω να φύγης. να πιάς στην
καταστροφή σου. Τό ξέρεις πολύ
καλά, ότι αυτός ο άνθρωπος θα
ήταν ή καταστροφή σου.

— Θα μ' έκανε γνωστή...

— Τι ν' έκανε γνωστή...
έχεις μέσα σ'α τό στήθος σου μιά
καρδιά νεκρή; Αυτός, ξέρεις τί θα
σούκανε; Θα σου ρουφούσε κάθε
έκρη κάποια μέρα, ναυάγιο, στή
Βιέννη ή θά σ' έστειλε πίσω...

— Ένα γέλιο πούμιασε σέ λυ-
γμό έφύγε από τό στήθος της:
— Τ' άνομα μου θα ήταν γνω-
στό... στο μέλλον μου έξασφαλι-
σμένο.

— Νιόβη, της είπε σοβαρά,
αυτό πρέπει να τό σκεφθής και
πραγματικά πώς αυτή είναι ή ευ-
σού βγάλω εισιτήριο να φύγης αύ-
ριο κιόλας γιά τή Βιέννη.

— Άν δε
μ' έκανα, όπως λές... ή μόνον γιά
νον έπειδή δε μπορείς ακόμη να
ή υπτέρα σου... πώς ή υπτέρα σου
ήταν τόσο δυστυχισμένη, τότε
δεν πρέπει να ξανασκεφθής έτσι.
— Ή υπτέρα σου είχε μιά μεγάλη
δικαιολογία. Έσύ όμως, Έσύ
Νιόβη! Τόσο λίγη θέσι πιάω στην
καρδιά σου; Δε σκέφτηκες ούτε
μιά στιγμή πώς ή μόνη άληθινή
χάσα;

Τον κύτταξε με μάτια πνιγμέ-
να σ'α δάκρυα.

— Δεν είμαι άξια να μ' άγα-
πάς. Τώρα πιά δεν είμαι άξια.
Ποτέ δεν ήμουν. Οι δικοί σου δε
δεν είναι δυνατόν να μη με περι-
φρονήσουν... Κι' έγω περιφρονέ-
σαυτό μου, τον συχαίνομαι. Παρά
να φύγω μαζί του, θάπρεπε να
φύγω γιά πάντα, από όλους... να
πεδάνω.

— Πάλι έσπασε σε άναφυλλιά.

— Νιόβη, της είπε πάντα σο-
βαρά ο νέος. Δεν πρέπει να κλαίς.
Έγώ σ' έσωσα από τον ίδιο του
έαυτό σου. Άλλά δε θα σ' άναγ-
κάζω να κάνης κάτι που δε πι-
στεύεις ότι είναι σωστό. Πάμε
σπίτι σου. Να μιλήσης με ειλι-
κρίνεια οτούς γονείς σου.

Τον κύτταξε με τρόπο.

— Πώς είναι δυνατόν; Δεν κα-
ταλαβαίνεις, Άλξανδρε; Δεν κα-
ταλαβαίνεις; Τώρα πιά... Πρέπει
να σ' άπείξω. Δεν καταλαβαίνεις
γιατί μέ υποστήριζε αυτός ο άν-
θρωπος;

— Άργησε νάρθη ή άπάντησή του.

— Ναί! της άποκρίθηκε σε λί-
γο με φωνή βαθεία. Ναί, τό κα-
ταλαβαίνω. Σε καταλαβαίνω, άλ-
λά δε σε συχωρώ, Νιόβη. Τη
σκέψη σου, τους συλλογισμούς
σου, τους παρακολουζώ περίφημα.

Σ' άγαπώ... σπάρανε ή καρδιά
μου γιά όλα αυτά. Άλλά δε σε
συχωρώ. "Οχι, δε μπορώ να σε
συχωρήσω.

— Τότε έπρεπε να μ' άφήσης
να φύγω.

Κούνησε τό κεφάλι του.

— Έπειδή παρακολούθησα τις
σκέψεις σου, άποφάσισα να σε
σώσω από τον ίδιο τον έαυτό
σου. Έκείνη τη στιγμή όταν ά-
κουσα τ' άποτελέσματα του δια-
γνισμού τό καταλάδα. Νόμισα
τάς ή καρδιά σου θα σταματού-
γε. Έκείνη τη στιγμή έφυγα. "Ι-
ως δεν έπρεπε να φύγω. Γύρισα
νάν τρελλός στους δρόμους. "Ο-
τοι μ' έβλεπαν φοβόντουσαν πώς
ήμια άληθινά τρελλός. Κι' άξα-
φνα κατάλαβα πώς σ' αυτό τό
δράμα δεν ήμουν έγώ ο πρωτα-
γωνιστής. Ήσουν έσύ, Νιόβη. Έ-
σύ υπέφερες πιά πολύ από μένα.

Όταν τό θυμήθηκε αυτό, έτρεξε
σπίτι σου. Κι' έκει μού είπαν ότι
έφευγες με τό μαστρο. "Ετσι πιά
κατάλαβα όλα. Πές μου, άν δε
σου είχα γυρίσει την πλάτη έκει
στον Έπαρνασσό, θάφευγες μαζί
του.

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι
της.

— Την ύποτροφία την ήθελα
γιά σένα, πρόφερε ταπεινά.

Δίστασε ο νέος μιά στιγμή. Τό
στήθος του φούσκωνε, άναβοκατέ-
βαινε. Θάλγεσε κανείς πώς έκλαιγε
μέσα του, με βουβά άναφυλλιά.

Κι' άξαφνα, με μιά κίνησι άπότο-
μη την τράβηξε κοντά του.

— Νιόβη, Νιόβη. Γιατί δεν πι-
στεύεις στή δύναμη της άγάπης;
Γιατί νόμισες πώς μόνον τό χη-
μα κι' ή δόξα θα μάς έξασφαλί-
ζαν την εύτυχία; Γιατί φοβήθηκες
ν' άρχισήμε τη ζωή μας φτωχοί;
Γιατί λυπηθήκες πού θ' άναγκα-
ζόμουν να δουλέψω γιά να σε
ζήσω;

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ή κο-
πέλλα. Σε λίγο ή φωνή της ακού-
στηκε σιγά, σαν χάδι:

— Έπειδή σ' άγαπώ.

«ΜΕ ΑΓΓΗ ΨΥΧΗ»

Πονούσαν τα χείλη της από τό
φιλή. πού της έδωσε ο Άλξαν-
δρος. Πιά πολύ όμως πονούσε ή
ψυχή της. Τ' άναφυλλιά της έ-
σχιζαν τό στήθος. Κι' έκείνος της
χαίδευε τά μαλλιά. Ή φωνή του
τη χαίδευε, την παρηγορούσε:

— Θάρρη ή μέρα που θα σ'ό
συχωρήσω. Τότε θα σ'ό πιά. Τώ-
ρα ή άγάπη μου έχει μιά γεύσι
πικρή. Νιόβη μ' κλαίς. Θέλω να
μού πής άν είσαι άποφασισμένη
τόρα ν' άρχίσης μιά καινούργια
ζωή.

— Θα τ'όθελα! Άλλά τώρα
πιά...

— Ξέρω τί σκέπτεσαι. Ή ψυ-
χή σου όμως έμεινε άγνή. Έλα να
βασίσουμε την εύτυχία μας στην
άγνή σου την ψυχή.

— Δε θα μπόρής να τό ξεχά-
σης ποτέ.

— Άγάπη μου... με συχω-
ρείς... θα σε κάνω να πονήσης πιά.
Άλλά, θα σε ρωτήσω: Έξη-
σαν εύτυχισμένοι οι γονείς σου;

— Ναί. Ο πατέρας φαινόταν
πάντα εύτυχισμένος. Ή μητέρα ό-
μως... δεν ξέρω. Πάντα σαν να εί-
χαν ένα σύννεφο τά μάτια της.

— Έγώ δε προσπαθώ να
διώξω τό σύννεφο, από τά δικά
σου τά μάτια. Κι' είμαι βέβαιος
πώς θα τό καταφέρω.

— Θα σε ντρέπωμαι σε όλη
μου τη ζωή.

Επίμαχοι βίχλοι

ΠΡΟΣ ΕΙΡΩΝΕΙΑΝ...

Μεγάλη φόρα πήρανε τά διάφορα δχήματα
κι' αυδάνουν εις αφάνταστον θαβόν τό δυστυχήματα,
ή μάλλον εκατάγνησαν σωστό... καθαριστήριο
κι' άμέτροτοι συνάνθρωποι άποδημούν εις Κύριον!

Θερίζει ή ρόδα, πράγματι, χωρίς οικονομία
και μ' όλα ταύτα, φίλε μου, σού λέει ή παροιμία,
πώς θα γυρίση, κάποτε, ή ρόδα κι' ο τροχός
και ο τροχός νουίζοντας, θά... ζήση κι' ο φτωχός!

ΒΟΥΤΙΞΕ, ΓΙΑ «ΒΟΥΤΙΞΕ...»

Στις πονηρές ήμέρες μας κι' ήμέρες της άπάτης,
έπ' αυτοφώρω πιάστημε τό Διόλοιο ή Πασιόπη,
πών δόραεις, λέει, άνέπτυσσε ποικίλας κι' άυστόλους
κι' ιδιαιτέρως... έγδυσε τους λουμένους όλους!

Στις πλάξ τις πολυσύχναστες και στις άκτες εν γένει
εφρόντιζε ο λεγάμενος, συνήθως, να πηγαίη
και τη στιγμή που βούταγε ο κόσμος μεσ' στα κύματα,
λεφτά εκείνος ξάφριζε και... βούταγε κοσμήματα!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Οι συμπολίτες έμειναν με άνοιχτό τό στόμα,
γιατί έγινε διάρρηξις και στο «Ζενιθ» άκόμα
κι' εκείνοι που έδούλευαν δέντως τ' αντικλειδία,
πολλά ρολόγια πήρανε και πλείστα δακτυλidia...

Μέσ' στην καρδιά του «Αστεως ληστεία διεποάχη
κι' ο κόσμος ο φιλήσυχος ελόγως εταράχη,
γιατί τά κέντρα, σήμερα, οι διαρρηκτες πιάσανε
κι' οι διαρρηκτες, πράγματι, εις τό... ζενιθ εφτάσανε!

ΟΙ ΚΕΡΑΙΣΜΕΝΟΙ

Άνάστατοι έγιναν οι Γιωταχίδες, ήδη
και τους περισσότερους των τους ζώνει μαύρο φιδί,
διότι και τεκμήρια θα τους έπιβληθούν
και τσουντερά οι κούρρες των θα φορολογηθούν...

Κατόπιν τούτου, εδωκαίμενος πολλοί φτωχοί λογίζονται
και γιά «κουρσο—τεκμήρια» καθόλου δεν σκοτίζονται,
διότι περιφρονήν σις μάρες όλες δειχούν
και διαρκώς κι' επ' άπειρον εις τό «πεζό» τό ρίχνουν!

«ΜΕΓΑΛΑ ΜΠΕΡΕΚΕΤΙΑ...»

Μεγάλος ντόρος έγινε γιά κάποιον παγονόλη,
που κατοικεί κι' εργάζεται εις τών Πατρών την πόλη,
γιατί παρά τό γήρας του, βασιτά γερά ή καρδιά του
κι' είκοσι πέντε τόκανε, ως τώρα, τά παιδιά του!

Τις δυό... ντουζίνες πέρασε, τούτέστι, γιά την ώρα
και ούτω πώς άπέδειξε σε κάθε ξένη χώρα,
πώς ή φυλή ή ρωμείνη δουλεύει έντατικά
κι' εις' άφθαστη τά έργα της τά... παραγωγικά!

ΑΛΛΑ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ...

Παρ' όλο πού νομιμάζουμε και λέμε ταπεινά,
ότι έχουμε άμέτρητα «ότέλ» τουριστικά,
πολλοί τουρίστες, πρό τινος, στο έλκος βορδήσανε
και στην Ίθάκη, μάλιστα, έταλαιπωρήσανε...

Αντί, πού λέτε, οι ξένοι μας άνέτως να γυρίσουν
κι' από κοντά τον Σένιο τον Δία να γνωρίσουνε,
περιπετείας ήδραν πολλούς κι' άπροσδοκήτους
και στην Ίθάκη έγραψαν «Οδύσσεια» δική τους!

ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...

Στις μπόρες πού πασιζόντε την ύπαιθρο τή χώρα
και οι νεμρώδ προστίθενται με πάθος και με φόρα
και χωρικούς συνέχεται με σκάμα κοπανάνε,
διότι γιά... θηράματα, πολλάκις, τους περνάνε...

Άλλ' άν τό συνεχίσουνε αυτό τους τό βιολί
και κάθε χωριατόπουλο τό παίρνουν γιά... πουλί,
ελάγιστοι συνάνθρωποι επιγυίοι θα γίνουν
κι' οι άλλοι έπουράνισι και... περσώτοι θα γίνουν!

ΠΙΚΡΕΣ ΔΙΗΘΕΙΞΕ

Έκτός των άλλων των ειδών
των υπερεμψέντων
κι' ως τά ούδάντα σχεδόν,
ραγδαίως δινωθέντων,

σχοπεύουν και τά φάρμακα ν' άνέβουν τά δρχώρια,
γιατί έχουν, λέει, αυθόρως μεγάλα περνώρια...
Γιά «σάλτο» έτοιμάζονται τά ιδιοσκευάσματα
κι' άν, όντως, ή άξία τους τό ριζή σ' άνεδάσματα,

θα είναι πλέον, φίλε μου, μεγάλη οδυσσία,
αν πής πώς ή κατάστασις σηκώνει... θρασεία!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

— "Οχι... Ένα πράγμα δεν πρέ-
πει όμως να ξεχάσης σε όλη σου
τη ζωή: Πώς ο πιο δυστυχ
νός άνθρωπος είναι εκείνος που ή-
ποδουλώνεται στο χρήμα και στη
δόξα. Έλα, γλυκεία μου άγαπη,
ν' άρχισουμε μιά άπλη ζωή... μιά
ταπεινή ζωή.

— Δεν τη θέλω την ύποτρο-
φία! βόγγησε ή κοπέλλα.

— Φυσικά δε θα τη δεχθής την
ύποτροφία, άποκρίθηκε σοδρά ο
Άλξανδρος. Άν δεχόσουν αυτή
την ύποτροφία, θάπρεπε να φύγης
μόνη σου γιά τό εξωτερικό. Έπει-
δή καταλαβαίνεις, πώς έπρεπε να
είμαι ο πιο ταπεινός των ανδρώ-
πων γιά να δεχθώ να μοιραστώ
μαζί σου αυτή την ύποτροφία.

— Δεν τη θέλω, δεν τη θέλω!

— Θα παραιτηθής λοιπόν από
την ύποτροφία και θα την πιάω
ή Μαρία Τάγκολη, πού έπρεπε
χίσουμε να εργαζόμαστε. Κι' ή-
μείς θα παντρευόμαστε και θ' άρ-
χίσουμε να εργαζόμαστε. Κι' ή-
σως μιά μέρα—ποιός τό ξέρει;—
από πολλά μέρη μπορεί να μάς έρ-
θη ή οικονομική άνεσι. Πρώτα
πρώτα μπορεί οι γονείς μου να ή-
παγορήσουν. Όποτε, δεν ύπόκει
ρόδος να γνωρίσης τη φτώχεια.

— Έπειτα μπορεί να βρούμε καμιά
καλή δουλειά ή να έχουμε «άγκαζε-
μάν» λυπάμαι μόνον πού διαλύθη-
κε τό τριό μας. Κάτι θα μπορού-
σαμε να κάνουμε. Έλα, μη κλαίς
πιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Χιούμορ
ΕΧΟΥΝ ΠΕΙΡΑ...

— Τι; Μ' αυτό τό σχίσμένο σακκά-
κι πήγες στο γραφείο; Ποιός ξέρει τι
να έπαιν ό συνάδελφοί σου!

— Τιποτε, γυναικά... Είναι κι' σ'ό-
τοι παντρεμένοι!

— Ο κύριος Β. διηγείται:

— Ή γυναικά μου έχει στο σπίτι
μιά τάξι ιδεώδη...

— Άλήθει;.

— Βέβαια. Μπορεί π.χ. να πε-
τάγης στο σπίτι τό άποσταγμένο στο
πακέτο και να είσαι έέδατος πώς
θα τό ξαναέρθης ύστερα από δέκα
μήνες.

— Τι τά θέλεις φίλε μου, ή ρε-
κλάμα είναι «φωτιά» γιά τό έμποριο!

— Πώς αυτό;

— Νά, χτες δημοσίευσαν μιά άγ-
γελία και ζητούσαν νοκοφώλακα γιά
τό μαγάκι μου. Την ίδια νύχτα,
λοιπόν, μού τό «έγδυσαν» οι λωπο-
δύτες!..

Μιά φορά έπρόκειτο να δικαστούν
στο Πλημμελειοδικείο τέσσερις πο-
λίτες με την κατηγορία ότι όποδ-
χησαν κάποιο πολιτευόμενο με γιου-
χαίσματα.

Ο πλημμελειοδίκης όμως άφού
έφαζε σε κάποιο λεβέκο και δεν θάρ-
κε τή λέξι «γιοχάση» άπεφύγη ότι
δεν ήταν προσέληκτο και έκήρυξε
αθώους τους κατηγορούμενους.

— Ή ζήτησάν ας τή σ'ό γυ-
χορνηγυναίκα: — Άχ κα-
λή μου κυρία, δεν έχω ρόζο να
φορέσω... Είμαι έντελώς γυμνή.

— Κι' έγώ τό ίδιο... Είμαστε της
τελευταίας ρόδας!

— Έχεις να
προσέσης τίποτ' άλλο, κατηγορού-
μενε;

— Λο ποδύτη; — "Οχι κύριε
πρόεδρε. Μόνον μιά χάρι θα σου
ζητήσω. Σε παρακαλώ, να φάγης
λίγακι συγκαταστικός άπαιτείται
μου, γιατί είμαι ταχτικός πελάτης
σου. Δέκα φορές πέρασα ως τώρα
από την άφειτιά σου!

— Ζητώ ένα όνομα γιά τόν νε κινη-
ματογράφο μας... Κάτι πού να
τράβη τό κοινό.

— Να τόν ονομάσετε «Είσοδος
Έλευθερίας».

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΛΩΤΟΝ ΤΗΣ... ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Ένας αγγλικός οίκος παρουσίασε τρεις διακοσμητικούς τύπους μάσκες γιά γυναίκες. Δεν πρόκειται, βέβαια, γιά άποκριάτικες, αλλά γιά μάσκες πού προστατεύουν από τη ραδιενέργεια, τά τοξικά άέρια και τό «σμάγκ». Ο αγγλικός οίκος υποστηρίζει ότι είναι όσο μπορεί να γίνη πιο κομψές. Μήπως έχετε αντίρρηση;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΤΕ

Η γυναίκα στο βολάν έχει εμπνεύσει πολλές εύθυμες ιστοριοϋλές και πολλές σπαρταριστές γελοιογραφίες. Και όμως οι γυναίκες είναι οι πιο προνοητικές στο δρόμο και πιο υποτακτικές στους κανονισμούς. Ποιά είναι λοιπόν τα ελαττώματά τους; Νά τα κυριώτερα. Η αναποφασιστικότης, η αφηρημάδα και η έλλειψη γνώσι συντηρήσεως του αυτοκινήτου.

Επιμονή να εξοικειωθούν και με ωρισμένους μηχανικούς κανόνες, έπειδή δεν αγαπούν την μηχανική. Έτσι ακριβώς, όπως στην περιπτώσει της φωτογραφίας, όπως και σε πολλές άλλες πλευρές της σημερινής ζωής, που είναι στη βάση της μηχανοποίησης.

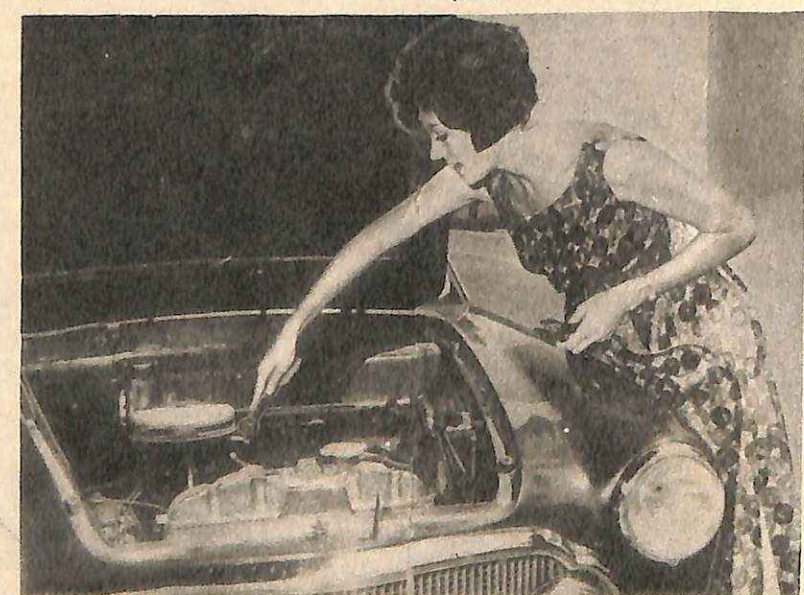
Ποιά είναι τα ιδεώδες της ανδρικής μηχανής; Νευρική, δυνατή, πολύπολη, θορυβώδης, λίγο ασκλήρη, εύαισθητη.

Ποιά είναι τα ιδεώδες της «γυναικείας» μηχανής; «Ομορφική, απλή, «Νά τα κάμη όλα μόνον». Τα αυτοκίνητα θα ήταν θαυμάσια. «Τα αυτοκίνητα οι πολλές γυναίκες στο σκέπτονται ο' αυτό όλα έκαναν δεν υπήρχαν ο' αυτό όλα έκαναν τα όργανα, που χρειάζονται συνεχώς μανούβρες».

Αν δεν ήταν ακριβώς, ιδίως εξ αιτίας των τεχνολογικών τελών και αν η ανδρική γνώμη δεν είχε ακόμη αρκετή βαρύτητα, η Ευρώπη θα είχε γεμίσει από τα χαριτωμένα εκείνα αλλανδικά αυτοκίνητα τα «Νιτάφ», που φαίνονται να έχουν γίνει ακριβώς «στα μέτρα της κυρίας». Μικρό μοτέρ, ελαφρό βολάν, μεγάλο πόρτ - μπαγκάζ και μια μηχανή απλούστατη. Αυτοκίνητα δηλαδή, που οδηγούνται όπως ένα τραμ. Μάλιστα, όταν η βιομηχανία θέλησε να λανσάρη αυτά τα αυτοκίνητα, η διαφήμισή τους βασίστηκε ακριβώς πάνω σ' αυτό.

Υστερα και πολλές άλλες εδαφικές βιομηχανίες άρχισαν να απλοποιούν και να αυτοματοποιούν τις μηχανές των αυτοκινήτων τους, τα φρένα, το τιμόνι, τις ταχυτήτες για να τα προσαρμόσουν ακριβώς στις προτιμήσεις των γυναικών.

Οι γυναίκες λοιπόν, νίκησαν. Και οι άνδρες σιγά - σιγά άρχισαν να γοητεύονται από όλες αυτές τις νέσεις που είναι αποτέλεσμα ακριβώς της επιμονής των γυναικών να θεωρούν εντελώς ακατάλληλη για τον εαυτό τους κάθε μηχανική περίπλοκη.

Τα μισά τουλάχιστον από τα ξαφνικά σταματήματα της μηχανής οφείλονται σε άνοητες μάλλον αιτίες...

16 ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ

1) Προσπαθήστε όταν οδηγείτε να λησμονήσετε το φύλο σας και να δώσετε τὸ ἐννοεῖς σας. Σ' εκείνες τις στιγμές για σας δεν υπάρχει παρά το αυτοκίνητο και τίποτα περισσότερο.

2) Αποδιώξτε το «σάμπαλε» της προνοητικότητος. Ας εξηγηθούμε καλύτερα: Υπάρχουν γυναίκες που οδηγούν σαν τρελλές και κάνουν σφάλματα. Μια σφάλμα κ' εκείνες, που οδηγούν πολύ προνοητικά και τα φρενοβόλα, κρατώντας μια ταχύτητα 40 χιλιομέτρων πάνω σ' έναν ανοιχτό δρόμο. Οδηγώντας έναν ανοιχτό αυτομάτως ατμία κινητήρι, γίνετε για τον εαυτό σας, όσο δύσκολο, τόσο για τα άλλα αυτοκίνητα, και για σας προσηγορικό κάθε τόσο.

3) Η υπερβολική προνοητικότης μερικών γυναικών στο βολάν δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους και σε μια άλλη ακόμη τυπική περίπτωση. Όταν επιχειρούν να προσπεράσουν κάποιο άλλο αυτοκίνητο αυτές οι ατόλμες οδηγίες ξαφνικά μετανοούν, αμφιβάλλουν, φρενάρουν και ξαναγυρίζουν απότομα στην προηγούμενη μικρή ταχύτητα. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι προτιμότερη μια αποφασιστική αύξηση της ταχύτητας.

4) Οι πραγματικοί κίνδυνοι είναι πολλοί ειδών. Κατά ένα μέρος μπορούν να εξαρτηθούν από σας και από τον τρόπο με τον οποίο κρατάτε σε τάξι το αυτοκίνητό σας και κατά ένα μέρος από την απρονοησία των άλλων. Το δυσκολότερο είναι να αποφεύγετε τους κινδύνους του δεύτερου τύπου, ενώ είναι απίστευτο εύκολο να αποφεύγετε τους πρώτους.

Ας αρχίσουμε από το αυτοκίνητο.

5) Όσο τέλεια και αν είναι κατισχευμένη μια μηχανή, υπόκειται πάντοτε σε φθορά που δεν αποκλείεται να έχει τραγικά αποτελέσματα. Γι' αυτό μην θεωρήτε τους

κανόνες της συντηρήσεως σαν κάτι τ' ανώφελο και τ' άτιμο.

6) Κάνετε ασταγή έλεγχο στα λάστιχα. Μην καθυστερήσετε την αντικατάσταση των αεροθαλάμων όταν έχουν φθαρή. Επιμένετε σ' αυτόν τον κανόνα μέχρι υπερβολής. Ίδω αίτερα για τις έμπροσ ρόδες.

7) Μην ξεχνάτε ποτέ ότι ανάμεσα στα διάφορα εξαρτήματα της μηχανής υπάρχει και κάποιο δοχείο από λάδι. Είναι πολύ πάντα γεμάτο, να είναι γεμάτο από έλαιο, ρεζερβουάρ της βενζίνης, παρά αυτό μην παραλείπετε να ελέγχετε τα φρένα τουλάχιστον σε κάθε 1000 χιλιομέτρων.

8) Η μπαταρία δεν πρέπει να ξεχνιέται, όσο ηγείται καλά, για να μην παύσει να ηγείται καλά, θα βρεθείτε σε απελπιστική θέση. Ένας έλεγχος κάθε δεκαπέντε μέρες είναι απαραίτητος.

9) Μην αφήσετε την προσφορά του λαδιού, ακόμη και αν διαρκεί λίγο, μην εμπιστευόσθε πολύ διαρκή μνήμη σας (ήταν χρέος η πριν στείλνετε μέρες που έβαλα νερό;). Απλά, αμέσως.

10) Μια ιδιαίτερη συζήτηση ας γίνει η περίπτωση κατά την οποία παρ' όλη την ακριβή συντήρηση απότομα στη μέση του ταξιδιού. Συμφωνώ ότι για τις περισσότερες οδηγούς, όσο και για τους οδηγούς, το πιο άσχημο πράγμα είναι το σασκίσιμο με τα εργαλεία που κολλάει στο πόρτ - μπαγκάζ.

11) Μια μικρή έρευνα ανάμεσα στους μηχανικούς, που καλούνται να εξηγήσουν και να διορθώσουν αυτά τα ξαφνικά σταματήματα, μιλώντας τουλάχιστον τα μισά ο' φείλονται σε άνοητες μάλλον αιτίες.

12) Το μοτέρ π.χ. σταματάει ξαφνικά να γυρίζει, χωρίς προειδοποίηση και χωρίς να λογικά αιτία, όπως τολάχιστον φαίνεται. Πριν να καταφύγετε στον ειδικό, κυττάξτε κάτω από το καπό, που είναι τον πολλαπλασιαστή με το ντι-στριμπύτερ (γνωρίζετε αυτά τα δυο βασικά πράγματα;) να έχει ξεφύγει από κάποιο από αυτά. Τότε φθάνει να ξαναπεράσετε το καλώδιο από την άδεια όλη και όλα τακτοποιούνται.

13) Είναι όμως προτιμότερο μην προχωρήσετε στον κόπο των καλωδίων, που από το ντι-στριμπύτερ πάνε στα αμμοζύγια, γιατί μπορεί να χειροτερεύετε τα πράγματα. Αν συναρμολογήσετε άσχημα ένα καλώδιο (κάθε μπαγκάζ έχει ένα δικό του στόμιο, όπου προσδέεται το καλώδιο) μπορεί να όητε το φταχκό μοτέρ να χορηγηθεί σαν τρελό.

14) Πολλές ενοχλήσεις του μοτέρ γίνονται με μια μικρή άγνοια. Είναι άνωφελος να σας εξηγήσουμε γιατί, όπως είναι άνωφελος να σας ζητήσουμε να μάθετε να καθαρίζετε και να διορθώνετε μοτέρ, όπως δεν σας στοιχίζει τίποτα να σβύσετε για πέντε λεπτά τη μηχανή για να ξεκουραστεί.

15) Ακόμη και εκείνες, που άδικα φορούν άδικαιολόγητα για τη μηχανική, θα πρέπει να μάθουν να αλλάζουν χωρίς βοήθεια μια ρόδα. Δεν είναι δύσκολο και δεν απαιτεί κομμάτι διανοητική προσπάθεια. Είναι όμως κάτι βασικό και απαραίτητο.

“Υστερ” από μια εβδομάδα στον ήλιο της θάλασσας το δέρμα στεγνώνει...

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ: ΕΙΔΙΚΕΣ ΚΡΕΜΕΣ

Οι προφυλάξεις, που πρέπει να πάρετε στο βουνό είναι σχεδόν οι ίδιες που επιβάλλονται και για τη θάλασσα. Όμως προσοχή! Όταν φθάσετε σ' ένα ύψομετρο, ανώτερο των δύο χιλιάδων μέτρων, οι υπερβολικές ακτίνες γίνονται πιο ισχυρές και το δέρμα απειλείται από μεγαλύτερα εγκαύματα. Στα φάρμακα υπάρχουν αντιηλιακά λαδιά, που φιλτράρουν τις ηλιακές ακτίνες, που συναντώνται στα μεγάλα ύψη.

Μην παραλείψετε να προμηθευθείτε ένα τέτοιο λάδι, αν δε θέλετε να διακινδυνεύετε ένα αντιαισθητικό ξεφλούδισμα.

Αν η έκδρομή, που πρόκειται να κάνετε είναι η πρώτη της φθινητής περιόδου, χρειάζεται να προσέξετε για να μην βρεθείτε πολύ το εύαισθητο δέρμα των ποδιών. Δοκιμάστε, λοιπόν, από την προηγούμενη σελή, να είναι καινούρια και τα υποδηλώματα πάνω στο πόδι, κάτω από την κάλσα, κομματάκια λευκόπλάστη στα σημεία που θα αντιληφθείτε ότι τα παπούτσια σας σφίγουν.

Πάρτε ακόμη μαζί σας μια καμφορούχο κρέμα και χρησιμοποιήστε την τόσο πριν, όσο και μετά την έκδρομή. Θα νιώσετε τα πόδια σας ξεκούραστα και δροσερά.

ΓΙΑ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΣΕΤΕ ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Αν παρ' όλες τις προφυλάξεις, που θα λάβετε, το δέρμα σας θ' αρχίσει κατά το βράδυ να σας καίη ελαφρά, πρέπει να σπυεύσετε ν' απλώσετε αμέσως μια καταπραύντική κρέμα. Πρώτα όμως θα πρέπει ν' απαλλάξετε το δέρμα από τη σκόνη και τους κόκκους της άμμου. Γι' αυτό το σκοπό θα πάρετε μια φούστα αμύλου, θα το διαλύσετε σ' ένα κουβά χλιαρού νερού και θα πλυθείτε με προσοχή. Σκουπίστε ύστερα το δέρμα με μια λεπτή πετσέτα και απλώστε την κρέμα. Την επομένη μέρα είναι προτιμότερο ν' αποφύγετε τον ήλιο. Γιατί, αν έκτεθηκε και πάλι, πριν να εξαλειφθεί το ελαφρό έγκαυμα, υπάρχει κίνδυνος να επιδεινωθεί.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΥΔΑΤΩΣΗ

Υστερα από μια βδομάδα στον ήλιο και ιδιαίτερα στον ήλιο της θάλασσας, το δέρμα του προσώπου είναι έτοιμο να έχει γίνει ξηρό, σ' να έχει σκεπαστεί από ένα λεπτό υαλώδες στρώμα, στο οποίο ούτε η κρέμα κατορθώνει να εισχωρήσει. Αυτό ακριβώς είναι το αποτέλεσμα της αφυδάτωσης.

Θα πρέπει τότε, να χρησιμοποιήσετε μια ελαφρή κρέμα, πολύ δροσιστική, που κατορθώνει να ανανεώσει την επιδερμίδα και να την ξανακάνει δροσερή και απαλή. Δίνω ακόμη μια συμβουλή στις σαραντά-

Πριν πάτε στη θάλασσα ή στο βουνό διαβάστε αυτή τη σελίδα. Θα σας βοηθήσει να αποφύγετε τα ατυχήματα που προκαλεί ο ήλιος

ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΕΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Αν για την προσεχή Κυριακή έχετε πρόγραμμα να την περάσετε στην εξοχή, στο βουνό ή στη θάλασσα, θα πρέπει να λάβετε μερικές προφυλάξεις ώστε να αποφύγετε τα κυριότερα στην πόλη με δέρμα γεμάτο οδυνηρά εγκαύματα και τα λείψατα κοκκινισμένα από τον άνεμο.

Αντί λοιπόν να υιοθετήσετε το συνηθισμένο μακιγιάζ, πούδρα, κρέμα κλπ, προμηθευτείτε μια αντιηλιακή κρέμα ελαφρώς σκούρα. Θα απλώσετε καλά την κρέμα πάνω στο πρόσωπο, στο λαιμό και στα μπράτσα, χωρίς να ξεχάσετε και την πλάτη, αν το φόρεμά σας είναι ντεκολτέ. Αφίστε την κρέμα να απορροφηθεί καλά από το δέρμα και τέλος σκουπίστε ελαφρά το πρόσωπο με μια χάρτινη πετσέτα, αλλά χωρίς ν' αφαιρέσετε το προστατευτικό στρώμα.

Αποφύγετε την πούδρα κατά το διάστημα της έκδρομής, μπορείτε όμως να ζωρήσετε τα μάγουλα με λίγο ρουζ και να μεταχειριστήτε στα χείλη το συνηθισμένο πρώτο σας κραγιόν.

Μη λησμονήσετε τα γυαλιά του ήλιου και αν μάλιστα ηγνάνετε με μοτοσυκλέττα, προτιμήστε γυαλιά αθρουστά από πλαστική ύλη.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού δέστε ένα μαντήλι στο κεφάλι, για να προστατέψετε τα μαλλιά σας από τον αέρα και τον ήλιο.

ΕΤΟΙΜΑΣΤΗΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Μια βδομάδα πριν να φύγετε για τις διακοπές, φροντίστε να κάνετε μια καλή περμανάντ (ή ένα καλό κόψιμο). Πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι με τη ζέση και τον ήλιο τα μαλλιά μεγαλώνουν πολύ γρήγορα. Μη διστάσετε λοιπόν να τα κόψετε.

Αν έχετε τη συνήθεια να βάφετε τα μαλλιά σας, χρησιμοποιήστε ένα χρώμα ελαφρά πιο σκούρο από το συνηθισμένο, γιατί οι ακτίνες του ήλιου τείνουν να αποχρωματίσουν τα μαλλιά, τόσο από το φυσικό

κό, όσο και από το τεχνητό χρώμα τους. Για να μπορέσετε μάλιστα να κρατήσετε τα μαλλιά ομοιόμορφα, προμηθευτείτε ένα εγχρωμο σαμπουνιό σ' ένα τόνο πιο σκούρο από το συνηθισμένο τεχνητό χρώμα των μαλλιών σας. Πρέπει κυρίως να προσπαθήσετε να καταπολεμήσετε την κοκκινωπή απόχρωση, που προκαλούν οι ηλιακές ακτίνες.

Φυσικά, πριν φύγετε θα πρέπει να φροντίσετε να κάνετε μια προσεκτική αποτρίχωση στις γάμπες και τα μπράτσα.

ΗΛΙΟΣ ΝΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΜΕΤΡΟ

Ακόμη και αν έχετε κάνει στην πόλη λίγη ηλιοθεραπεία, δεν πρέπει να εμπιστευθείτε τον ήλιο κατά τις πρώτες μέρες της παραμονής σας στη θάλασσα. Γιατί στη θάλασσα η ατμόσφαιρα είναι πιο διαφανής, δεν υπάρχουν «παραπεταίσματα» σκόνης, που να συγκρατούν τις ακτίνες του ήλιου και έτσι ο κίνδυνος των εγκαυμάτων είναι μεγαλύτερος.

Χρειάζεται, λοιπόν, να προετοιμασθείτε ν' αντιμετώπιζετε τον ήλιο, προτού να βγείτε από το δωμάτιό σας. Γι' αυτό πρέπει ν' αλείψετε προσεκτικά το πρόσωπο και το σώμα μ' ένα από τα πολλά αντιηλιακά προϊόντα, που θα βρείτε στα φαρμακεία και τα οποία έχουν την ιδιότητα να φιλτράρουν τις ηλιακές ακτίνες. Μην ξεχάσετε ν' απλώσετε γύρω στα μαλλιά και πάνω στις βλεφαρίδες λίγη λιπαρή κρέμα. Το σημείο αυτό του προσώπου, παρ' όσον είναι ιδιαίτερα εύαισθητο στον αέρα και τον ήλιο.

Σας υπενθυμίζουμε ότι οι καλλίτερες ώρες για ηλιοθεραπεία είναι οι πρώτες από τις έννιά ως τις δύο. Και μην ξεχνάτε πως την πρώτη μέρα δεν πρέπει να μένετε στον ήλιο περισσότερο από ένα τέταστο.

Πριν φύγετε για τη θάλασσα, θα έχετε φροντίσει να κάνετε μια προσεκτική αποτρίχωση στις γάμπες και στα μπράτσα.

χρονες φίλες μου. Στην ηλικία τους, το δέρμα χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή, γι' αυτό θα πρέπει ν' αποφύγουν την παρατεταμένη παραμονή στον ήλιο.

ΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙΝΕ

Το λευκό τιμήμα των ματιών είναι πολύ εύαισθητο. Η μεγάλη ζέση, το πολύ έντονο φως, προκαλούν μια διαστολή των μικρών αιμοφόρων αγγείων που το διατρέφουν. Νά γιατί το μάτι, όταν είναι κουρασμένο και έχη έκτεθεί για πολύ στο φως, κοκκινίζει. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να προστατεύετε τα μάτια κατά τη διάρκεια της ηλιοθεραπείας με σκούρα γυαλιά, με ειδικούς σκελετούς, που καλύπτουν και τα πλάγια των ματιών. Αν όμως παρ' όλα αυτά το βράδυ τα μάτια είναι κόκκινα και «τσουζουν», θα πρέπει να φροντίσετε να τα ανακουφίσετε με μερικές σταγόνες κολλύριο, που θα το βρείτε στα φαρμακεία. Τόσο το κοκκινισμό, όσο και το κάψιμο, το άλλο πρωί θα έχουν εξαφανιστεί.

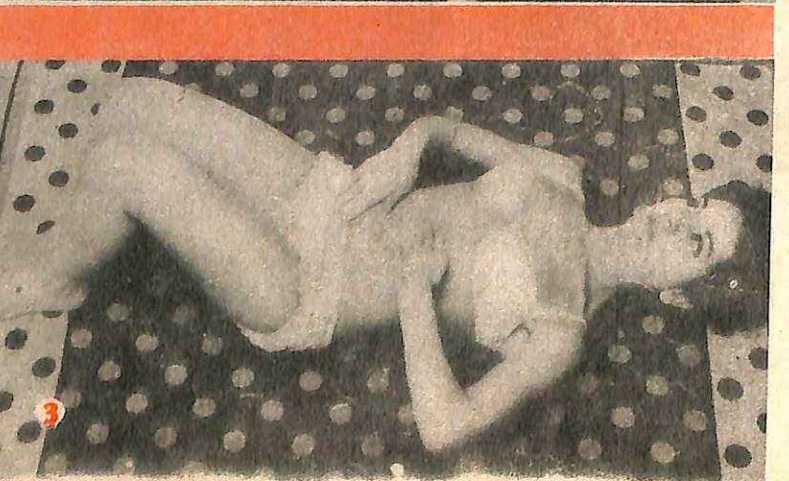
ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗ «ΦΑΟΥΔΑ ΤΟΥ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΟΥ»

Η ζέση επιταχύνει τις έκκρισεις των στατογόνων αδένων. Ακριβώς γι' αυτό, εκείνες που το χειμώνα έχουν δέρμα ελαφρώς λιπαρό, το καλοκαίρι αντιλαμβάνονται ότι οι πόροι γυμνούν από στεατίνη, το πρόσωπο είναι πάντοτε ελαφρώς και διατηρεί πολύ άσχημα το μακιγιάζ. Σε πολλές περιπτώσεις οι πόροι γυμνώντας λιπός και μη κατορθώνοντας να «αναπνεύσουν» αρχίζουν να πλάταινουν.

Τότε ακριβώς το δέρμα αρχίζει να θυμίζει τη φλούδα του πορτοκαλιού. Σ' αυτή την περίπτωση θα πρέπει να δώσετε ξεχωριστή σημασία στον καθαρισμό της επιδερμίδας. Δε θα την καθαρίζετε μόνο το πρωί και το βράδυ, αλλά και πριν από κάθε έκθεσή σας στον ήλιο. Ως αντιηλιακό, θα αποφύγετε τις λιπαρές κρέμες και θα προτιμήσετε ένα ελαφρό λάδι.

Οἱ τρεῖς ἀσκήσεις ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ καταπολεμήσετε τὴ δυσκοιλιότητα: 1) Σαλλοῦητε ἀνάσκελα, μὲ λυγισμένα τὰ γόνατα. Θὰ ἀναπνεύσετε βαθειά. Κατόπιν θὰ βγάλετε τὸν ἀέρα γουδιάζοντας τὴν κοιλιά. Κάνετε πολλές φορές αὐτὸ τοῦ εἶδους τῆς κοιλιακῆς ἀναπνοῆς. 2) Στὴν ἴδια θέσι, ὅπως καὶ πρωτύτερα. Πηγαίνετε τὰ γόνατα δεξιά, ἀριστερά ὅσο μπορεῖτε πιὸ μακριά. Δὲ θ' ἀναπνεύσετε καθόλου τὸ κορμί. Οἱ ὅμοι πρέπει νὰ μείνουν κολλημένοι στὸ πάτωμα. 3) Στὴν ἴδια θέσι καὶ πάλι. Θὰ βάλετε τὰ χέρια τὸ ἓνα ἑκάτω ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ κάτω (ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα), καὶ θὰ κάνετε ἓνα κυκλικὸ μασάζ, ἀκολουθώντας τὴ διαδρομὴ τοῦ παχέος ἐντέρου: πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, πρὸς τὰ κάτω ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά.

Είναι σύμπτωμα πολλών σοβαρών παθήσεων

Μιά νέα άρρωστεια, άπ' τη
 όποια πρήζονται οι άμυδρο
 λές και παίρνουν ένα χρώμα πο- ριν
 τοκαλί, προκαλεί το ζώηρό πορ
 διαφέρον των 'Αμερικανών έν
 τρών, γιατί θά βοηθήσει ίσως για
 λύσι ώριμμένων προβλημάτων στ
 σχετικών με τις καρδιακές πα- θ
 θήσεις. 'Εχει όνομασθή 'άσθενεία της
 Τάγερσ», γιατί τὰ πρώτα κρου
 της κρούσματα σημειώθηκαν σ
 ένα ηρώι που έχει αυτό το όνο- μα
 μα. Δυό παιδιά λοιπόν, που έ- πα
 σχαν άπ' αυτήν, παρατηρήθη- κε
 κε ότι δεν είχαν καθόλου αίμα
 αίμα τους λιποπρωτεΐνη, τὰ μέ-
 γαλα δηλαδή εκείνα μόρια που
 μεταφέρουν τὰ λίπη μέσα στ
 αίμα. 'Αλλ', ό γιαιερσί πιστεύ- ο
 νον ότι ή λιποπρωτεΐνη συνδέεται σ
 στενά με τήν άρτηριοσκληρωσι- α
 και τὸ φράξιμο τών άρτηριών από
 χοληστερόλη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— Εμπιστεύομαι σέ σένα, καθώς και στην Τάν-Κιού, την άμυνα της πλώρης με τους μισούς άντρες μου, του είπε ο Τσέγκ-Κάι. Έγώ θα καθίσω στην πρύμνη και θα χτυπήσω με το κανόνι τις βάσεις τους που

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

pillasa
si

τά τοιαῦτα τοῦτοι. ὁμοίως γὰρ καὶ
ἀπὸ τούτων Μαλακίους πειρατὲς κα-
τάφεραν νὰ πηδήσουν στὴ γέφυρα.
Νόμιζαν κιόλας πῶς εἶχαν νικη-
σει, ἀλλ' οἱ θριαμβευτικῆς κραυ-
γῆς τοὺς ἔβλαψαν ἀπότομα σὲ
οὐράνια ματὰ λύσσης. Τὰ πόδια

— Ποιὸς χτυπάει, Χαρίλαος;
— Ὁ κέρσιος Καρχαρίας!

Τους είχαν πατήσει τις άγκυλές τους σφαίρες, που ο Τσέγγκ Κάι είχε γυμρίσει για να τους δώσουν όλη τη γέφυρα. Προσπαθούσαν να απελευθερωθούν, αλλά η προσπάθειά τους ήταν μάταιη, γιατί τα μυτερά κορμιά χάνονταν πιο βραδεία στα γυμνά τους πόδια. Αδυνατώντας να κρατηθούν πιο πολύ όρθιοι, κυλιόντουσαν χάμου και πληγώνονταν έτσι περισσότερο, ενώ απ' το στόμα τους έβγαιναν βλαστήμιες.

Έτσι η επίθεσις εναντίον του κέντρου του ταυμένγκ σταμάτησε απότομα. Οι πειρατές, τρομαγμένοι απ' αυτά τα τρομερά όπλα, που δεν τα φαντάζονταν διόλου, συγκεντρώνουν τώρα όλη τους την προσπάθεια εναντίον της πλώρης.

Σκαρφαλώνουν σε μαϊμούδες, κραδαινώντας τα όπλα τους για ν' απομακρύνουν τους Κινέζους. Οι πρώτοι απ' αυτούς σκοτώνονται, αλλά άλλοι πειρατές παίρνουν πάλι τη θέσι τους και, με μία τελευταία προσπάθεια, καταφέρνουν να προχωρήσουν λίγο πάνω στη γέφυρα του ταυμένγκ, κρατώντας στο στόμα τα μαχαίρια τους και τα δπλα στα χέρια τους.

Οι Κινέζοι πολεμούν με τη μαχίνα της άπελπισίας, άλλ' αρχίζουν να κουράζονται. Ο Τσέγγκ Κάι, ο Χόνγκ και η Τάν Κιού τους ενθαρρύνουν όσο μπορούν με το παράδειγμά τους. Ρίχνονται εκεί όπου ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος και κάνουν αληθινά θαύματα.

Η Τάν Κιού, η γενναία κοπέλλα, που πολέμησε με τόση ανδρεία, η ηρώδια του Σαλιτράν, του Σάν Νικόλα και του Μαλαμπόμ, ξαναβρίσκει τον εαυτό της και το τουφέκι της θερίζει κι' απάναν πειρατή με κάθε της σφαίρα. Έξασφα, πέντε - έξη Μαλαίοι επιτίθενται από πίσω εναντίον των Κινέζων και του Χόνγκ. Η Τάν Κιού είδε άμέσως τον κίνδυνο. Ορμάει γενναία για να τους εμποδίσει να περάσουν και σκοτώνει δυο με το περιστροφικό της. 'Αλλά, ο τρίτος, ένας ψηλός και ρωμαλέος νέος, την πιάνει από τη μέση και προσπαθεί να την παρασύρει μαζί του.

Τη στιγμή όμως εκείνη, ένας πυροβολισμός αντήχη, 'Ο πειρατής, τραυματισμένος θανάσιμα, χάνει την ισορροπία και πέφτει μέσα στο νερό. Δυστυχώς τα χέρια του είναι σφιγμένα δυνατά πάνω στην Τάν Κιού και παρασύρει τη γενναία κοπέλλα στην πτώσι του. Τη στιγμή που έπεφτε στο νερό, η Τάν Κιού νόμισε πως άκουσε μία κραυγή άπελπισίας. Της φάνηκε πως κι' ο Χόνγκ έπεφτε κι' αυτός στο νερό. 'Αλλά δεν κατάλαβε καλά, γιατί ξαφνικά λιποθύμησε.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

Όταν η Τάν Κιού συνήλθε ξανά, άπορησε βλέποντας πως ήταν πλεγισμένη πάνω σ' ένα κόκκινο μεταξωτό μαξιλάρι, μέσα σ' ένα δωμάτιο δυο περίπου τετραγωνικών μέτρων, που οι τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι από ένα ωραίο ύφασμα με ζωηρά χρώματα.

Τα ρούχα της ήταν ακόμη βρεγμένα, αλλά δεν άκουγε πια μήτε το κανόνι, μήτε το τουφεκίδι, ούτε τα άγρια ούρλιασμα των πειρατών, παρά το ρυθμικό κρότο ενός μεγάλου αριθμού κουπιών, που άνηχούσε στα νερά του ποταμού.

— Πού είμαι;... ψιθύρισε ταρογμένη. Τί μου συνέβη;...

Ένα ειρωνικό γέλιο άκούστηκε από μία γωνιά της κάμαρας και κατάλαβε πως κάποιος την παρολοουούσε. Γύρισε το κεφάλι της και μία κραυγή οδυνηρή εκπλήξεως βγήκε απ' το στήθος της.

Ένας άντρας, ένας Μαλαίος, ήταν εκεί, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του και τα μάτια στυλωμένα πάνω της. 'Η Τάν Κιού τον γνώρισε άμέσως.

— Έσύ!... φώναξε. 'Ο ψαράς!... Φορούσε ένα ωραίο άσπρο μεταξωτό πουκάμισο και ένα πανταλόνι μακρύ και φαρδύ, σφιγμένο στη μέση από μία πλατιά κόκκινη ζώνη απ' όπου φαινόταν οι λαβές δυο κρις (έγχειριδιών). 'Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια έσήμαινε πως το πρόσωπο αυτό ήταν σημαντικό, γιατί μόνο οι αρχηγοί και οι ευγενείς Μαλαίοι έχουν το δικαίωμα να έχουν δυο έγχειριδιά.

Ο Μαλαίος προχώρησε προς την Τάν Κιού χαμογελώντας και της είπε:

— Αναρωτιόσουν που βρίσκεσαι;... Πάνω σ' ένα από τα πλοία μου. Θέλεις να μάθεις που πάμε;...

Διασχίζουμε τον ποταμό για να φτάσουμε το γρηγορότερο στο Μπακάτ κι' από κει στο Μπουτνάν.

— Και μ' αιχμαλωτίσεις;... ρώτησε η Τάν Κιού χλωμαίνοντας.

— Είχα αυτή την ευτυχία, απάντησε ο Μαλαίος, εξακολουθώντας να χαμογελάει.

— 'Αθλιε!... φώναξε η νέα με περιφρόνησι. Δε φτάνει πως μας πρόδωσες;

— 'Αν δε σ'α εixa προδώσει, δε θα βρισκόσουν τώρα εδώ.

— 'Α!... Για να μ' αιχμαλωτίσης, γι' αυτό έκανες την επίθεσι στο ταυμένγκ;

— 'Οχι ακριβώς, αλλά βλέπω τώρα πως δε θάκανα καλά, αν δεν είχα επιτεθεί, γιατί τότε θα ήσαν χαμένη για μένα.

— Τί απόγινε το ταυμένγκ;

Σ' αυτή την έρώτησι, μία μεγάλη ουτίδα φάνηκε στο μέτωπο του Μαλαίου κι' απάντησε με

συγκρατημένη δύστη.

— Δεν ήταν άνθρωποι, ήταν δαίμονες αυτοί που βρισκότουσαν πάνω σ' αυτό. Μου ξέφυγαν τη στιγμή, που φανταζόμουν πως τους είχα στα χέρια μου. Αυτοί οι καταραμένοι κατάφεραν κι' ανοίχτηκαν στο πέλαγος. 'Ας τους φάνε οι καρχαρίες!...

— Και έπειτα;...

— Τί θέλεις να μάθεις ακόμη; Θέλω να μάθω τί απόγινε ο άντρας, που με συνόδευε, είπε η Τάν Κιού και τα μάγουλά της κοκκίνισαν έλαφρά.

— Αυτός ο ωραίος Κινέζος, που πολεμούσε σ'α λιοντάρι και που τον φώναζαν Χόνγκ, αν δε με γελά η μνημη;

— Ναί, απάντησε η νέα μ' ανησυχία.

— Βρίσκεται εδώ.

— Έδώ!... Αυτός!...

— Τον φάρεσαν σχεδόν την ίδια στιγμή μαζί με σένα. 'Αλλά πριν καταφέρουμε να τον πιάσουμε, έπνιξε δυο απ' τους άντρες μου. Εύτυχώς που βρέθηκα εκεί, γιατί οι πειρατές μου έτοιμάζονταν να του κομματιάσουν το κεφάλι με τα τσεκούρια τους. Είναι δυνατός σαν πέντε άντρες κι' έχει το θάρρος ενός μαύρου πάνθηρος.

— Ναί, ψιθύρισε η Τάν Κιού, είναι δυνατός και γενναίος!...

Σώπασε κι' έπνιξε ένα στεναγμό. 'Επειτα κυττάζοντας το Μαλαίο μέσ' στα μάτια με βλέμμα γεμάτο άπειρή, τον ρώτησε:

— Τί τον έκανες;

— Είμαι αιχμαλωτός μου σ' αυτό το πλοίο, μαζί με δυο άλλους.

— Ποιους άλλους;

— Μαζί μ' εκείνους τους δυο, που ήπιαν το ωραίο λικέρ μου.

— Τον Σέν Κιού και τον Πράμ Λι.

— Ναί, έτσι μου φαίνεται πως τους λένε.

— Και πως τους ανακαλύψατε;

— Στο νησί που τους είχατε κρύψει, απάντησε ο Μαλαίος, γελώντας. Κοιμόντουσαν τόσο βαθεία, που χρειάστηκε μάλιστα να κάνουν ένα λουτρό, για ν' ανοίξουν καλά τα μάτια τους. Βλέπεις, δε σ'αθήκες και τόσο πονηρή. Κι' αν είχες προσέξει καλά, θάβλεπες πως ένας απ' τους πιστούς μου άντρες σε παρακολουθούσε!

Η Τάν Κιού απόγινε λίγες στιγμές σιωπηλή. 'Επειτα, κυττάζοντας τον Μαλαίο στα μάτια, τον ρώτησε:

— Και τί σκέπτεσαι να κάνεις για μένα;

— Θα σε κάνω την πιο ευτυχισμένη γυναίκα!

— Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε η Τάν Κιού, που σηκώθηκε με μιάς άνατριχιαστική όλη.

— Θα γίνης σύζυγος του αρχηγού των πειρατών του σουλτανού του Μπακάτ.

— 'Α!... Και φαντάζεσαι πως θα δεχθώ;...

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, γιατί θα είσαι σύ η πραγματική βασίλισσα του σουλτανού! Είμαι κι' εγώ το ίδιο ισχυρός, όπως κι' ο αυθέντης μου, που το σουλτανάτο του απλώνεται από τις όχθες του Μπουτνάν και του Μπακάτ ως τα ψηλά βουνά του Ντικαλούγκαν.

Κυβερνάω όλο το στόλο και είμαι ίσως από πλούσιους από το σουλτάνο. Τ' όνομά μου κάνει να τρέμει ο παντοδύναμος σουλτάνος του Σελανγκάν και μπόρεσε μόνη σου ν' αντιληφθής πως πλέω μέσα στους ποταμούς του χωρίς να τολμή να μ' εμποδίσει. Ποιά γυναίκα θα ήταν εκείνη που θ' αρνιόταν να γίνη σύζυγος του Πανταρά; Κι' αυτές ακόμη οι κριές του σουλτανού του Μπακάτ, θα ή-

ταν περήφανες αν ζητούσα το χέρι τους!

— Θάκανες καλά να διαλέξης μιαν άλλη γυναίκα. 'Εγώ δεν είμαι παρά μία φτωχή κοπέλλα!

— Είσαι γενναία και πιο όμορφη από κάθε άλλη γυναίκα. Αυτό φτάνει για τόν αρχηγό των πειρατών του Μπουτνάν. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Σου ορκίζομαι πως δε θα παραπονεθής για τίποτα από μένα και μία μέρα ίσως νάχης και ύπηκόους!

— Κι' αν άρνηθώ;... είπε η Τάν Κιού.

— Τότε, δε μπορώ να έγγυηθώ ούτε για τη ζωή σου, ούτε για τη ζωή των συντρόφων σου, απάντησε ο Πανταράς μ' άπειλητικό ύφος.

— Πολύ καλά, απάντησε η Τάν Κιού με λεπτή ειρωνεία, αλλά δε μου έδωσες ακόμη την απόδειξι πως μ' αγαπάς και δε μπορώ να σε πιστέψω.

— Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις και θα το κάνω!

Μιά λάμψη φωτίσε τα μάτια της Τάν Κιού. Κατάλαβε άμέσως πόσο χρήσιμο θα ήταν γι' αυτή το έρωτικό πάθος αυτού του άγριου και προσπάθησε να έπωφεληθώ απ' αυτό.

— 'Αν είναι αλήθεια πως μ' αγαπάς, δε θα μου άρνηθής να μου πής τί έκανες όλους εκείνους που ήταν στην κανονιοφόρο.

— Γιατί με ρωτάς; ρώτησε ο πειρατής που το πρόσωπο του πήρε σκοτεινή έκφρασι.

— Σου είπα πως ο αδελφός μου βρισκόταν μεταξύ τους.

— 'Εχεις δίκιο, το είχα ξεχάσει!...

— Έσύ τους έπιασες, δεν είν' έτσι, Πανταράς;

Ο Μαλαίος φάνηκε να διστάζει. Η Τάν Κιού το άντελήφθη και του είπε:

— Έτσι μου αποδείχνεις, λοιπόν, την αγάπη σου;

— 'Εχεις δίκιο, απάντησε ο Πανταράς, που ο σαρκαστικός τόνος της νέας τον είχε θίξει. Ναί, οι πειρατές μου έπετέθησαν εναντίον της κανονιοφόρου.

— Τί τους έκαναν τους επιδάτες της;

— Μερικοί, όσοι πήραν τα όπλα για να υπερασπιστούν, σκοτώθηκαν στη μάχη. 'Αλλ' οι αρχηγοί, που κοιμόντουσαν στις καμπίνες τους, όταν οι άντρες μου άνέθηκαν στο πλοίο, αιχμαλωτίστηκαν όλοι!...

— Πόσο ήταν αυτοί;

— Καμμιά δωδεκαριά.

— Υπήρχε καμμιά γυναίκα άνάμεσά τους; ρώτησε η Τάν Κιού με άναπιασμένη ταραχή.

— Ναί, μία νέα λευκή γυναίκα.

— 'Α! φώναξε η νεαρή Κινέζα με πνιγμένη φωνή. Ζή άκόμη!... Το άστρο της λοιπόν δεν την παρήγαγε!

— Αφού σώπασε για λίγο, ξανάπε:

— Μήπως ήταν και κάποιος άντρας με ήλιοκαμένο δέρμα και μαύρα μαλλιά; Ένας άντρας δυνατός και γενναίος σαν τον Χόνγκ. Τόν είδες;

— Ναί, ήταν δίπλα στη λευκή γυναίκα.

Η Τάν Κιού έκανε μιαν απότομη κίνησι και τα μάτια της πέταξαν σπύδες. Ο Μαλαίος άντελήφθη την ταραχή της.

— Τί έχεις; τί ρώτησε.

— Τίποτα, απάντησε η Τάν Κιού κοφτά. Σκεπτόμουν τον άδελφό μου.

— 'Επειτα, κυττάζοντας τον πειρατή με φλογερό βλέμμα, τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε:

— Ο άντρας αυτός κι' αυτή η

γυναίκα φαίνονταν ν' αγαπιούνται;

— Πάρα πολύ, νομίζω. Ήταν πάντα μαζί και κυττάζονταν όλοένα μέσ' στα μάτια με πολλή τρυφερότητα. Έμαθα πως ήταν άρραβωνιασμένοι, αλλά!...

— 'Εξακολούθησε, είπε η Τάν Κιού, που χλωμαίσε όλο και πιο πολύ, εξακολουθώντας!...

— Σίγουρα ο σουλτάνος του Μπακάτ δε θα είναι εκείνος που θα τους επέτρεψε να παντρευτούν, συνέχισε ο Μαλαίος γελώντας. Μιά τόσο ωραία σκιάδα, δεν παραδίδεται σ' έναν άλλο σκιάδο!...

— Τί φαντάζεσαι πως την έκανε ο σουλτάνος;

— Δεν ξέρω, θα το μάθουμε όμως μόλις φτάσουμε στη λίμνη.

— Έφτασαν κιόλας στο Μπουτνάν;

— Μπορεί, αν οι καταραμένοι άγριοι δεν χτύπησαν τις βάρκες μου. Παραφυλάνε πάντα το πέλασμα των αντρών μου κι' όταν μπόρεσουν, τους επιτίθενται. 'Ορκί-

στηκαν αιώνιο και θανάσιμο μίσος εναντίον μας.

— Τότε αν έγινε αυτό, οι αιχμαλώτοι θα είναι σκοτωμένοι.

— 'Ελπίζω πως οι πειρατές μου κατάφεραν να γλυτώσουν από τους 'Ιγορότους. 'Αλλά κι' αν ακόμη οι δικοί μου σκοτώθηκαν, οι αιχμαλώτοι θα σώθηκαν γιατί αυτοί οι άγριοι φοβούνται και σέβονται τους λευκούς... Θέλεις από μένα άλλη απόδειξι της αγάπης μου;

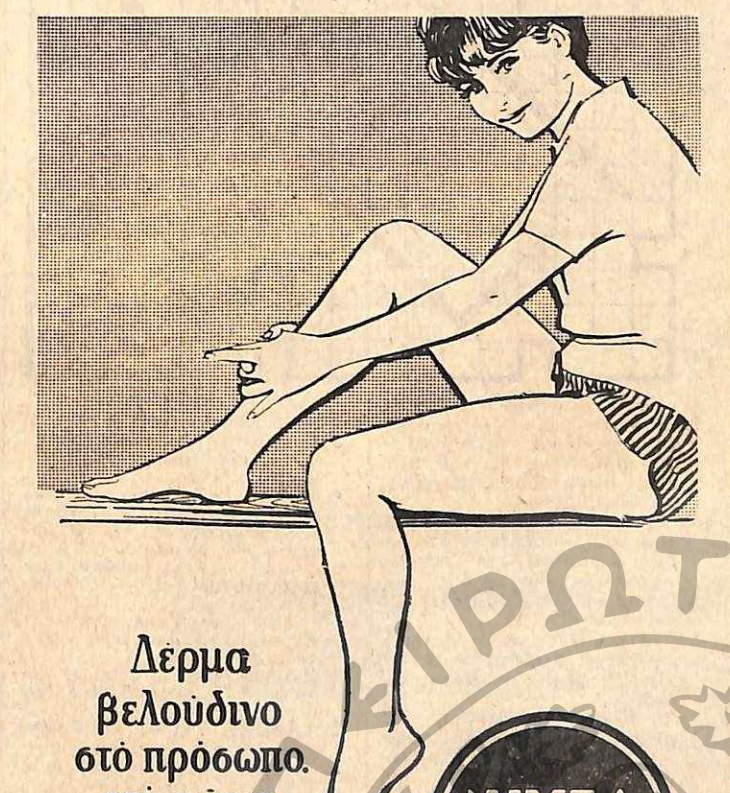
— Ναί.

— Πές μου, λοιπόν.

— Νά έλευθερώσεις τους συντρόφους μου.

Ο Πανταράς, άκούοντας αυτά τα λόγια, έκανε ένα μορφασμό δυσαρέσκεις κι' έπειτα είπε:

— Θα γίνη αυτό που μου ζητάς, αλλά όταν θάμαστε στο Μπουτνάν, Δεν έχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν τον Χόνγκ. Είναι ένας άντρας πάρα πολύ δυνατός και πάρα πολύ γενναίος. Θα μπόρουσε να μου παίξει κανένα άσχημο παιχνίδι.

Δερμα βελούδινο στο πρόσωπο. στο σώμα

NIVEA Creme

Έχετε νιώσει το υπέροχο αίσθημα της φρεσκάδας που σας δίνει η Nivea; Προσέξτε πόσο λείο γίνεται το δέρμα στις γωνίες των ματιών, τον άγκώνα και τον λαιμό. 'Η θαυμάσια αυτή κρέμα, άπαιλη και χιονόλευκη, με το χαρακτηριστικό άρωμα «Nivea», περιέχει ό,τι χρειάζεται το δέρμα για να διατηρηται θιγές, καθαρό και υγιεινό.

Και το γαλάκτωμα Nivea προσφέρει στην μοντέρνα γυναίκα είν πολυτέλεια μιάς ώλοκληρωμένης περιποιήσεως του δέρματος. Είναι ιδεώδες για ντεμακιγιάζ

ΓΗΝΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Ένα άριστουρχειματικό προϊόν του γνωστού παγκοσμίως Γερμανικού οίκου SCHWARZKOPF που δίνει την ευχέρεια σε όλες τις γυναίκες με άπλό και εύκολο τρόπο να άπαλλαγούν από τις ένοχλητικές πρώτες γκρίζες τρίχες και να δώσουν στα μαλλιά τους το φυσικό τους χρώμα ή αν επιθυμούν μιά άπόχρωση μοντέρνα της έκλογής των.

Το πλούσιο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF θά σας βοηθήσει να βρήτε την άπόχρωση που ταιριάζει στον τύπο σας. Το Παλέτ λούζει και μακιγιάρει συγχρόνως τα μαλλιά σας.

Με το Παλέτ βρήκαν την ήσυχία τους έκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον Κόσμο. Προσέχετε τις άπομιμήσεις

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ, ΝΙΚΗΣ 9, ΤΗΛ. 25-739

ή καρδιά μου δεν άνηκει στὸν ἀρχηγὸ τῶν πειρατῶν. Εἶμαι ἡ μνηστή του, ἀλλὰ γιὰ πόσες μέρες;.. Ἐπρεπε νὰ προσποιηθῶ, νὰ παίξω αὐτὸ τὸ ρόλο, γιὰ νὰ σὲ σώσω, ἔπειτα Χόνγκ καὶ τοὺς δὲ πι-
— Πῶς ἀντιδρᾷς τὸν Κιού;

Φώναξε ὁ Χόνγκ ἀκτινοβολώντας
ἀπὸ χαρὰ. Ἐπίπεις, λοιπόν, νὰ πετύχης τὴν ἐλευθερίαν μας;
— Ναι, Χόνγκ, εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό, καὶ μένωτα πολὺ σύν-
— Καὶ ἡ καρδιά σου θὰ εἶναι ἐλεύθερη κι' αὐτή; Πες μου τὸ, Τάν Κιού.

— Νὰ ἐλπίζης! ἀπάντησε ἡ νῆς ἀναστενάζοντας.
Ἐπειτα, κουνώντας τὸ χαριτωμένο κεφάλι της, προσέθεσε μὲ θλίψη:

— Ἐκεῖνος χάθηκε γιὰ μὲν γιὰ πάντα... Τὴν ἀγαπᾷ! Καὶ δὲν ὑπάρχει κομμάτι ἐλπίδας γιὰ μὲν!

Οἱ Πονήριες τῆς Τάν Κιού

Τὸ πλοῖο ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του, διασχίζοντας τὸ μεγάλο ποταμὸ. Εἶχε ξεπεράσει κιόλας τὸ Ταθιράν, ἕνα μικρὸ χωριὸ χαμένο στὴν ὄχθη τοῦ παραπόταμου Σούρ, καὶ συνέχισε τὴ γρήγορη πορεία του πρὸς τὸ Μπακάτ, ποὺ θὰ τὸ δὴνοῦσε στὴν πλατεία λιμνῆς τοῦ Μπουτνάν.

Ὁ Πανταράς βιάζονταν πολὺ νὰ

φθάσει τοὺς κακοὺς πειρατὲς.

Ἐπέτρεπε καθόλου στοὺς ἄνδρες του νὰ ξεκουραστοῦν, βρίσκοντας τοὺς μὲν ὁ θυμὸς τῶν κουπιῶν τοὺς γίνονταν πρὸς χάλαρους. Ἄλλωστε, αὐτὸ συνέβαινε σπάνια, γιατί οἱ ῥωμαλεοὶ βαρκαλῆδες εἶχαν μιά καταπληκτικὴ δύναμι καὶ ἡ κουραστικὴ αὐτὴ δουλειὰ ἦταν γι' αὐτοὺς ὡς τὸ παιχνίδι.
— Ὁ Πανταράς βιάζονταν πολὺ νὰ φθάσει τὴν λιμνὴν τοῦ Μπακάτ γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν χαριτωμένην του μνηστή, ποὺ φαινόταν νὰ τὴν ἐρωτεύεται ὅλο καὶ πρὸς πολὺ. Δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε στιγμή ἀπὸ κοντὴ του καὶ εἶχε γι' αὐτὴ χίλιες δυὸ περιποιήσεις λεπτές, φαινομενικὰ ἀσυμβίβαστες μὲ τὸν ἀγριο χαρακτῆρα του, τὸν ὠμιώμενο μὲ τὸν πόλεμο καὶ τὴν λαληλασία. Τὴς ὠμοκατοῦσε χίλιες φορές τὴν νύκτα καὶ τὴν κοίμησε παραμορφωτικὰ σπυρνωμένην καὶ, πράγμα ἀκόμη πρὸς παράξενο, τὴς ἔδειχνε ἱσως περισσότερο σεβασμὸν ἀπ' ὅσον ἔχ τὴς ἔδειχνε ἕνας πολιτισμένος ἄδρας.

Ἡ Τάν Κιού ἔπαιξε θαυμάσια τὸ ρόλο τῆς μέλουσας συζύγου. Δὲν εἶχε παραλείψει νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὸ φλογερὸ ἐρωτικὸ πάθος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πειρατῶν. Κατάφερε καὶ πέτυχε νὰ ἐλευθερωθῇ οἱ σύντροφοί της ἀπὸ τὰ δεσμά τους καὶ νὰ τοὺς δώσουν πίπες καὶ καπνὸ. Ὁ Πανταράς δὲ μὴς ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ ν' ἀνεβῶν στὴ γέφυρα. Ὑποσχέθηκε ὡστόσο νὰ τοὺς ἀφήσῃ πρὸ ἐλευθερίας, ὅταν θά φθάνουν στὴ λιμνὴν κι' ὀρίστηκε πρὸς δὲ θά φθῇ παραδίωκε γιὰ σκλάβους σὲ σπυρνωμένην.

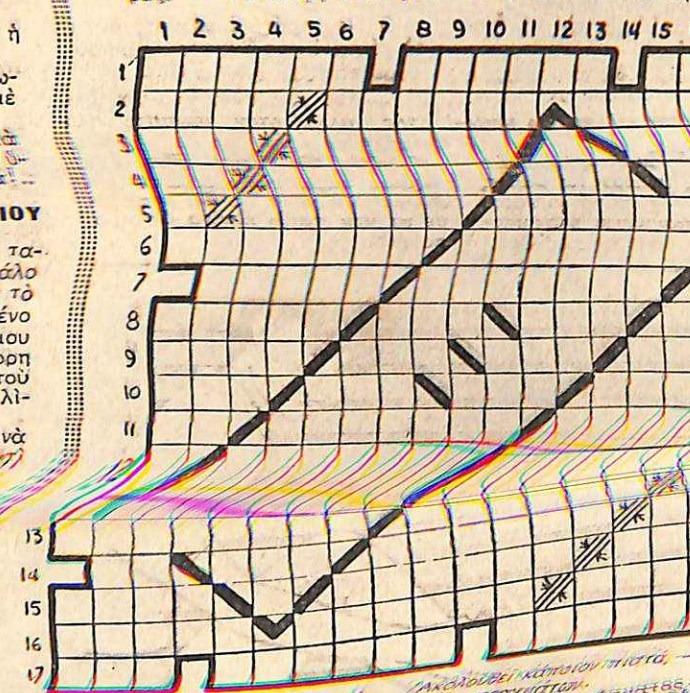
Ἡ Τάν Κιού δὲν ἐπείχε νὰ τὴν ἀρκεσθῇ σὲ τίς ὑποσχέσεις ποὺ Πανταράς. Ἀλλὰ, μὲν ὡς νύμφη συλλογίζονταν κι' ἔπαινε σχεδὸν ἐπὶ σχεδίων γιὰ νὰ τὰ καταφέρει ὡς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὸ μέλλοντα σκλαβωτῆς καὶ νὰ τὸ σκῆπτει καὶ νὰ τοὺς πιστοῦς συντρόφους της. Κι

Τὸ στενοχώλιο τῆς

ΑΡΙΘΜΟΣ 915

Πανταράς (ἀντανουμία). — Ἡ Τάν Κιού, ἡ γυνὴ τοῦ Πανταρά, ἀντιδρᾷ στὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ. — Ὁνομα δυὸ βασιλεῶν τῆς ἀνατολῆς Αἰγύπτου, ΚΑΘΕΤΩΣ.

1 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.
2 Μέρους τοῦ αὐτοκινήτου. —

3 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.
4 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

5 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

6 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

7 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

8 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

9 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

10 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

11 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

12 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

13 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

14 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

15 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

16 Ἀπαράιτητο σ' ἕνα καϊκί. — Ἐξοχὸς (μετὰ). — Λέγεται ἀπὸ τὸ λέξιό του τῶν μικρῶν παιδιῶν.

ἡ τύχη ἐμελλε νὰ εὐνοήσῃ τὰ σχέδια τῆς Τάν Κιού...

Τὸ πλοῖο εἶχε φτάσει στὸ Μπακάτ, ὅταν ἡ Τάν Κιού κατέβηκε ξαφνικὰ στὸ διαμέρισμά του Μαλαίου καὶ τὸν ἐπίασε νὰ εἶναι ἐξαπλωμένος σὲ μιά ψάρα καὶ νὰ

ἔχειν πρὸς χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ σύντροφοί της. Ἀμέσως γεννήθηκε στὸ μυαλό της ἕνα τολμηρὸ σχέδιο.

— Αἱ Κατινίσεις ὅπιο, ὅπως καὶ οἱ συμπατριῶτες μου, εἶπε στὸν Πανταρά.

— Ναι, ἀπάντησε, ἀλλὰ μονάχα πότε-πότε, ὄχι τακτικὰ. Αὐτὸ σὲ δυσχεραίνει;

— Κάθε ἄλλο, εἶπε ἡ Τάν Κιού. Στὴν πατρίδα μου ὅλοι καπιζοῦν ὅπιο καὶ δὲ μὲ ἔκανε ἐντύπωση ποὺ σὲ εἶδα νὰ καπιζοῦς κι' ἐσύ!

— Εἰν' ἀλήθεια πῶς οἱ Κινέζοι δοδεύουν μεγάλες ποσότητες ἀπὸ ὅπιο. Αὐτὸ ποὺ ἔχω, τὸ πῆρα, ξέρεις, ἀπὸ ἕνα πλοῖο ποὺ μέτεφερε ἕνα μεγάλο φορτίο στὴν Καντῶνα.

— Μπορεῖς, λοιπόν, νὰ δώσης λίγο καὶ στοὺς φίλους μου; Ὁ Θεὸς εὐχαριστηθῶν πάρα πολὺ κι' εἶσαι θὰ ξεχάσουν γιὰ λίγο πῶς εἶναι αἰχμάλωτοι...

— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

θὰ μοῦ ξαναδῶσῃ τὴν κοιλί μου διαβέσει.

Ὁ Πανταράς, ποὺ ὅλα τὰ καπρίτσια τῆς ὁμορφῆς Κινέζας τὰ θεωροῦσε διαταγές, βάλθηκε ἀμέσως νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ. Φώνησε ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ στῆ γέφυρα καὶ τοὺς διέταξε νὰ τραγουδήσουν τὰ πρὶν ὡραία τραγούδια τους. Ἐπειτα διέλεξε τέσσερις ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔδωσε ἕνα γκόνγκ, ἕνα «μπανζι», ἕνα εἶδος φλάουτου ἀπὸ μπαμποῦ, καὶ δυὸ «γεντάγκ», δηλαδὴ δυὸ μικρὰ τύμπανα ποὺ τὰ χτυποῦν μὲ τὴ γροθιά.

Μόλις τοὺς ἔγνεψε ὁ Πανταράς, ποὺ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μνηστή του εἶχε μεταβληθῇ σὲ διευθυντὴ ὀρχήστρας, τραγουδιστὲς καὶ μουσικοὶ ἀρχισαν τὴ δουλειά τους, κάνοντας τέτοιο θόρυβο ποὺ ὁ Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί του, μὴ ξέροντας τί συνέβαινε, φαντάστηκαν πῶς ἕνα σωρὸ μαϊμούδες εἶχαν εἰσβάλει στὸ πλοῖο καὶ οὐρλιαζαν.

Ἐπὶ τῆς φόδου ὁ σαματῆς αὐτός, ποὺ λὲς καὶ προσερχόταν ἀπ' τὴν κόλασι, νὰ ἀκουστῇ μακριὰ στὸ δάσος καὶ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ μερικῶν ἀγρίων φυλῶν, ποὺ τόσο τίς ἔτρεμε ὁ Πανταράς.

Μὰ κανεὶς δὲ φαινόταν νὰ νοιάζεται γι' αὐτό. Ἀπεναντίας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν, βλέποντας πῶς ἡ Τάν Κιού χαμογέλουσε γλυκὰ καὶ φαινόταν νὰ εὐχαριστεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγρία μουσικὴ, ἔδωκε τοὺς ἄνδρες του νὰ οὐρλιάζον ἀκόμη πρὶν δυνατὰ.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὁμαδικὸ τραγούδι, ἀκολούθησε ἕν' ἄλλο ἀκόμη πρὶν βάρβαρο κι' ἐξωφρενικὸ, ἔπειτα ἕνα τρίτο κι' ἕνα τέταρτο, χωρὶς αὐτοὶ οἱ ῥωμαλεοὶ πειρατὲς νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴν κούρασι. Στὸ πέμπτο ὁμοῦ τραγουδῶν μερικοὶ ἀπὸ δαύτους ἐνοίωσαν τὴν ἀνάγκη νὰ πάρουν λίγη ἀνάπαυσι.

Ἡ Τάν Κιού ποὺ, στὸ μεταξύ, εἶχε ξαναβρεῖ τὴν καλὴ τῆς διαθεσί, θεώρησε τὴ στιγμὴ κατάλληλη νὰ ξαναδῶσῃ λίγο κομμάτι στοὺς κουρασμένους τραγουδιστὲς. Φώνησε δυὸ ἀπὸ δαύτους καὶ τοὺς εἶπε νὰ κατεβῶν καὶ νὰ φέρουν πάνω στὴ γέφυρα ἕνα πελώριο πηλίνο δοχεῖο, ποὺ περιείχε τὸ περὶ φάρμακο «μπράμ», δηλαδὴ τὸ λικέρ τοῦ ἀρχηγοῦ. Μόλις οἱ δυὸ πειρατὲς ἔφεραν πάνω τὸ δοχεῖο, ἡ Τάν Κιού γέμισε ὡς ἀπάνω ἕνα μεγά-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

— Πῶς μπορῶ νὰ μὴν εἶμαι, ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἡ γυναίκα μου;

Ἡ Τάν Κιού τοῦ χαμογέλασε πάλι καὶ τοῦ ἔριξε τὸ πρὶν γλυκὸ τῆς βλέμμα.

Ὁ Πανταράς ἀνέκρινε μὲ κό-
— Ἄν αὐτὸ σοὺ κάνῃ εὐχαρίστησι, θὰ τοὺς δώσω καὶ δὲ ἀφ' αὐτοῦ διότι τοὺς μερικὲς ἀπὸ τὴν καπιζοῦς πῆρες μου!

— Τὸν Κιού, μὲ τὸ πῶς ἔχειν χαμόγελο, εἶσαι πάρα πολὺ εὐχενικός μοῖ! —

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ἐχει τὴν δροσιὰ στὸ πρόσωπό της... καὶ τὸ ξέρει

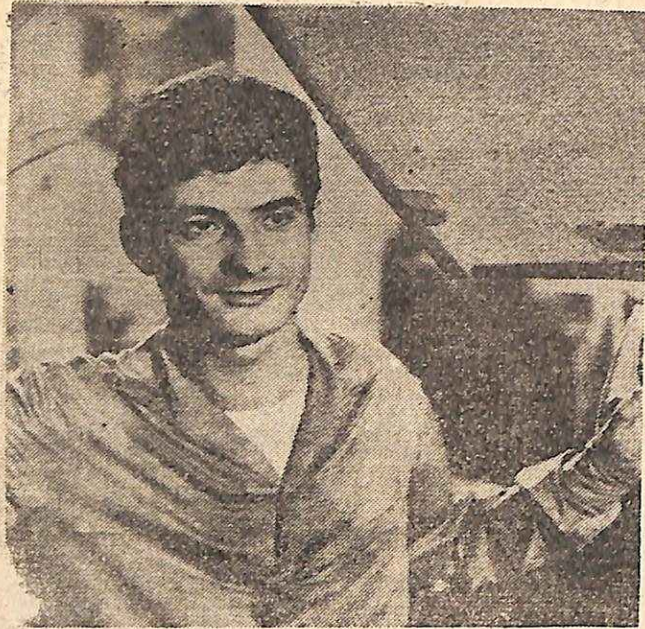
Τὴν κέρδιζε, ἀκολουθώντας τὸν σωστὸ δρόμο. Ἀλλὰ καὶ σεῖς μπορεῖτε -πολὺ εὐκόλα, μάλιστα- ν' ἀποκτήσετε ἕνα ὑγιές, ξεκούραστο, νεανικὸ δέρμα, ἀρκεῖ νὰ καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας, μὲ τὸ γαλάκτωμα τῆς δροσιᾶς MELPAN.

Ὅταν τὸ δέρμα σας μείνῃ τελείως καθαρό, ὅταν ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μακιγιάζ, τίς σκόνες, τὸν ἰδρώτα καὶ ὅτι ἄλλα φράζει τοὺς πόρους του, ὅλες οἱ λεπτές λειτουργίες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ζωὴν του καὶ πρὸ παντός ἡ βασικὴ λειτουργία τῆς «διανοῆς» ἀναζωογονοῦνται. Τὸ γαλάκτωμα MELPAN ἐπιτυγχάνει ἕνα τέλειο καθαρισμὸ, ἐνῶ τὸ ὑδρὸρ συστατικὸν τοῦ κρατοῦν σὲ ἰσορροπία τοὺς χυμοὺς τοῦ δερματός, ἐμποδίζοντας ἐπὶ τὴν ἀφυδάτωσί του, ποὺ προκαλεῖ τὴν ξηρότητα-προδρόμο τῶν ρυτίδων.

Δὲν ὑπάρχει ἀγνόητο καὶ τελειότερο δοσίδιο γιὰ τὴν ὁμορφίαν σας, ἀπὸ τὸ γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν MELPAN. Εἶναι ἐγκεκριμένον ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε, χωρὶς διασταγμὸ.

γαλάκτωμα melpan

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο συμπαθητικός Ζάν - Κλώντ κατάγεται από το Άλγερ.

Ζάν-Κλώντ Μπριαλύ

Μία κινουέργια (κατάκτηση) του γαλλικού κινηματογράφου

Ο ΖΑΝ - ΚΛΩΝΤ Μπριαλύ, ένας ύψους, πάντα γελαστός και εξαιρετικά συμπαθητικός «ζέν - πρεμιέ» του γαλλικού κινηματογράφου, δεν ανήκει στο «νέο κύμα» των ηθοποιών, που παρουνισιάζει από τριετίας η γαλλική οθόνη. Έπειδη ωστόσο είναι νέος, προτιμάει να εμφανίζεται σε ταινίες νέες, γραμμένες από νέους, σκηνοθετημένες από νέους και έρμητευμένες από νέους.

Για πρώτη φορά το 1956 ο γαλλικός κινηματογράφος, παρόλ' αυτά να μίας τιν γλώσσας, έδωσε στον Ζάν Κλώντ Μπριαλύ, τον ρόλο του «Ζαν» στην ταινία «Η Έλενα» και ο ίδιος, με την Μπριγιέττα, τον γαλλικό κινηματογράφο, τον 1959 κατόρθωσε να εμφανιστεί σε 7 ταινίες καθώς και σε 3 μικρού μήκους τύπου «σέρτις». Παρ' όλα αυτά, όμως, κανένας δεν προσέξε τον κινουέργιο αυτόν ηθοποιό και κανείς φίλος του κινηματογράφου δεν συγκράτησε το όνομά του. Έπρεπε να έρθουν δύο νέοι σκηνοθέτες, ο Κλώντ Σαμπρόλ και ο Φρανσουά Τρουφώ, να τον έμπιστευαν ρόλους στις ταινίες τους «Τά εσθέλ-φικ» και τα «Τά άκόνι-φικ» και να κάνουν τον θαύμα, για να κάνουν τον Ζάν Κλώντ Μπριαλύ, με μιάς από την μερίστια και την φάναξη. Μετά την προσβολή των ταινιών αυτών στη Γαλλία, το όνομα του Μπριαλύ έγινε τόσο γνωστό, ώστε οι πιο φημισμένοι Γάλλοι σκηνοθέτες πλειόδο, τούην σήμερα για το πόσο θά τον έλασσάσαν πρώτος! Από το 1956 μένει σήμερα, λέει ο ίδιος, έχω εμφανισθί σε 15 και πλέον ταινίες όλων των ειδών. Κι' ενώ από την πρώτη μέχρι την εννάτη ενώ ήμουν εκείνος, που νυγοόσα έδω κι' εκεί και ζητούσα ένα μικρό ρόλο από την δεκάτη κι' έπειτα, οι διόποιοι σκηνοθέτες τώρα έχονται μόνοι τους να υποπτείνων ρόλους με βους φυσικά έξαι-ρετικά εύνηκούς. Δεν είναι κι' αυτό από τα περιεργα του κινιματογράφου!

Ο Ζάν-Κλώντ Μπριαλύ—αυτό είναι και τίς συμπερι-

λασούν στο τελικό εμιντάζ της ταινίας».

Η περιπέτεια του αυτή, στην αρχή μάλιστα της κινιματογραφικής του καριέρας, δεν είναι και η μοναδική. Άμείως μετά ακολουθήσε και άλλη: Ο σκηνοθέτης Άλεσάντρ Ζαμπρόλ τον προσλαμβάνει κατόπιν μιας ένος μικρού ρόλου στην ταινία του «Έκας συναντήσε». Υπογράφει μαζί του συμβόλαιον και τον καλεί στα στούντιο, στα όποια και γυρίζει το μέρος του. Και μόνο τότε διαπιστώνουν όλοι ότι ο Ζάν - Κλώντ ήταν πολύ νέος για τον ρόλο! Άκυρες όλες οι σκηνές, άκυρο το συμβόλαιο!

Σε λίγο ωστόσο ο σκηνοθέτης Ζάν Πινωτ κατάφερε, επί τελους, να τον γνωρίση από γαλλικό κοινό και στους κριτικούς σε μία ταινία ολοκληρωμένη. Θρίαμβος για τον νεαρό και τόσο έπιμονο καλλιτέχνη!

Από τη στιγμή εκείνη — γράφει ο ίδιος — ένας θουασισμός και μία άδελφότητα αλαιοδεξιά με πλημύριαν. Άλλα η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Έπρεπε να περάσουν ακόμη δύο χρόνια, να γυρίσει ακόμη 6 ταινίες και ποό πάντων έπρεπε να θρεθί στο δρόμο μου ένας Σαμπρόλ κι' ένας Τρουφώ για να με οδηγήσουν όριστικά στο δρόμο της έπιτυχίας. Τους εύχαριστώ και τους δυο...».

Τον Ζάν - Κλώντ τον είδαμε στις ταινίες του «Διάσημο έρωστα», στο σκέτος με την Μπριζίτ Μπαρντό και τον Άλαιν Ντελόν, και «Το αινιγμα με τις τρείς αλγυβίες» με την Μισέλ Μοργγκάν. Πολύ σύντομα θά τον ξαναδούμε στις νεότερες δημιουργίες του «Δωμάτιο - πειρασιμό», με τη Νάντια Τίλλερ και «Τά θανασιμα άμαρτήματα», στο σκέτος «Η φιλαργυρία», με τον Ζάκ Σαρριέ και δύο κινουέργιες καλλονές.

Με έπιλητικό ανάστημα, που φθάνει το 1.82, τετράγωνους ώμους, χαρούμενο πρόσωπο, άφελέστατο ντύσιμο, θαδεια καστανά ματιά, καστανά μαλλιά και 72 κιλά βάρος, αλλά πρό πάντων άνυπαντρός, ο Ζάν Κλώντ ούτε παρουσιάζεται ούτε είναι «γόνος». Κι' όμως, όπου κι' άν κάνει την εμφάνισι του, γίνεται συνάγερος των όμορφων κοριτσιών, που ζητούν να τον γνωρίσουν ή να πάρουν μία φωτογραφία του με άφιερωσι.

P. NOEL

— Της διαγορεύει τις τελευταίες του επιθυμίες!..

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ της ΜΑΡΙΛΥΝ ΜΟΝΡΟΕ είναι άσφαλώς το πιο σημαντικό και το πιο δραματικό κινηματογραφικό γεγονός των τελευταίων χρόνων. Η έντύπωσι και η λήπη, που προκάλεσε στον κόσμο όλοκληρο, ο άπροσδόκητος αυτός θάνατος της γόννας, συγκρίνεται μόνο με την, που προκάλεσε στην παγκόσμιο

Ο Μάρλον Μπράντο

κοινή γνώμη το 1926 ο θάνατος του ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ. Σε άλλη σελίδα θά δρής λεπτομέρειες, για τη ζωή και το θάνατο του ειδώλου που έπι δέκα χρόνια έλαμπε στο παγκόσμιο κινηματογραφικό στερέωμα, σαν ένα από τα πιο λαμπρά, άν όχι το πιο λαμπρό, αστέρια του.

Εδώ παραθέτουμε μόνο πώς σχολίασαν διάφορες προσωπικότητες του κινηματογράφου το θάνατο της ώραςας:

Ανρ' Ζωρζ Κλουζώ: «Συνάντησα πολλές φορές τη Μαίριλυν Μονρόε κατά τα ταξίδια μου στην Αμερική και πάντοτε ενώ μου έκανε την ίδια έντύπωσι. Έδλεπα μία γυναίκα, που ήταν διαρκώς στο χείλος

της καταστροφής. Τη δασά, νις πρώτα-πρώτα η ζήλεια των άλλων γυναικών, που διαρκώς μεγάλωνε γύρω της. Όλα της φοβίζανε. Ήθελε να την άναπούν για τον έαυτο της και η ζωή δεν της επιφύλαξε παρά άπογοιεύσεις. Τη συγκινούσε έκενός, που έδειχνε πώς ένδιαφερόταν γι' αυτήν σαν γυναίκα και όχι σαν θενέττα. Μά αυτό συνέβαινε πολύ σπάνια. Ή απλόητά της ήταν έκπληκτική. Την κατηγορούσαν για τα καρίτσια της, στην πραγματικότητα όμως δεν ήταν παρά φόβιες. Άν έφτανε άργά στο στούντιο, έγω τουλάχιστον νομίζω, πως δεν το έκανε από πείσμα ή ιδιοτροπία, αλλά έπειδη δεν είχε έμπιστοσύνη ούτε στον ίδιο τον έαυτο της και φοβόταν διαρκώς μήπως δεν ήταν σε φόρμα να δώσει εκείνο που περιείχαν απ' αυτήν.

Την είδα κάποτε ν' αλλόγη τέσσερες φορές μακρινιάς μέσα σε μία ώρα, πριν άποφασισι να πλησιάση το φακό. Άμρέβωλλε, άμφέ, έβαλλε μόνιμα για τις δυνατότητες και τις ικανότητες της. Το τέλος της ήταν φρικτό. Πέθανε μόνη, ακριβώς όπως έζησε ολομόναχη».

Λώρενς Ο' Λίβι (παρτεναίρ της στο φιλμ «Ο πρίγκηψ και η χορεύτρια»): «Έπεσε θέμα του άνεμο στρόβιλου, που δημιούργησε γύρω από το άτομό της η μεγάλη διαφήμιση».

Ντίβ Μάρτιν (παρτεναίρ της στο φιλμ «Κάτι πρέπει να δώση»). Η διακοπή του όποιου συνέτεινε πολύ στον πρόωγο θάνατο της): «Ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος και ένα πραγματικά έξαιρετικό ταλέντο».

Ελίζαμπεθ Τάλερ (η λ' ο' της): «Ήταν άγαστος με όλη την καρδιά μου».

Τζήν Κέλλυ: «Τό Χόλυγουντ δεν έχει να έπι δείξη άλλη γυναίκα σαν τη Μαίριλυν».

Μπίλλυ Γονάιλ: «Το φιλμ «Μερικοί το προτιμούν καυτό»: Μπορεί να ήταν δύσκολο να συνεργασθί και νεις μαζί της. Μπορεί να μην ήταν ηθοποιός. Άεζις έστω και μία έδομάδα, για να έξασφαλισι τρία φατενιά έπιτά στην οθόνη».

Τζίντα Λολομπέρ: «Ήταν ένα χρυσό κορίτσι. Ήταν άπο τους, που την πλησιάζε με την όμορφη και την εύαση».

Η Σοφία Λόρεν, που έρισκόταν κοντά στην Πίζα, όταν πληροφορήθηκε το θάνατό της, έξασπασε σε λυγμούς.

Αρθούρ Μίλλερ (τρίτος και τελευταίος σύζυγός της): «Δεν ήξερα πώς και πώς θά συνέβαινε, αλλά αυτό που έγινε ήταν γίνι. Το θεωρούσα άναποφικωτό».

Ισίδωρος Μίλλερ (πρώην πεθερός της και πατέρας του Άρθουρ): «Ήταν ένα σαν κόρη μου. Ήταν ένα άγαθο, ένα πραγματικά καλό κορίτσι. Απούμαι, που δεν ήμουν κοντά της. Θά ένοιωθα πολλή μοναξιά και φόβος».

Λόλα Στράσιμπεργκ (στηνή φίλη της): «Ο θάνατός της άπο όπνωτικά χάρτα είναι τυχός. Τις πωτα δεν της συνέβη τον τελευταίο καιρό, που να την

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΔΙΕΞΑΓΟΝΤΑΙ συνεινησες, για να γυρισθί στην Ελλάδα μία άμερικανιοιταλική κινιματογραφική υπεραργωγή, με θέμα έμνευσμένο από την έλληνική μυθολογία. Το γύρισμα του έργου θά κρατήση τρείς μήνες και θά γίνι τόσο σε φυσικές τοποσιές, όσο και μέσα σε γτεκόρ, που θά

κάνη να έπιθυμήση το θάνατο. Άντιθέτα όλα φαίνονται πολύ εύνοικά. Είχε άρχει μάλιστα μία διαπραγματεύσεις με ένα άντιπρόσωπο της «Φόξ», που της έδλωσε: «Μαίριλιν, είναι άδύνατον να σε άντικαταστήσω». Έτσι, έπρόκειτο να έπαναληφθί το γύρισμα του έργου «Κάτι πρέπει να δώση» άφού η εταιρία άνέλαβε ν' άποσύρη την άγωγή από άποία της ζητούσε 750.000 δολάρια, για την έξ αίτίας της διακοπής του γυρισματος του έργου».

Ο Ιταλός κωμικός Τότ, που κινδύνευε πριν από χρόνια να χάση την όρασά του, νιώθει και πάλι, ύστερα από μία περίοδο έντατικης εργασίας, ένοχησις, που τον άνάγκασαν ν' άπομακρυνθί για λίγο από τους έκτυφλωτικούς προδολείς τόν στούντιο.

Η Τζόν Γούιντ, ο οποίος και ο Πάβ Νιούμαν φέρονται ως οι πιθανότεροι άντικαταστάται της ΜΑΡΙΛΥΝ, και του ΝΤΙΒ Μάρτιν, στο φιλμ «Κάτι πρέπει να δώση». Η «Φόξ» όμολογεί τώρα πως ο σκηνης του μπάνιο, που είχε γυρίσει η Μαίριλυν ήταν καταπληκτικές.

Ο Τζώρτζ Χάμιλτον («Ένα φός στο σκοτάδι»), έγκυτελειφθ από την Σούζαν Κόχινερ και έγκυταστάθηκε ολοκληρωσ στην έλλάδα, που προεργάζονταν να στεγασί το μεγάλο έρωτά τους. Ο Τζώρτζ άρνείται έπιμύνως πως είσι έρωταίμενος με τη Σούζαν, την πρωταγωνιστρια της «Λόλις» (16 χρόνων).

Μόλις έγι το διαζύγιον, που θά την χωρίση από τον σκηνηνιστή σύζυγό της, η Γκλέννις Τζώνς θά παντρευθί τον Ρόμπερτ Πάτεν.

Η Πάμελλα Κέλλιν, η όποια χωρίσε από τον Τζέημς Μέησον διηγείται συχνά τις έρωτικές παρεκτροπές του συζύγου της στο «Έν' φίζερλιν», του όποιου έρσιει έξαιρετικά ευχάριστι τη συντροφία.

Η Νάνσυ Όλσον πρόκειται πολύ σύντομα να παντρευθί τον Άλαν Αλίνγκτον, ένα άπο τους πρώην συζύγους της Μπέττυ Χάττον.

Μη τ' ούδ' έπρεν ν' έπιότουν γίνεταί όλο και πιο άπαιτητικές. Ζητάει τώρα 300.000 δολάρια για κάθε φιλμ και 7% έπι των καθαρών κερδών. Αυτό, τη στιγμή, που ο Τότ ο Πέρκινς άρκρείται στις 200.000 δολάρια και 5% έπι των ποσοστώ! Άπασιλάσει! Ο Τόνυ είναι περιζήτητος και γυρίζει το ένα φιλμ μετά το άλλο, ενώ ο Γουάρρεν πειμένει ματαία κάποιον, που να δεχθί τις ύπέργογες άπατηήσεις.

Ο Μάριον Μπράντο, γοητευμένος από τις θαλάσσιες του Νότου, θέλει ν' αγοράσι ένα νησί στο άνοιχτά της Ταχίτης. Το νησί αυτό όμως άνήκει στη Γαλλία και η γαλλική κυβέρνησι δέ δειχνη διάδοσι να τοί το παραχωρήση.

Με τα κέρδη που του έξασφάλισε το φιλμ του «ΟΙ διακοπές του μίστερ Χόμπερ», ο Τζέημς Σπίτο, άργάσσε ένα κότερο, το όποιο θάφτισε «Μίστερ Χόμπερ».

ΠΑΤ KENNENTY

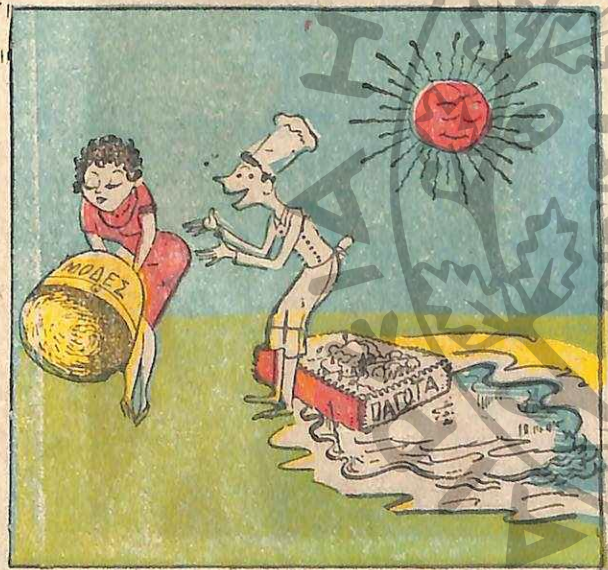

Ο Τοτ

στηθούν στο υπαίθριο.

Στην περιοχή του Νέου Φαλήρου γυρίστηκαν την περασμένη έδομάδα από τον σκηνοθέτη Ήλια Καζάν, οι πρώτες σκηνές του φιλμ του «Αμερική—Αμερική». Πρωταγωνιστής είναι ο νεαρός Έλλην Στάθης Γιος, έλληνας, για να παίξη ένα σημαντικό ρόλο στο φιλμ. Λέγεται δέ ότι γίνονταν συνεινησες, για να παίξη στο έργο ο Γίωργος Φούντας.

Τελειώσε το γύρισμα του φιλμ «Καταραμένη γυναίκα» που σκηνοθέτησε ο Κ. Καργιάννης, έσας ένος σενάριο του Νίκου Φώσκολου και με πρωταγωνιστά τον Κώστα Κακκαδά, τη Μαριάννα Κουράκου, το Νίκο Ρίζο, τη Στέλα Σπταργιού και τον Άνδρεά Μπαρκούλη.

Φλογερές έκδηλώσεις»

Η μουσική του φιλμ είναι του Χρήστου Μουραμπά.

Η Άντιγόνη Βαλάκου και η Μπέατα Άσημακοπούλου, που έπαιξαν μαζί στο φιλμ άδού μόνες στο σταυρό του πόνου, θά συμπρωταγωνιστήσουν σε μία νέα ταινία της Νόβας—Φιλμ», με τίτλο «Όταν ξυπνά το παρελθόν». Το σενάριο έγραψαν και πάλι οι Ν. Μάτσας και Κ. Άσημακοπούλος, θά σκηνοθετηθί δέ και αυτή άπο τον Όρέστη Λάσκο.

Άποφασίστηκε όπως τα διπλώματα, που θά άπονεμούν στους νικητάς του προσέχους κινιματογραφικού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης (Γ' έξδομάς του έλληνικού κινιματογράφου) συνοδεύονται από χρυσά και άργυρά μετάλλια. Τα δυο πρώτα μετάλλια, που θά δοθούν στον παραγωγό της καλύτερης ταινίας και στον καλύτερο σκηνοθέτη, θά είναι χρυσά. Έκείνο ποί θά προορίζεται για τους καλύτερους ηθοποιούς, μουσικοσυνθέτη, όπερατέρ κ.λπ., καθώς και για το καλύτερο ντοκιμαντάρι, θά είναι άργυρά.

Το φιλμ «Η πολιορκία», που γύρισε έδω ο Γάλλος Κλώντ—Μπερνάρ Σμπέρ, με παραγωγή του Κώστα Καργιάννη, χαρακτηρίστηκε έλληνικό. Πρωταγωνιστούν άποκλειστικά «Έλληνες ηθοποιοί: ο Τίτος Βανδής, η Μαριάννα Κουράκου, ο Γιώργος Φούντας κ. ά.

Έλπιζε η προθεσμία όποση ή αιτήσουν συμμετοχής στην Γ' έξδομάδα έλληνικού κινιματογράφου. Οι δηλώσεις, που υπέδλωσαν άφορουν τα ακόλουθα φιλμ:

1) «Ηλέκτρα» του Τ. Ζάρπα με την Άννα Συναϊ, όσιν και το θάνο Κωστόπουλου. 2) «Ουρανός» του Τάκη Κανελλοπούλου. 3) «Ταξίδι» του Ντίνου Δημόπουλου, με την Άλκη Βουγιουκλάκη και το Νίκο Κούρκουλο. 4) «Αμαρτωλός» του Ντίνου Δασίρα, με την Έλενη Καζιάρχη, την Κάκια Άναλυτή και τον Πέτρο Φουσάου. 5) «Ο νόμος 4.000» του Γιάννη Αλκιονίδη και 6) «Χωρίς ταπότητα», του ίδιου. Και στα δυο φιλμ πρωταγωνιστεί η Ζωή Λάσκαρη, με τον Βασίλη Βουαρίση στο πρώτο και τον Άλέκο Άλεξάνδρα στο δεύτερο. 7) «Η Καταραμένη γενιά», του Κ. Καργιάννη. 8) «Η πεινά» του Γ. Διζικιρίκη με τους Ι. Βόλγα και Δ. Παπαγιαννόπουλο και 9) «Ηλέκτρα» του Μιχ. Καργιάννη, που θά προδληθί κι' αυτή στο φεστιβάλ.

Ο ΑΛΛΟΣ

Μια πρώτη φορά, μία γνωστή ηθοποιός της προέας η Κάκια Άναλυτή, θά έμφανισθί σαν θιασάρχιν. Η Κάκια Άναλυτή, μαζί με τον σύζυγό της, τον Κώστα Ρηγοπόλο, θά παρουσιάσουν για πρώτη φορά έλληνα προπώτοπο μουσικό θέμα με βασικό σενάριο της, το μοντέρνο τραγούδι Γιάννη Βογιατζή.

Οι θιασικοί πρόζας, περισσότεροι από κάθε άλλη φορά τον έφετηνο χειμώνα, φτάνουν στους δεκάδες! Οι θιασικοί είναι οι έξης: του Δημ. Χόρν στο «Κεγνιμα» του Κώστα Μουσσού στο θέατρό του, της Έλσας Βέρη στο θέατρο του Μετοχικού της Κ. Καρτίνας στο θέατρο Μπουβέλλη της Άλκης Βουγιουκλάκη στο θέατρο «Ιστορικό», του Άλεξανδράκη στο θέατρο Άλφα του Κασσιόπουλου στο θέατρο του Κώστα Χατζηρόστου στο θέατρό του, του Κ. Κούνη στο θέατρό του, του Β. Δια-

Η Γαλλίδα βενέτα του τραγουδιού Μιν Μισέλ, που βρίσκεται για λίγες μέρες στις Αθήνας. Η Μιν Μισέλ γράφει και μελοποιεί μόνη της τα τραγούδια της.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντιο ρεπορτάζ

ΤΟ θέατρο «Πάρκο» με την συνεργασία του Καζάν, τζιδη, κατέλαβε όριστικά την πρώτη θέσι και πραγματοποιεί καθημερινώς τις μεγαλύτερες εισπράσεις από όλα τα αθηναϊκά θέατρα.

Από τις παραστάσεις του έρετεινού φεστιβάλ Αθηνών, έλληνικές και ξένες, τις μεγαλύτερες εισπράσεις έπραγματοποιήσαν οι δυο παραστάσεις της «Εκάδης» με την Παύλη και το Μιλιώτη. Στην πρώτη μάλιστα πολλές έκαιοντάδες θεατράφιλων έμειναν χωρίς θέσι.

Τε πανηγύρι της ΧΕΝ στο «Άλσος» της Κηφισίας παρουσιάζει έφετος πλούσιο και ποικίλο καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Μεταξύ δέ άλλων και μία αστεγελή κωμωδία, με πρωταγωνιστή τον καλλιτέχνη Εδουάινου.

Για πρώτη φορά, έξ άλλου, σπήκερ του προγράμματος, έκτος από το ποτήριό της, θά είναι η Σούλη Σαμπά, Βόλγα και Δ. Παπαγιαννόπουλο και 9) «Ηλέκτρα» του Μιχ. Καργιάννη, που θά προδληθί κι' αυτή στο φεστιβάλ.

Ο ΑΛΛΟΣ

Μια πρώτη φορά, μία γνωστή ηθοποιός της προέας η Κάκια Άναλυτή, θά έμφανισθί σαν θιασάρχιν. Η Κάκια Άναλυτή, μαζί με τον σύζυγό της, τον Κώστα Ρηγοπόλο, θά παρουσιάσουν για πρώτη φορά έλληνα προπώτοπο μουσικό θέμα με βασικό σενάριο της, το μοντέρνο τραγούδι Γιάννη Βογιατζή.

Οι θιασικοί πρόζας, περισσότεροι από κάθε άλλη φορά τον έφετηνο χειμώνα, φτάνουν στους δεκάδες! Οι θιασικοί είναι οι έξης: του Δημ. Χόρν στο «Κεγνιμα» του Κώστα Μουσσού στο θέατρό του, της Έλσας Βέρη στο θέατρο του Μετοχικού της Κ. Καρτίνας στο θέατρο Μπουβέλλη της Άλκης Βουγιουκλάκη στο θέατρο «Ιστορικό», του Άλεξανδράκη στο θέατρο Άλφα του Κασσιόπουλου στο θέατρο του Κώστα Χατζηρόστου στο θέατρό του, του Κ. Κούνη στο θέατρό του, του Β. Δια-

Ο ΘΕΑΤΡΟΠΟΙΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΗΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Ο άγαπημένος τραγουδιστής της νεολαίας

ΠΡΙΝ δέκα χρόνια, ένα καλοκαιρινό βράδυ, ξεπήδησε στο «Άλσος» Παγκρατίου, με την πρωτοβουλία του μαέστρου Κορίνθου, μέσα από τα νέα ταλέντα, ο Γιάννης Βογιατζής. Ο μοντέρνος τραγουδιστής, που κατάφερε να γίνει πασίγνωστος, σε ηλικία 28 ετών, και να είναι ο αγαπημένος της νεολαίας, έτσι που να μη προσφθαίρει να δίνει αυτόγραφα! Τότε από ένα ακριβώς χρόνο, στο «Άλσος» του Πεδίου Άρεως, η εντύπωση που έκανε στο κοινό ήταν ακόμη μεγαλύτερη. Με τον αέρα φθασμένου καλλιτέχνη κέρδισε, από το πρώτο του τραγούδι, τόσα χειροκροτήματα, που ήταν άρετα για να συμπεριληφθεί από το επόμενο βράδυ στο συγκρότημα, όχι πια σαν ταλέντο, αλλά σαν επαγγελματία τραγουδιστή.

Δύο χρόνια αργότερα, ο Γιάννης Βογιατζής έκανε την εμφάνισή του, σαν τραγουδιστής της ορχήστρας Καρόλιν, στο «Γκρήν Πάρκ», με ρεπερτόριο αξιοψέσεων, που περιελάμβανε και πολλά ξένα τραγούδια.

Αργότερα, συνεργάστηκε και με άλλους άκωχοι πω φθασμένους μαέστρους, τον Σπάρτακο και το Λαδρόν, και, τελικά, με τον Λέβ, δίπλα στην ορχήστρα του οποίου, άσπερι πλέον πρώτου μεγέθους, άρχισε να αποκτά προσωπικότητα. Έτσι και στα τρία φεστιβάλ τραγουδιού, που έλαβε μέρος, πήρε την τρίτη θέση.

Η επιτυχία του δεν άφησε άσυγκλητο τον κόσμο της θόνης. Τραγουδώντας έτσι σε αρκετές ελληνικές ταινίες, ωστόσο, πέθανε, στο φιλμ του κ. Αλέξανδρου Σακελλάριου «Όταν λείπει η γάτα», κομμάτι παραλληλικά με το τραγούδι, και τον πρώτο ανδρικό οόλο, με σημαντική επιτυχία.

Εφέτος, τέλος, ήρθε η σειρά του θεάτρου. Η καινοτομία του «Πάρκ» τον παρουσίασε σαν ένα από τα βασικά στελέχη του θιάσου.

Ο Βογιατζής, στο διάστημα αυτό, λάνσασε πολλά φράσα τραγούδια, που έπιασαν από το κοινό, χωρίς στο ιδιότυπο τέμπο της φωνής του. Ένα από τα πρώτα του «σινε» σε δίσκους, ήταν το τραγούδι του Μαρκέα «Μιλώ για σένα».

«Όπου κι αν πάω όπου κι αν είμαι όπου βοεθώ μιλώ με σένα μιλώ για σένα που αγαπώ».

Επηρεολούθησαν και άλλες μεγάλες επιτυχίες του, όπως τα τραγούδια «Αγαπούλα», «Ποιά μάτια σε κοιτάζουν», μαζί με δυο δικά του τραγούδια, τα «Ανθρώποι, λυπηθήτε με» και «Μία τουγγάνα μαυρομάτα», τελευταία δε «Το γεφυράκι το μικρό». Η μεγαλύτερη

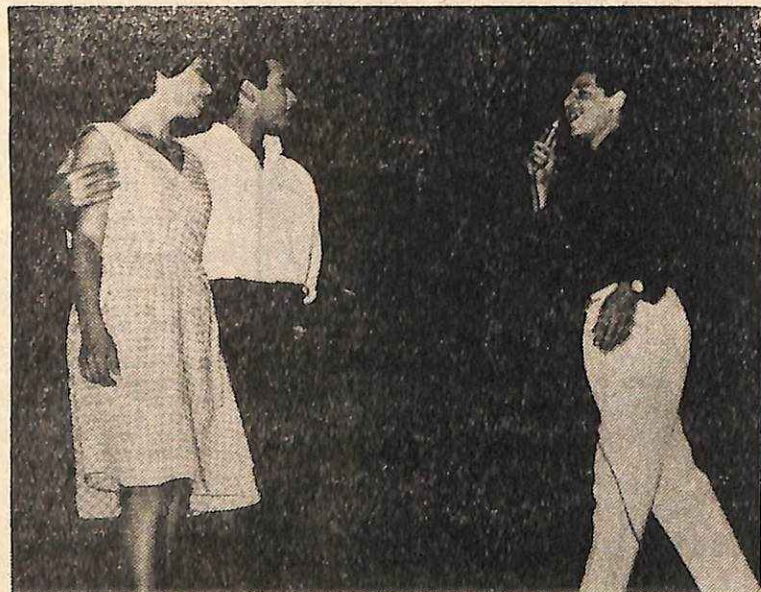

Ο Γιάννης Βογιατζής.

όμως επιτυχία του είναι το πασίγνωστο τραγούδι του Μαρκέα «Εφυγες», που πλησίασε ένα από τα μεγαλύτερα ρεκόρ δίσκων στην Ελλάδα. Με το ίδιο αυτό τραγούδι, που σημειώνει επιτυχία στην Αμερική, ο Βογιατζής έλαβε, για αυτό μ' ένα... χρυσό δίσκο.

Ο Βογιατζής έχει εγγράψει με τον πωρα πενήντα δίσκους. Τον είδαμε, ένα από τα τελευταία βράδια, στα παρτιζάνια του θεάτρου «Πάρκ», να περιποιηθεί το όλοκληρο κοινό του, με το οποίο εμφανίζεται στη σκηνή, ενώ το μικρό κορίτσι περιμένει να απομονωθεί στην είσοδο για ένα αυτόγραφο του.

Είναι, μάς λέει, μια συνηθισμένη πια ιστορία, αφού επανειλημμένα κάθε μέρα. Άρχει να σας πω, ότι από τότε που άρχισε

Ο μοντέρνος τραγουδιστής σε μια σκηνή της επιθεωρήσεως «Ομορφιά πόλη» μαζί με την Κωσταντάρου και τον Ντούδα.

το «Πάρκ», έχω υπογράψει περισσότερες από πενήντα χιλιάδες φωτογραφίες μου.

Τι άλλο σας άσασχολεί, εκτός από το τραγούδι;

Αυτό και μόνο αυτό, αφού, όπως ξέρετε, ύστερ' από εδώ, πολλές φορές ως τις πρώινες ώρες, με περιμένει ένας άλλος κόσμος, στη Γλυφάδα.

Αυτά όλα, βέβαια, το βράδυ... Την ημέρα τι κάνετε;

Την ημέρα δε με άσασχολεί τίποτ' άλλα, παρά μόνο το αυτοκίνητό μου.

Ωστε αυτό είναι το χόμπυ σας;

Ασφαλώς! Μου άρεσει να σπορώ. Πολλές φορές μάλιστα, ξεκινάω από το σπίτι μου, χωρίς κανένα αντιζημιωτικό σκοπό, γυρίζω στους δρόμους της Αθήνας κι όπου με βγάλει η άκρη...

Από αισθηματικές περιπέτειες;

Αυτό είναι το κεφάλαιο, που έπαισε να με άσασχολή, εδώ και αρκετό καιρό. Κι' αυτό γιατί τώρα άνηχο αποκλειστικά στη γυναίκα μου.

Είσθε, λοιπόν, τόσο αγαπημένοι;

Με λατρεύει και τη λατρεύω. Περιμένουμε, μάλιστα, πολύ σύντομα, και διάδοχο. Άλλωστε, απάνια μ' άφνειο μόνο. Τις περισσότερες φορές με συνοδεύει από το θέατρο στη Γλυφάδα κι' από τη Γλυφάδα στο σπίτι.

Κανένα ταξίδι για έξω;

Δε μου δόθηκε παρά λίγες μόνο φορές η ευκαιρία να ταξιδέψω. Πήγα μόνο για λίγες μέρες στην Αίγυπτο και στην Ιταλία. Έχω όμως πολλές ενδιαφέρουσες προτάσεις. Το πιθανότερο είναι να πάω, για ένα μικρό διάστημα, στο Ισραήλ, όπου οι δυο είναι πω ενδιαφέροντες, από πλευράς οικονομικής. Ίσως δε άνογότερα, για μικρό μόνο διάστημα, στην Αμερική.

Από τα τραγούδια σας σε ποιά έχετε ιδιαίτερη προτίμηση;

Φυσικά, πρώτα στο «Εφυγες».

γες». Αφού, όπως σας είπα, μου έχει εξασφαλίσει μια μικρή παρουσία. Μ' άρεσει όμως πολύ και το «Γεφυράκι», γιατί απευθύνεται στα χρυσά νεατά.

Μελλοντικά σχέδια;

Για τον εφετεντο χειμώνα άπεφάσισα να συμπράξω σε μια καινούργια θεατρική έξοδηση, που θα είναι συνέχεια στην πρωτοτυπία, που μάς παρουσίασαν έφετος το καλοκαίρι ο Θεοδωράκης κι' ο Χατζηδάκης.

Θά έννοητε το «Μουζικάλ»;

Άκριβώς, κάτι παρόμοιο με το «Ολύμπια» του Παρισίου, που είχαν την έμπνευση να παρουσιάσουν για πρώτη φορά στην Αθήνα δυο γνωστοί ήθοιοι της πρόζας, η Κάκια Άνταλη κι' ο Κώστας Ρηγάδης.

Ασφαλώς, σε κανένα καινούργιο θέατρο;

Μάλιστα. Έξασφαλίσαμε, δίπλα ακριβώς στο θέατρο «Ακροπόλ», την κάτω αίθουσα του κτιρίου της οδού Ίπποκράτους, όπου, όπως είναι γνωστό, θά έχη δύο θέατρα. Η κάτω αυτή αίθουσα, που είναι και η μικρότερη, δημιουργεί την κατάλληλη ατμόσφαιρα για μια τόσο πρωτότυπη εργασία, που φιλοδοξούμε, έχω και οι αγαπητοί μου συνεργάτες, να παρουσιάσουμε, για πρώτη φορά στην Αθήνα.

Κανένα τολμηρότερο σχέδιο για το άπαιτερο μέλλον;

Όταν θά σταματήσω να τραγουδώ, έχω ένα πολύ ενδιαφέρον σχέδιο: Νά άνοίξω, μέσα στην καρδιά της Αθήνας, ένα μεγάλο κομμωτήριο. Όχι για να γίνει ο ίδιος κομμωτής, αλλά σαν επιχείρηση, γιατί πιστεύω πως είναι μια από τις πιο επικερδέστερες στην Αθήνα. Είναι βέβαια, άλλωστε, πως οι θαυμαστικές μου θά με προτιμούν...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

© ©

5.000 ΛΙΡΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ο Ίολανδός τριανταφυλλοκαλλιγενητής Σάμ Μάκ Γκρέντν, δημιουργός άρεχτών από τις ώραιότερες ποιητικές τριανταφυλλών, σκοπεύει τώρα να πουλήσει στην Αμερική το τελευταίο του άριστοήγημα, στο οποίο έχει δώσει το όνομα της αδελφής του «Πάτρ Μάκ Γκρέντν». Το τριανταφυλλό αυτό έχει χρώμα σκούρο ρόζ.

Επειτα ο Μάκ Γκρέντν θά επιδοθή στη δημιουργία κι' άλλης, ισάξιας ποιητικής, που θά τη βαφτίσει «Μώρη», με το όνομα δηλαδή της γυναίκας του.

Ο κήπος του έχει έκταση 26 στρεμμάτων. Δημιουργήθηκε δε από τον προπάππο του, πω 70 ετών. Κάθε χρόνο, καλλιεργεί σ' αυτόν πάνω από 150.000 φυτά, προσπαθώντας να επιτύχη καινούργια τριανταφυλλά. Μη νομίζετε πως είναι εύκολη αυτή η δουλειά! Οι πιθανότητες επιτυχίας είναι μόλις 1 στα 8.000.000 και τα έξοδα για τη δημιουργία μιας νέας ποιητικής φτάνουν τις 5.000 λίρες!

Τα προσόντα ενός καλού τριανταφυλλοκαλλιγέα είναι: χόδιμα, σχήμα, άφωνα, στερεό χόδιμα και άνοχη σ' όλα σχεδόν τα κλίματα.

Ο ΑΝΘΥ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΝΙΚΟΣ ΔΡΟΣΟΣ

Ο δεξιότεχνος και η «φυγή»

ΤΟΝ βρήκαμε άνάμεσα, σε είκοσι κλουβιά ώδικών πτηνών, άφοσιωμένον στην πω λεπτή άσχοια, που μπορεί να τρώει τις ώρες ενός καλλιτέχνη.

Είκοσι πολύχρωμα πουλάκια, άνεβοκατέβαιναν στις κούρνιες, ράμφιζαν τα σύρματα, έκαναν λαρυγγισμούς πίνοντας μια σταγόνα νεράκι, χοροπηδούσαν ξετρελλαμένα στο λιοχό άττικό άπόγευμα, φτεροκοπούσαν, τιτίβιζαν και... χορεύαν.

Πρώτη φορά είδα πουλιά να χορεύουν. κ. Δρόσο!

Ο διαλεκτός χορευτής, ένας από τους πω σταθερούς και «φιρμαρισμένους» Έλληνες καλλιτέχνες, που διαθέτει ο τόπος μας στον τομέα της τέχνης της Τερψιχόρης, φάνηκε να ίκανοποιηθεί άπ' την παρατήρησή. Το πάντα γελαστό πρόσωπό του «άνοιξε» και το γέλιο του έγινε πλατύτερο.

Είναι «κολλημπί», μάς είπε. Τάφερα άπ' το Παρίσι και τ' αγαπήω σαν παιδιά μου, άπ' όπου ν' αποχτώ δικά μου παιδιά.

Και τα μάθατε να χορεύουν, ε; — Νά σας πω. Ο χορός υπάρχει σαν ένστικτο μέσα σε κάθε είδους τέχνη. Είναι η άρμονία της κίνησης. Άκόμα κι' αν η κίνηση είναι ένας άπλος λαρυγγισμός ή ένα κελάδημα.

Δηλαδή, είστε όπαδός της μοντέρνας θεωρίας περί χορού, σύμφωνα με την οποία ο χορός είναι μόνο έκφραση κινήτηης.

Όχι ακριβώς. Ο χορός είναι...

Είχαμε μπη στο θέμα της συνεντεύξεως άπλά άόιστα. Άλλωστε ο συνομιλητής μας είναι ένας άπλος άνθρωπος ο ίδιος. Ο πω άπλος καλλιτέχνης, που γεννήθηκε στην Αθήνα.

Άπλά ξεκίνησε ένα πρωινό άπ' την πατρίδα του τη Σύρο, με τις εύλογες της ημετέρας του, να σπουδάσει χορό. Ένα ίόχρονο άγρό, που ξαφνικά μέσα στο νησί του ένοιαθε την ψυχή του να πνίγεται άπ' τα καλλιτεχνικά όνειρα.

Άφορμή για τη συνειδητοποίηση αυτών των όνείρων στάθηκε ο άσος ρωσικών μπαλέτων της Νίνας Μπέρτου, πω, περαστικός άπ' τη Σύρο, σταμάτησε να δώσει δυο τρεις παραστάσεις χορού.

Ο Δρόσος, μαζί με άλλα παιδιά της συριανής νεολαίας, παρακολούθησε τις παραστάσεις εκείνες και το πρώτο κι' όλας βράδυ, έκθαμβος, άνακάλυψε τον... εαυτό του.

Θά γίνει χορευτής, είπε.

Το είπε και τόκαμε. Λίγες μέρες αργότερα ξεκίνησε για την πρωτεύουσα, την πω όπου πραγματοποιούνται τα θάματα και παίρνουν σάρκα και όστά όλα τα όνειρα των νέων ανθρώπων.

Μόλις έφτασε στην Αθήνα, γράφτηκε σε μια σχολή χορού, σπουδάζοντας πέντε δάκερα χρόνια και ύστερα σε ηλικία 22 χρόνων, έκαμε το καλλιτεχνικό του ντεμπούτο.

Είχε κρίνει πως ήταν πω ώριμος για να δείξει στο κοινό την προσωπικότητά του και το χορευτικό του «πιστεύω».

Ποιά ήταν τα «πιστεύω» σας αυτό κ. Δρόσο; τον ρωτάει. Ποιά ακριβώς είναι το μυστικό του χορού;

Η άπάντησή του συνομιλητό μας καλλιτέχνη φτάνει άπλά:

Ο χορός είναι βασικά άρμονία κίνησης, αλλά κυρίως δεξιότητα. Τούτο το κατάλαβα όταν άκόμη ή-

μουν μαθητής στο Μοριάνωδ. Κάνανε τότε μια έπίδειξη της σχολής στο κινηματοθέατρο «Πάλλας» και μουρβε η έμπνευσή να ποικίλω το χορό μου με άκροβατικές φιγούρες. Καί τότε μ' έκπληξε παρατήρησα ότι το κοινό μαγεύτηκε κυριολεκτικά. Ήταν μια άπό τις σπάνιες ώρες βραδιάς μου εκείνη η βραδιά. Για πρώτη φορά μιλούσα με την επιτυχία κι' αντιλαμβάνόμουν την εξάισια μόρια του καλλιτέχνη.

Όταν πήγα άργά μετά τα μεσάνυχτα στο σπίτι κι' έπεσα να πλαγιάσω, στριφογύριζα άγρυπνος ως τα χαράματα. Κουβέντιαζα με το πρόβλημα μου. Έπί τέλους, όταν η γαλανότητα του όρθρου άρχισε να διαλύει στο τζάμι του παραθύρου τα σκοτάδια της νύχτας, είχα βρή τη λύση.

Ο χορός μου θά βασιζόταν στο έξες στην δεξιότητα, χωρίς φυσικά να χάνη τίποτε άπ' το μύθο της χορογραφίας και τις έσωτερικές προεκτάσεις και τα μηνύματά του. Θά γινόμουν ένας δεξιότεχνος του χορού, ένας επαγγελματίας της δεξιότητας.

Και πάλι το είπε και το έκανε. Έφτασε μάλιστα τη χορευτική του δεξιότητα σε τέτοιο ύψος ώστε τα χούμερά του ν' αποτελούν άτραχόν» όλου του καλλιτεχνικού προγράμματος στη σκηνή ή στην πίστα όπου εμφανίζεται.

Η δεκαπεντάχρονη χορευτική καριέρα του Νίκου Δρόσου, άν την έξέταση κανείς, δεν άποτελεί παρά μια άνοδική πορεία χορού, με άρκτους σταθμούς.

Οι σταθμοί αυτοί είναι άμέτρητοι. Έτσι μπορεί κανείς να τον δει να ντεμπούταρει σαν επαγγελματία στην Αθήνα εύθες μετά την άπελευθέρωσή στο βορειέτι της Κούλας Νικολαΐδου στο «Βερντέ», με παρτεναίρ του τη Γερμανίδα χορεύτρια Έφρι, σ' ένα μοντέρνο μπαλέτο, και να δίνει τη χορευτική του δευτερολογία στο «Κυψελάκι» με τον Άοια.

Εύθες κατόπιν άπάντα κανείς το Δρόσο, νεαρώτατο άκόμη χορευτή και χορογράφο, στο μουσικό θέατρο «Πασιώνων», με την έπιθεώρησή «Πικραγουριά», έτακολουθεί το θέατρο «Σαμαρτζή» όπου ο Δρόσος,

με παρτεναίρ την Άλέκα Νικολαΐδου θριαμβεύει στις έπιθεωρήσεις «Ίπταμένοι δίσκοι» και «12 παρά 5».

Ταυτόχρονα κάνει το χορευτικό ντεμπούτο του στον κινηματογράφο με τα φίλμ «Ρίρκα» και «Ωρκίστη-κα έκδίκησι».

Ύστερα μόνιμο καλλιτεχνικό του στέκι γίνονται τα άριστοκρατικά κέντρα της νυχτερινής κοσμικής Αθήνας. Τον καιρό εκείνο (βρισκόμαστε στη χρονιά 1952) σχηματίζεται με παρτεναίρ του τη μικρούλα Τάντα το χορευτικό σχήμα, με το οποίο θά άλκωνιση χορεύοντας και την παρτομικρότερη γωνία της Εύρώπης και της Μέσης Άνατολής.

Μια δεκαετία πέραν έστι. Δέκα χρόνια άφιερωμένα στη θεά Τερψιχόρη. Το ζευγάρι Δρόσος — Τάντα τα περνάει σε διαρκείς τούρνες, πω το χορεύουν φήμη, χειροκροτήματα και χοήμα.

Και τώρα, τον διακόπτουμε. Άποφασίστηκε πια να μείνουμε στην πατρίδα.

Σκέπτεται λίγο πωιν άπάντησή. Όχι. Μια νύτα νοσταλγίας με ξανάφερε εδώ για ένα μόνο καλεάρι. Είχαμε αποφασίσει με την Τάντα να μη χορεύουμε, αλλά να ξεκουραστούμε και νά... παντρευτούμε. Δε βαρύνεστε όμως. Καί η άνάπασι και ο γάμος πήγαν περίπατο, ο δευτερος για λίγο καιρό βέβαια. Αυτή στιγμή που μιλάμε με κατακλύζουν καινούργιες προτάσεις για χορούς. Άπό την Ελβετία, τη Γερμανία, την Ολλανδία, το Ισραήλ, άκόμη και άπ' το Άος Βέγκας.

Θά άνασταύετε, λοιπόν;

Φυσικά. Άσπρά πώς η δική μου μόρα είναι να φεύγω.

Και να χορεύετε, παρατηρούμε. Να φεύγω χορεύοντας, διαρθώνει, ή αν θέλετε να χορεύω φεύγοντας.

Τινάζει τη στάχτη πω τοισόρου του και κυττάζει άπ' το άνοιχτό παράθυρο το δρόμο, πω διαβάσει, π' άυτοκίνητα που διασχίζουν τη λεωφόρο. Άλέξανδρος άπου βρίσκεται το διαμέρισμά του.

Όλα κινούνται λέει. Όλα χορεύουν. Πως έχω να σταματήσω.

Ο Δρόσος με την παρτεναίρ του σε μια χορευτική τους έπίδειξη.

με παρτεναίρ την Άλέκα Νικολαΐδου θριαμβεύει στις έπιθεωρήσεις «Ίπταμένοι δίσκοι» και «12 παρά 5».

Ταυτόχρονα κάνει το χορευτικό ντεμπούτο του στον κινηματογράφο με τα φίλμ «Ρίρκα» και «Ωρκίστη-κα έκδίκησι».

Ύστερα μόνιμο καλλιτεχνικό του στέκι γίνονται τα άριστοκρατικά κέντρα της νυχτερινής κοσμικής Αθήνας. Τον καιρό εκείνο (βρισκόμαστε στη χρονιά 1952) σχηματίζεται με παρτεναίρ του τη μικρούλα Τάντα το χορευτικό σχήμα, με το οποίο θά άλκωνιση χορεύοντας και την παρτομικρότερη γωνία της Εύρώπης και της Μέσης Άνατολής.

Μια δεκαετία πέραν έστι. Δέκα χρόνια άφιερωμένα στη θεά Τερψιχόρη. Το ζευγάρι Δρόσος — Τάντα τα περνάει σε διαρκείς τούρνες, πω το χορεύουν φήμη, χειροκροτήματα και χοήμα.

Και τώρα, τον διακόπτουμε. Άποφασίστηκε πια να μείνουμε στην πατρίδα.

Σκέπτεται λίγο πωιν άπάντησή. Όχι. Μια νύτα νοσταλγίας με ξανάφερε εδώ για ένα μόνο καλεάρι. Είχαμε αποφασίσει με την Τάντα να μη χορεύουμε, αλλά να ξεκουραστούμε και νά... παντρευτούμε. Δε βαρύνεστε όμως. Καί η άνάπασι και ο γάμος πήγαν περίπατο, ο δευτερος για λίγο καιρό βέβαια. Αυτή στιγμή που μιλάμε με κατακλύζουν καινούργιες προτάσεις για χορούς. Άπό την Ελβετία, τη Γερμανία, την Ολλανδία, το Ισραήλ, άκόμη και άπ' το Άος Βέγκας.

Θά άνασταύετε, λοιπόν;

Φυσικά. Άσπρά πώς η δική μου μόρα είναι να φεύγω.

Και να χορεύετε, παρατηρούμε. Να φεύγω χορεύοντας, διαρθώνει, ή αν θέλετε να χορεύω φεύγοντας.

Τινάζει τη στάχτη πω τοισόρου του και κυττάζει άπ' το άνοιχτό παράθυρο το δρόμο, πω διαβάσει, π' άυτοκίνητα που διασχίζουν τη λεωφόρο. Άλέξανδρος άπου βρίσκεται το διαμέρισμά του.

Όλα κινούνται λέει. Όλα χορεύουν. Πως έχω να σταματήσω.

Για να ολοκληρώσει ο άναγνώστης το πορτραίτο του Νίκου Δρόσου, σαν καλλιτέχνη και σαν άνθρωπο, παραθέτουμε μερικές ερωτήσεις που

του υποβάλαμε μαζί με τις άπάντησεις που μάς έδωσε.

Είναι άρκετά χαρακτηριστικές. 'Ιδού μερικές:

— Ποιά ήταν η μεγαλύτερη καλλιτεχνική συγκίνησή που νοιώσατε στην πολυκύμαντη καριέρα σας;

— Ένας χορευτικός διαγωνισμός που πρόσφερε τη ζωρότερη χαρά ως τώρα. Έγινε στη Βέρνη της Ελβετίας στο «Καζίνο Κουρσάλ». Πήραν μέρος πολλά ξένα χορευτικά ζευγάρια. Η Τάντα κι' έχω χειροκροτηθήκαμε περισσότερο άπ' όλους.

— Θά παντρευτήτε σύντομα με την παρτεναίρ σας;

— Ναι. Νομίζω πως 10 έτών έρωτας είναι άρκετά μακρύς, για να βρεθώ ένα ζευγάρι πώς... αγαπιέται.

— Στο χορό προτιμάτε το ντυμένο ή το άνυτο;

— Το ντυμένο. Νομίζω πως τα χορευτικά σύνολα χρειάζονται για όσους δεν αισθάνονται δυνατόι και ζητούν ένα είδος καλύψεως και υποστήριξης σε ζώνες πλάτες.

— Έχετε στην Ελλάδα χορευτικό «κοινό»;

— Το καλύτερο σ' όλη την Ευρώπη. Όστόσο δεν έχουμε να δώσουμε χορό.

— Τί ακριβώς θέλετε να πείτε μ' αυτή τη φράση;

— Νά σας εξηγήσω. Έμψυχο χορευτικό υλικό διαθέτει πλυσία η Ελλάδα. Δε διαθέτει όμως κρατικές σχολές για να το μορφώσι και ιδρύματα για να το εμφανίσουν.

— Η άυρική Σκηνή δεν άρκει;

— Άσπρά πράγματι. Η άυρική Σκηνή στερείται άναίοδο εκεί δε διαθέτει υπάλληλο έξες όπες! άν, πω διαδίδονται έξες όπες!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

© ©

ΤΟ S.O.S ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Εφευρέθηκε στην Αμερική ένας νέος ραδιοφωνικός πωπος, που έπι-

37

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΗΝ Κουϊμέρα, την αρχαία πόλη της Πορτογαλίας, κοντά στις γραφικές όχθες του ποταμού Μοντέρο, τις γεμάτες άσημένιες λευκές κι' ανύστατες ροδόδάρνες, υπάρχει μια πηγή με το πιο όμορφο όνομα του κόσμου: «Η πηγή των ερωτών».

Ο ξεκουσμένος έπικος ποιητής της Πορτογαλίας Κομπίνο, έγραψε σ' ένα έλεγχο του, πως το νερό της πηγής αυτής είναι άνακατωμένο με τα δάκρυα μιας γυναίκας, που θρήνησε τον καταδωγμένο της έρωτα. «Η θλίψη αυτή ιστορία είναι πιο παλαιά από την ιστορία του Τριστάνου και της Ιζόλδης. Είναι η συγκλονιστική τραγωδία της 'Ινές ντε Κάστρο».

Η 'Ινές ήταν κόρη του Πέδρου Φερναντέζ ντε Κάστρο, ενός ευγενούς από την Καστίλη. Όταν ο διάδοχος του πορτογαλικού θρόνου, Δόν Πέδρο, παντρεύτηκε την Δόνα Κωνσταντία, την θυγατέρα του 'Ιωάννου Μανουέλ ντε Βίκινα, η 'Ινές άκολούθησε ως κυρία της τιμής το πριγκιπικό ζευγάρι στην Κουϊμέρα, που ήταν τότε πρωτεύουσα της Πορτογαλίας.

Πάνω στην αυλή της νύχτας της η 'Ινές ντε Κάστρο, έμοιαζε με σπάνιο λουλούδι, γεμάτο από κρυστάλλινη σέρρα. Λαμπρόκορημη, ήλιοπροσωπή, αέρινη, με χρυσά μαλλιά, με μεγάλα φωτεινά μάτια, ήταν ένα εξαιρετικό πλάσμα. Έπρεπε να μην έχει κανείς μάτια να βλέπει για να μη θαμπωθεί από την σύγκριτη ομορφιά της.

Μά εκείνος που θαμπώθηκε πιο πολύ απ' όλους ήταν ο νικηφόρος διάδοχος. Ο Δόν Πέδρο, ένας όμορφος ρωμαλέος μελαγχρόνης νέος, με γκριζά μάτια, με μαύρα μαλλιά και με μεγάλη καρδιά γεμάτη φλογερά αισθήματα, δεν άργησε να σκλαβωθεί από την έκθαμβωτική ομορφιά της 'Ινές. Οι δύο αυτές ευγενικές ψυχές ήταν πλάσιμες ή μία για την άλλη, μά δυστυχώς συναντήθηκαν άργα.

Είναι αλήθεια ότι η φτωχή 'Ινές, έκανε ό,τι μπορούσε για ν' αντίστανθ στον πειρασμό του ένοχου αυτού έρωτα. Μά σε λίγο είδε πόσο άδύνατη ήταν η θέλησή της μπροστά στην ακατανίκητη γοητεία του ώριμου πριγκίπα. Και μία μέρα έπεσε στην αγκαλιά του σαν ύπνωτισμένη.

— Άγαπημένη μου, της είπε ο κείνος, θα κάνω τ' αδύνατα δυνατά για να γίνεις δική μου.
— Δεν υπάρχει κομμιά έλπιδα, Πέδρο, του αποκρίθηκε εκείνη με πίκρα. Μην έχω πώς είσαι παντρεμένος...

— Θα χωρίσω...
— Δε θα σε άφισα ο βασιλιάς!
— Δε θ' άκούσω κανένα!

— Όχι, σε ικετεύω, δε θέλω να κλέψω την ευτυχία μιας άλλης... Την άγάπη αυτή, που δε μπορούσε πια να κρυφτεί, την έβλεπαν με κοκκό μάτι μερικοί αλικοί, που φοβόντουσαν, μήπως η 'Ινές άναγκάσει το διάδοχο να χωρίσει τη γυναίκα του για να την παντρευτεί. Ένας τέτοιος γάμος, κατά την αντίληψή τους, θα έθεζε σε κίνδυνο τα συμφέροντα της χώρας.

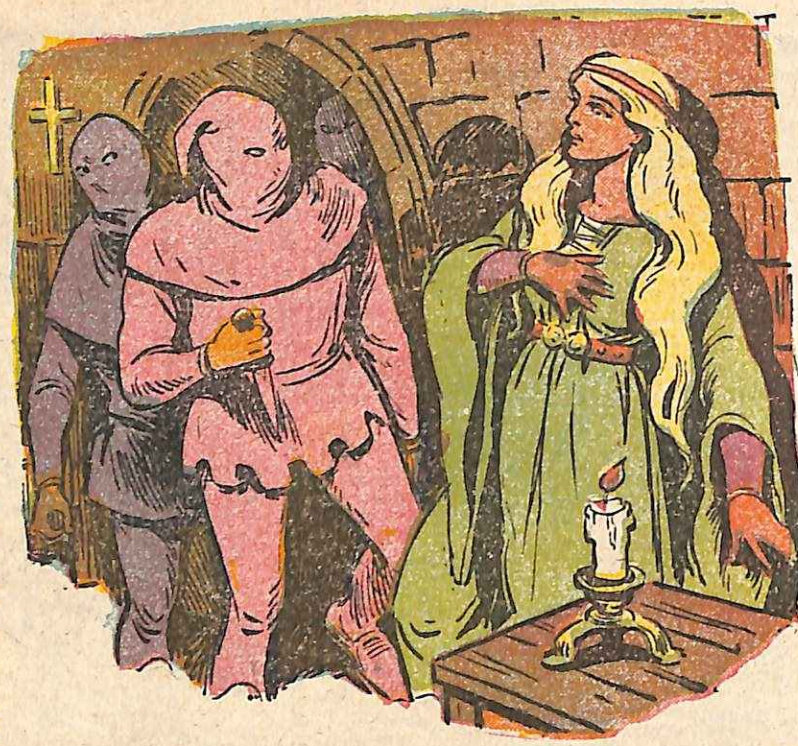
Έτσι, γύρω από τον έρωτα αυτό δημιουργήθηκε μια θορυβία άτυμωσφαίρα έχθρας. Ο ίδιος ο βασιλιάς ήταν με το μέρος των αλίκων.

Η ώραία 'Ισπανίδα άρχισε να αντιμετώπιζε ταπεινώσεις, ραδιοργάνες και άπειλές. Μά ο έρωτάς της ήταν πιο δυνατός απ' όλες αυτές τις δοκιμασίες.

Ο διάδοχος δεν χάρισε από τη γυναίκα του, εξακολουθούσε όμως ν' άγαπά την άλλη μ'. Ένα πάθος, που όσο πήγαινε γινόταν και πιο φλογερό. Η φτωχή Κωνσταντία, που ήξερε πως ο άντρας της είχε δώσει άλλοθι την καρδιά του, μαράωνε από τη θλίψη της. Ο πόνος της ήταν τόσο μεγάλος, που στο τέλος τη σκότωσε.

Στο μεταξύ η 'Ινές που είχε μείνει τρεις φορές έγκυος, πήγαινε στην Καστίλη, γεννούσε κρυφά και ξαναγυριζε κοντά στον άγαπημένο της.

Όταν πέθανε η Κωνσταντία, ο Δόν Πέδρο έπεσε στα πόδια του

Έστειλε τρεις προσωποφόρους φοινιάδες για να σκοτώσουν την 'Ινές...

ΙΝΕΣ ΝΤΕ ΚΑΣΤΡΟ

πατέρα του και τον ικέτευσε να δώσει τη συγκατάθεσή του να παντρευτεί την 'Ινές.

Μά ο βασιλιάς στάθηκε αλύγι-

στος: — Ποτέ! Η Πορτογαλία δεν θα γίνει φέουδο των 'Ισπανών! Θα παντρευτείς την κόρη του βασιλιά της Γαλλίας. Αυτό είναι το συμφέρον του κράτους.

Ο διάδοχος κινδύνισε από το θυμό του:

— Θα παντρετώ τη γυναίκα που αγαπώ!

— Πρόσεξε, Δόν Πέδρο! Η τρέλλα αυτή θα σου στοιχίσει πολύ ακριβά. Θα χάσεις το θρόνο!

Παρ' όλες τις φοβέρες του βασιλιά, ο Δόν Πέδρο παντρεύτηκε κρυφά την 'Ινές σ' ένα άποικο παρκαλά της Κουϊμέρας. Μέσα στα νυφικά πέπλα η ώραία άρχοντοπούλα ήταν σαν όνειρο.

— Άγαπημένη μου, της είπε ο Δόν Πέδρο, είσαι τώρα ευτυχισμένη!

— Είμαι τόσο πολύ, του άπάντησε εκείνη με δάκρυα, που τρέμω και φοβόμαι τη μεγάλη μου ευτυχία. Όρκίσου μου, Δόν Πέδρο, πως δεν θα πάψεις ποτέ να μ' αγαπάς!

Την πήρε στην αγκαλιά του και της έδωσε ένα μεγάλο όρκο: — Θα σ' αγαπώ ως τη συντέλεια των αιώνων! Ούτε ο χρόνος, ούτε ο θάνατος θα μπορούσαν να σβύσουν την άγάπη μου!

★

Ο Δόν Πέδρο, βλέποντας την έλκρότητα και την αντίδραση των παλατιανών, άναγκάστηκε για περιστολή ασφάλειας να έγκρασει τη γυναίκα και τα τρία παιδιά του στο μοναστήρι της 'Αγίας Λαύρας, που ήταν λίγα χιλιόμετρα έξω από την πρωτεύουσα. Εκεί πήγαινε κρυφά κάθε θράδα και περνούσε τις νύχτες με την άγαπημένη του. Μά οι σπιούντοι του παλατιού δεν άργησαν ν' άνακαλύψουν το καταφύγιο του καταδωγμένου ζευγαριού. Ο Δόν Μπαζίλιο, ο αλλ' άρχισ, που μούσε θανάτωση την 'Ινές, συμβούλεψε το βασιλιά να δώσει τέλος στο πριγκιπικό ειδύλλιο. Την ίδια συμβουλή τούδωσαν και οι φίλοι του αλλ' άρχη. Όλοι φοβόντουσαν την έπιρροή που θα είχαν οι

Καστιλιανοί, αν η 'Ινές γινόταν μία μέρα βασίλισσα της Πορτογαλίας.

Ο βασιλιάς, που είχε άδύνατο χαρακτήρα, παρασύρθηκε στο τέλος:

— Σας άφίνω να κάνετε ό,τι θέλετε, τους είπε φάνει να μη φανώ εγώ άνακατεμένος σ' αυτή την υπόθεση.

— Εμείς θα πάρουμε έπάνω μας όλη την ευθύνη, δήλωσε ο αλλ' άρχης. Το μόνο που σου ζητάμε είναι να ξεμακρύνεις για λίγες μέρες από δω τον διάδοχο. Μία περιόδια στις έπαρχιες, θα μας δώσει την ευκαιρία να κάνουμε ό,τι πρέπει...

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς πρόσταξε τον Δόν Πέδρο να έπιθεωρήσει τις φρουρές των συνόρων. Ο διάδοχος έφυγε άνυποπτος και ο Δόν Μπαζίλιο, έδρασε κεραυνόβόλα. Την πρώτη νύχτα της άπουσίας του διαδόχου, έστειλε τρεις προσωποφόρους φοινιάδες που παραστάσαν τη μονή της 'Αγίας Λαύρας και σκότωσαν τη δυστυχή 'Ινές.

Τι περίεργο! Την ίδια νύχτα, ο Δόν Πέδρο, ελθοποιμένος από ένα φοβερό όνειρο, γύρισε με το πιο γρήγορο άλογο στο μοναστήρι, όπου έβριθε νεκρή την άγαπημένη του.

Πήρε στην αγκαλιά του το άψυχο κορμί της 'Ινές και το έρριψε με τα δάκρυά του.

— Όχι! Όχι! βογγούσε μέσα στους θρήνους του. Δεν θα σ' άφισω να λυγίσεις μέσα στο χώμα, πριν έκδικηθώ σκληρά τους δολοφόνους σου!

Βαλσάμωσε το λείψανο της 'Ινές και το τοποθέτησε σε μία μυστική κρύπτη. Ύστερα γύρισε στις έπαρχιες, ξεσήκωσε πολυάριθμο στρατό κι' επαναστάτησε κατά το πατέρα του. Ένα δλοκλήρο χρόνο ο μανιαμένος πριγκίπας μαχόταν με πείσμα για να καταλάβει την έξοσι.

Μά η τύχη των όπλων δεν τον εύνοησε. Νικήθηκε στην άποφασιστική μάχη του Πορτο και άναγκάστηκε να συνθηκολογήσει.

Ο πατέρας του, που είχε τύψεις για την δολοφονία της 'Ινές, τον συγχώρεσε και ο σπασιαστής γύρισε στο παλάτι, κρύβοντας μέσα του

τη φλόγα της έκδικήσεως.

Πέρασαν δύο χρόνια κι' όλος ο κόσμος νομίζει πως ο ρομαντικός πριγκίπας είχε ξεχάσει την 'Ινές. Μά εκείνος δεν ξεχούσε. Περιμένε με υπομονή νύχρη ή ώρα του. Και η ώρα αυτή ήρθε κάποτε, με το ξαφνικό θάνατο του πατέρα του, το 1357.

Τότε ο κόσμος είδε το πιο παράφορο, το πιο τραγικό και το πιο συγκλονιστικό πράγμα που μπορεί να κάνει ένας μεγάλος έρωτας που έκδικείται.

Η πρώτη πράξη του νέου βασιλιά ήταν να συλλάβει τον άρχισνομνη Δόν Μπαζίλιο και τους τρεις συνέργους του. Όταν η διαταγή του έκτελέστηκε, πρόσταξε μ' άγρια φωνή να τους γυμνώσουν και να τους φέρουν μπροστά του άλυτους μένους.

Ο αλλ' άρχης που έτρεμε, έπεσε στα πόδια του νέου μοναρχη και τον παρακαλούσε με δάκρυα να τον συγχωρήσει.

— Πως να συγχωρήσω, έρωχθήκε ο Δόν Πέδρο, άνθρωπος με καρδιά θηρίου!

Και χωρίς να διατάξει, τρέδεξε το μαχαίρι του και ώρμησε κατά πάνω του, με παγερή λύσσα. Έσκιζε ο ίδιος τα στήθη τους, ξεριζώσε τις καρδιές του με τα χέρια του και άφου τις δάγκωσε παράφορα, τις ποδοπάτησε, ώπου τις έκανε πολύ!

Ύστερα από τη φρικτή αυτή σκηνή, πρόσταξε να φέρουν από το μοναστήρι την θαλασμένη γυναίκα του.

— Ντύστε την! φώναξε έξαλλος στις παγωμένες από τον τρομό θερραπιδές. Ντύστε την με τα πιο όμορφα πέπλα του γάμου. Στοιλάστε την με τα πιο άστραφτερά κοσμήματα. Είναι η άγαπημένη μου!

Ύστερα κάλεσε τον άρχιεπίσκοπο της Κουϊμέρας να κάνει τους γάμους του. Όταν έγιναν με τραγική μεγαλοπρέπεια οι πρωτακουστοί αυτοί γάμοι, έδωε ζωντανό γάμπρο και μίας πεθαμένης νύφης, ο Δόν Πέδρο στέφθηκε βασιλιάς, έχοντας στο πλάι του τη θαλασμένη γυναίκα του, που στέφθηκε κι' αυτή βασίλισσα.

Έπειτα ανέβηκε στο θρόνο του και πρόσταξε ν' ανεβάσουν στο δικαίο θρόνο, τον στολισμένο με διαμάντια και ζαφείρια, το μακάβριο σώμα της 'Ινές που ήταν ντυμένη με μία εξαίσια τουσέττα. Πάνω στο ξαίθρο κεφάλι της έλαμπε η βασιλική κορώνη.

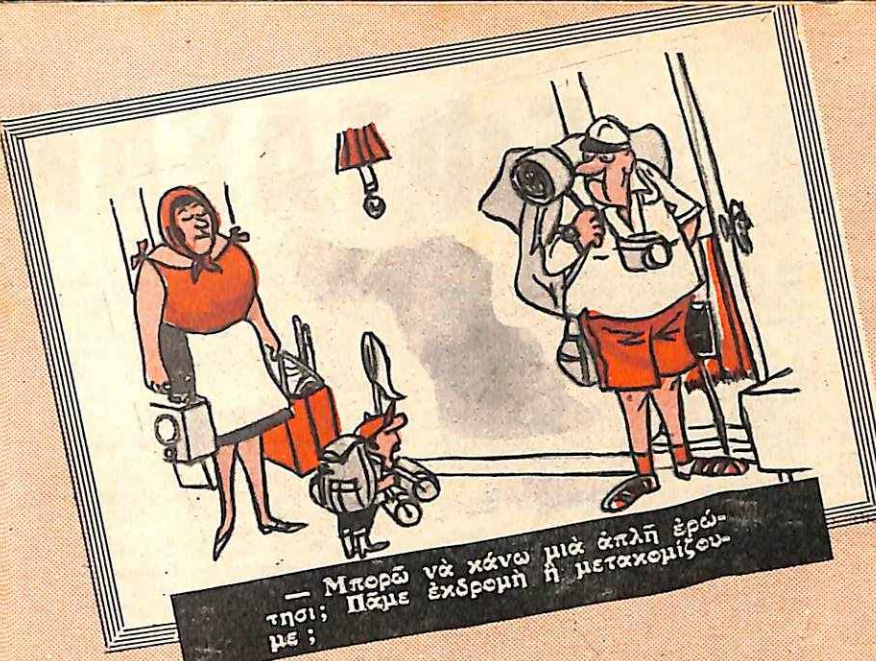
Τότε ο βασιλιάς έδωσε το σύνθημα του χειροφιληματός. Όλη η Αύλη, οι ευγενείς και οι στρατηγοί, έπρεπε να παραλάσουν μπροστά σ' αυτούς τους θρόνους να προσκυνήσουν και να δηλώσουν πίστι και ύποταγή. Κι' έτσι έγινε. Ο ένας μετά τον άλλο, οι αλικοί, οι κυρίες της τιμής, οι ύπουργοί, οι άξιωματούχοι, οι κληρικοί και οι άλλοι έπίσημοι, περνούσαν με φρίκη, για να κάνουν τη θαθεία απόκλιση και να φιλήσουν σιωπηλά το χέρι του βασιλιά και της... βασίλισσας!

Την άλλη μέρα ο Πέδρο κήδεισε με μεγάλη έπισημότητα το λείψανο της άγαπημένης του, που τοποθέτηθηκε σ' ένα τάφο κομμένο από λευκό μάρμαρο στη μονή 'Αλκαμπάτα.

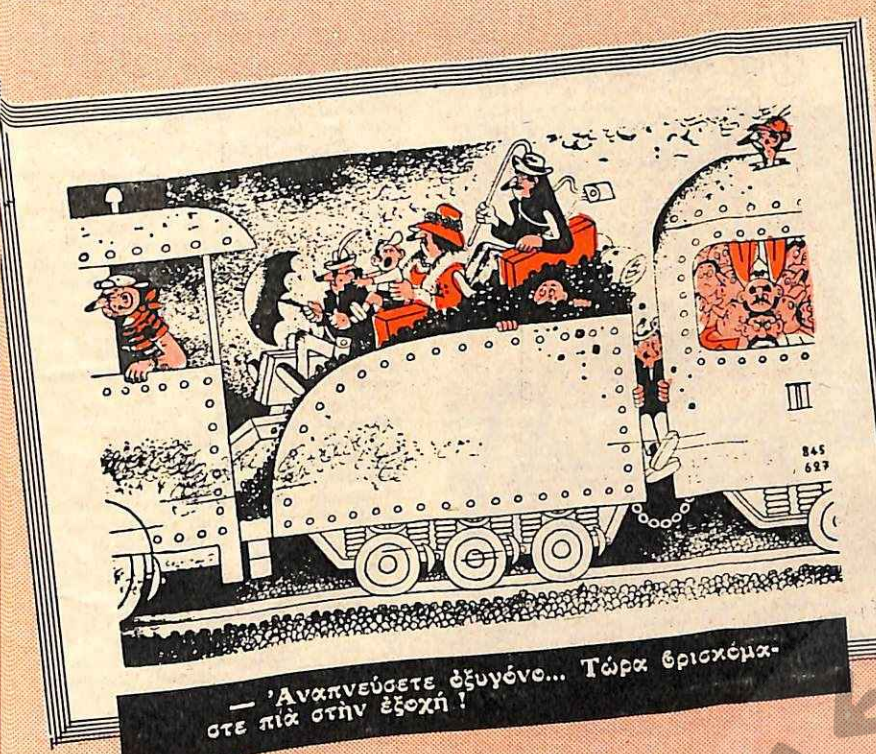
Ίκανοποιημένος από την τρομερή του έκδικηση, ο βασιλιάς δεν είχε πια τίποτ' άλλο να ζητήσει από τη ζωή. Κλείστηκε μέσα στο άνακτορό του, έρμος, σκοτεινός, πονεμένος, περιμένοντας το θάνατο να τον άπολ' τρώση. Κι' ο θάνατος η καλύτερα η «συνάντησή», όπως έλεγε, με την άγαπημένη του, δεν άργησε ν' έρθει.

Σήμερα οι προσκυνητές της μονής 'Αλκαμπάτα έλέπουν στο μισόφωτο ενός παρεκκλησιού δύο μαρμρινούς τάφους, σχεδόν όμοιους. Ο ένας στήνεται πάνω σε μανιασμένα λιοντάρια κι' ο άλλος σε συμβολικές σφίγγες. Είναι οι τάφοι του Δόν Πέδρο και της 'Ινές ντε Κάστρο. Στον τοίχο του παρεκκλησιού, πάνω σε μία μαρμαρένια πλάκα, είναι χαραγμένη μία έπιγραφή: «Μέχρι συντέλεια των αιώνων». Είναι ο όρκος που έδωσε ο Δόν Πέδρο στη γυναίκα που άγαπάσε, όταν τη δεβαίνε πως ο έρωτάς του θα κρατούσε πιο πέρα από τη ζωή, πιο πέρα από το θάνατο.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΔΑΚΗΣ

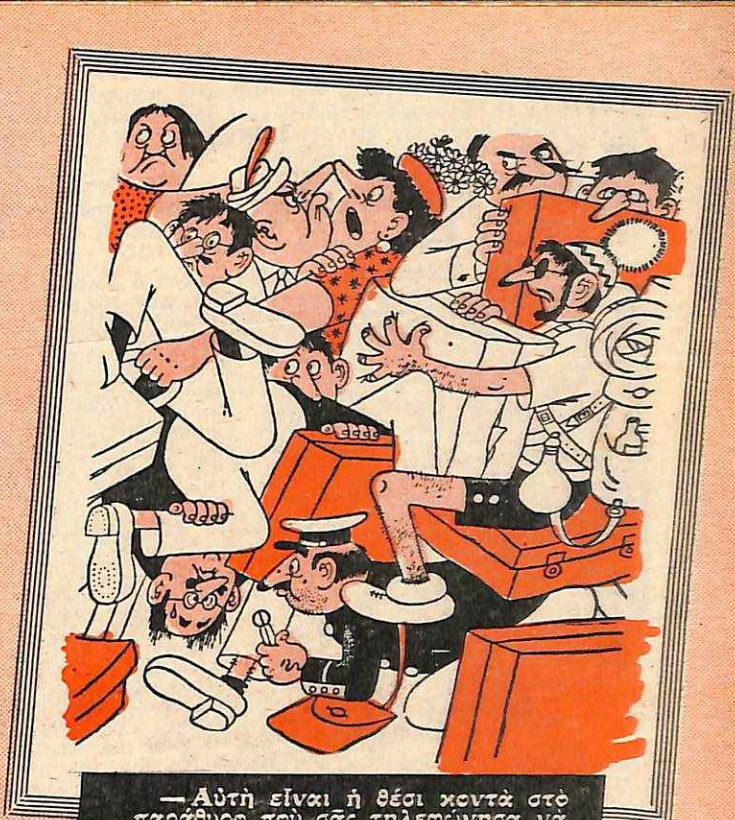
Μπορώ να κάνω μία όπλη έρώτη; Πάμε έκδρομη ή μετακομίζω;

Άναπνεύστε έξυγνο... Τώρα έρικνμαστε πιά στην έξοχή!

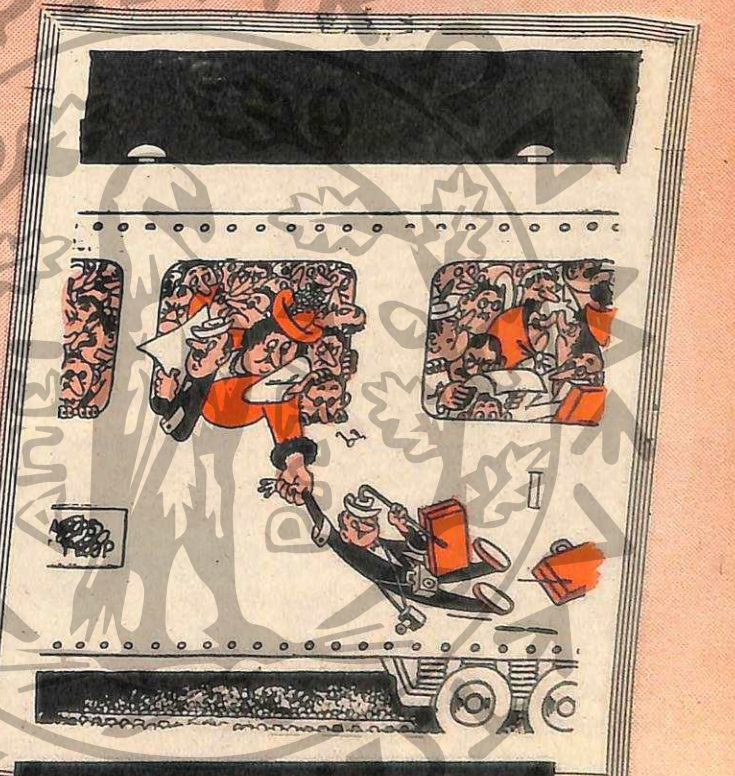

Μην άπομακρύνετε... Σε έπτά λεπτά ξαναφύγευμε!

Αυτή είναι η θέσι κοντά στο παράθυρο που σας τηλεφώνησα να μου κρατήσετε;

εξυδρομείς

Έλα μέσα, Κλέαρχε!... Πέρασε πιά ο έλεγχος!...

— १५ —

Ε ΑΠΛΩΜΕΝΗ ανασκελα στο κρεβάτι του νοσοκομείου, χλωμή σά νεκρή, με τρομερούς πόνους στο καταπληγμένο κορμί της, η Ρετζίνα περιμένει μ' εγκατερόνησι το θάνατο. 'Η συντριμμένη ομορφιά της από το αυτοκινητιστικό δυστύχημα, είναι το δράμα της. Είναι ο Γολγοθάς μας ερωτευμένης γυναίκας, που θέλει να κρύψει από τον αγαπημένο της τη συμφορά της. 'Ετσι αποφάσισε να μη δει ποτέ ο Ζεράρ το άλλοτε όμορφο πρόσωπό της, που παραμορφώθηκε τώρα τόσο φρικτά, ώστε να γίνει αποκοσμητικό, τερατώδες!

Θέλει να μείνει αυτή που την έλεγε «αγαγέλι μου», ή ίδια στην ανάμνησή του. Θέλει να

ευτυχισμένες στιγμές της τελευταίας εβδομάδας, που είναι ακόμη τόσο κοντά της και που εκείνος της έλεγε: «Αγάπη μου!», με την ίδια λατρεία, όπως δέκα χρόνια προηγουμένως...

★

Ξαφνικά, καθώς οι σκιές των ευτυχισμένων αναμνήσεων περνούσαν μέσα από τη ζάλη του πρετού της, άκουσε δίπλα της μια γνώριμη φωνή να προσφέρει τα υπέροχα, τα βεικά αυτά λόγια:

— 'Αγάπη μου!

Μήπως ήταν πλάνεμα του σκοτισμένου μυαλού της; 'Όχι, είναι ή φωνή του, είναι ή φω-

ετυχία, στον έρωτα, της απαντάει:

— Από τότε που τον αγαπώ! 'Από εδώ και δυό χρόνια. Τί γρήγορα που συνδεθήκαμε! Είναι τόσο καλός, τόσο τρυφερός, τόσο πιστός! 'Ω! Μή γελάτε, κυρία μου! Δεν είναι σαν τους άλλους άντρες, αυτός...

'Η Ρετζίνα την ακούει μ' ανατριχίλα. Της φαίνεται πως ακούει την ίδια της φωνή, την ίδια της ιστορία. Μήπως κι' αυτή δεν τούχε ως την τελευταία στιγμή την ίδια εμπιστοσύνη;

— Μούπε, εξακολουθώσε ή μικρή, με φωνή γεμάτη ένθουσιασμό, πως θα με παντρευτεί. Αλλά ξέρετε, δεν ελπίζω. Νοιώθω πως ή α-

γάπη του θα με κάνει να υποφέρω, μά δε με νοιάζει, αφού τον αγαπώ!...

'Η Ρετζίνα ακούει βουβή, κατάπληκτη. Τέτοια λόγια αυτή δε θα μπορούσε ποτέ να τα προσφέρει. Πόσο βαθεία κατανόηση έχει ή άλλη!

— Ναί, ξαναλέει ή διπλανή, με κάποια μελαγχολία. Ξέρω πολύ καλά πως, αργότερα, ελπίζω πολύ αργότερα, θάρθῃ μία μέρα, που ο Ζεράρ θα κοιραστή ν' αναπαύῃ μονάχα ἐμένα. Είναι μοιραίο, κυρία μου! 'Αστόσο, πως να σῶς το πῶ; Δε φοβάμαι, γιατί ο φίλος μου είναι τόσο ευγενικός, ώστε δε θα με λυπήσει με τη θέλησή του. Πιστεύω πως δε θα μ' εγκαταλείψει. Θα προσποιηται πως μ' αγαπάει, έστω κι' αν αγαπάει μία άλλη. Κι' εγώ που

δε θα το ξέρω, θαμαι ακόμη ευτυχισμένη από το πονετικό, το υπέροχο ψέμμα του...

'Η Ρετζίνα ακούει με θαυμασμό το ερωτικό αυτό «πιστεύω». Ζηλεύει το θάρρος και τη φρόνηση σκέψῃ της νεαρῆς γυναίκας. Πῶς να την εκδικηθῇ τώρα, λέγοντάς της αυτά που εκείνη τὰ ξέρει από πριν;

Με το κεφάλι κλινόμενο στο μαξιλάρι, σφίγγει την καρδιά της και κρύβει την άναφελή εκδίκη. Καταλαβαίνει πως ή ζωή θα αναλάβῃ αργότερα αυτή τη δουλειά... μά μέρα σκληρῇ και βαρείῃ, σαν αυτή.

Με πνιγμένη φωνή, την ξαναρωτάει:

— Θα μείνετε εδώ ακόμη πολλές μέρες.

— 'Όχι, έχω ένα δολόκληρο μήνα. 'Εσπασα το πόδι μου, πέφτοντας, μά τώρα ξγνα καλά. Αύριο θάρθῃ ο Ζεράρ νά με πάρῃ...

«Αύριο!». Αύριο θα φύγῃ κι' αυτή, χωρίς άλλο. 'Όχι όμως από την πόρτα της ζωῆς, ἀλλά από κάποια ἄλλη πόρτα, που θα τη βγάλουν χωρίς νά τὸ νοιώσῃ.

«Ποῦς ξέρει, αναρωτιέται, ποιά από τις δύο μας θάναυ καλύτερα?»

— 'Αγάπα τον, όσο μπορείς περισσότερο, αγάπα τον... τῆς εἶπε ή Ρετζίνα, με τῇ στερονῇ της πνοῇ. Μονάχα ή ἀγάπη ἀξίζει στη ζωῇ!...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΑ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΨΕΜΜΑ

πεθάνῃ, χωρίς νά ξαναδῇ τὸν ἄντρα, που λατρεύει. Για μία γυναίκα, αυτό είναι πολύ σκληρό! Μά θα ήταν ακόμη σκληρότερο γι' αυτήν νά δῇ τὸ βλέμμα της συμπόνιας και τῆς τρι-κῆς, που θα τῆς ἔριχνε ο Ζεράρ, όταν θ' ἀντι-κρινόσε τὸ καταπληγμένο κορμί της. 'Όχι! Τὸ βλέμμα αὐτὸ θάταν γιὰ τῇ Ρετζίνα ἕνας θάνατος ἑκατὸ φορές πιὸ τραγικός ἀπὸ τὸν πραγματικό.

Δὲ θέλησε νά τὸν εἰδοποιήσουν. Στὴ συνθη-θισμένη ἐρώτησι, που τῆς ἔκαναν μετὰ τὸ δυσ-τύχημα:

— Θέλετε νά εἰδοποιήσουμε κανένα; Δὲν ἔ-χετε οἰκογένεια, φίλους;

— 'Εκείνη ἀπάντησε:

— 'Όχι...

Καί, πραγματικά, δὲν εἶχε πιά κανένα. 'Όλα τάχε ἀπαρνηθῇ γι' αὐτὸν: Σύνιο, παιδιά, σπῖτι, συγγενεῖς καὶ φίλους. 'Ο Ζεράρ ἦταν ὅλα αὐτὰ γιὰ κείνη καὶ σ' αὐτὸν ἀνῆκε ὁλο-κληρωτικά, ἀπὸ ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, ἀφ'οτου ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, γιὰ νά τὸν ἀ-κολουθήσῃ...

Δὲ μπορούσε νά κάνει τῇ διπλῇ ζωῇ τῆς ἁ-πιστης γυναίκας, που ἀπολαμβάνει ἀσυνείδητα τὸν παράνομο ἔρωτα. 'Ωστόσο ἦταν εὐτυχισμέ-νη, γιατί, γιὰ ἀντάλλαγμα τῆς λατρείας, που εἶχε γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, τὴν εἶχε ἀγα-πήσει κι' αὐτὸς βαθύα κι' εἶχε διαλύσει τὸ σπῖ-τι του γιὰ χάρι της.

Σκέφθηκαν κάποτε νά παντρευτοῦν, ἀλλὰ αὐτὸ στάθηκε ἀδύνατο. 'Η γυναίκα τοῦ Ζεράρ δὲν τοῦδινε διαζύγιο. Τί τὴν ἐνοιαζε ὅμως τῇ Ρετζίνα; 'Εκείνος τὴν ἀγαποῦσε μὲ τέτοια τρυ-φερότητα, μὲ τέτοιο ἀληθινὸ ἔρωτα, που ή Ρετζίνα ἦταν βέβαιη πως θὰ κρατοῦσε ὡς τὸ θάνατο, τὸ σκληρὸ αὐτὸ θάνατο, που θέλησε τόσο γρήγορα νά συντρίψῃ κάτω ἀπὸ τις ῥό-δες ἐνὸς αυτοκινητοῦ τις ἐλπίδες της.

«Πόσο θὰ εἶχε ἀνησυχῇ — σκεφτόταν — ὁ ἀγαπημένος της, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, που τὴν ἔχασε!».

Ἐδῶσε ψεύτικο ὄνομα στὴν ἀστυνομία, γιὰ νά μὴ μάθουν ἀπὸ τις ἐφημερίδες τὸ δυστύ-χημα, που τῆς ἔτυχε.

Ὅταν ή Ρετζίνα συνῆλθε, ὅστερ' ἀπὸ τῇ χειρουργικῇ επέμβασι, ὑπαγόρευσε στὴ νοσοκό-μα ἕνα γράμμα γι' αὐτὸν, ἡρωϊκὸ, συγκινητικὸ γράμμα, που θὰ τὸ ταχυδρομοῦσαν, όταν ἐκεί-νη θὰ πέθαινε:

«Δὲ σὲ κάλεσα κοντά μου, ἀγαπημένε μου, γιὰ νά μὴ σοῦ δώσω τῇ λαχτάρα τοῦ μεγάλου πόνου, που θὰ σοῦ προσένοῦσε ή θανάσιμη ἀ-γωνία μου».

Ἦταν ἕνα υπέροχο ψέμα, που ἔκρυβε τῇ νυ-νακείῃ φιλορέσκεια καὶ τὸν πόθο τῆς ρωμαν-τικῆς γυναίκας νά μείνῃ στὴ μνήμη τοῦ λα-τρευτοῦ της, ἔτσι ὥραια καὶ γοητευτικῇ διωσ τὴν ἤξερε.

Τώρα, μὲ κάποια γαλήνη, χωρίς μεγάλο φρό-δο, περιμένει τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου της. Σ' τις μετοημένες ὥρες, που τῆς μένουν, ξαναζῇ τις

νῇ τοῦ Ζεράρ, που τὴν ἀνακάληψε κι' ἤρθε νά παρασταθῇ στὸ μαρτύριό της.

Μισανόει τὸ ἕνα της μάτι, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἐπιδέξιμους, που σκεπάζουν τὸ φτωγὸ, τὸ ματωμένο της πρόσωπο, καὶ βλέπει κάτι, που κάνει τὴν καρδιά της νά σταματήσῃ ἀποτομα. Τῆς φαίνεται πως δολόκληρος ὁ κόσμος γχοιμῆ-ζεται, μαζί μ' αὐτὴν, μεμιάς, σὲ μιὰ ἀπύθμενη ἄδυσσο.

'Ο Ζεράρ, ὁ ἄντρας που ἀγαποῦσε, ἦταν σκυμμένος στὸ γειτονικὸ κρεβάτι, πάνω στὴν ἀρωστη, που ἦταν δίπλα της καὶ τῆς ψιθύ-ριζε μὲ τὴν ἰδια τρυφερότητα, τὰ υπέροχα λό-για, ὅπως θὰ τὰ ἔλεγε σὲ κείνην:

— 'Αγάπη μου! Κάνε κουράγιο. Σὲ λίγο θάσαι ἐντελῶς καλά. 'Αν ἤξερες πόσο ποθῶ νά σὲ σφιξῶ στὴν ἀγκαλιά μου!...

Τί σατανικὸ παιχνίδι τῆς τύχης! Τί βαρειά τιμωρία! Νά δῇ, σὲς τελευταῖες στιγμές της, τὸν ἄντρα που γι' αὐτὸν θυσίασε τὰ πάντα, γὰν αὐτὸς σκυμμένος πάνω στὸ προσκέφαλο μιᾶς ἄλλης!

— 'Αγάπη μου!...

Τὰ υπέροχα αὐτὰ λόγια ἀντήχησαν τώρα στ' αὐτιά της Ρετζίνας, σαν πένθιμο χτύπημα καμπάνας.

Ὅστε ὅλη αὐτὴ ή τρυφερότητα, ὅλη αὐτὴ ή ἀγάπη, που τῆς ἔδειχνε τόσα χρόνια ὁ Ζεράρ, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἕνα ψέμμα, ἕνα φρικτὸ ψέμμα, που τῷσσε καὶ που τώρα θὰ τῷσαινε μαζί της.

Καὶ κλείνει τὸ μισανοιγμένο μάτι της, γιὰ νά μὴ βλέπῃ...

★

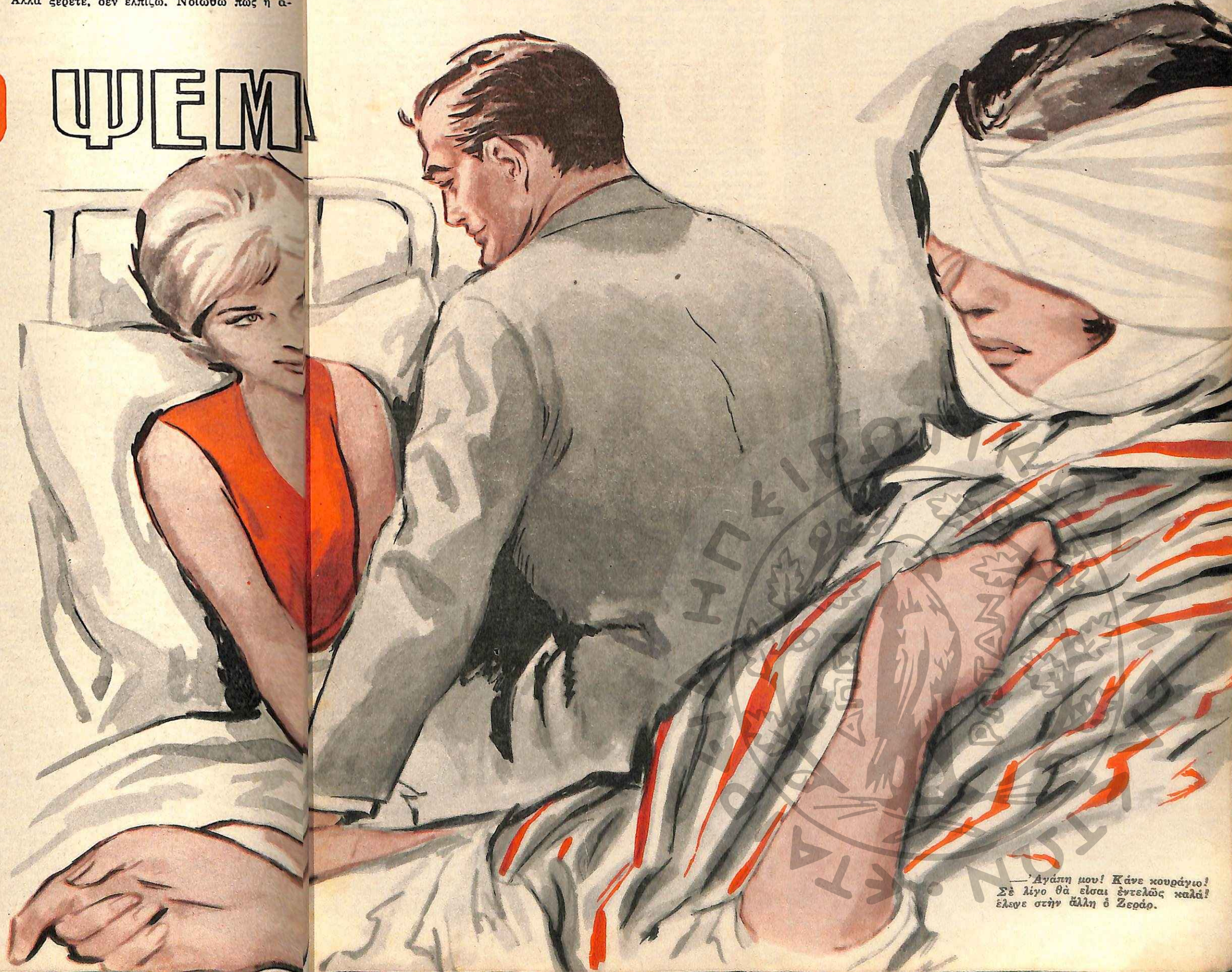
Δὲ θέλει πιά νά βλέπῃ τίποτε, γιατί δὲν πι-στεύει σὲ τίποτε. 'Η νύχτα ἔχει ἀπλωθῇ κι' ἀ-κούει νά σιγοψιθυρίζουν γύρω της λόγια ἀκα-τάληκτα. 'Ισως, σκέπτεται, νά λένε γι' αὐτὴν καὶ νά τὴ λυποῦνται, που εἶναι λίγες οἱ ὥρες της. 'Αν ἦταν ὅπως πρῶτα, ή ψυχὴ της θὰ ἀπολυτρωνόταν ἥρεμα ἀπὸ τὸ βασανισμένο κορ-μί της.

Μά τώρα ή αἰσθησι τῆς ἀδικίας τὴν ἀνα-ταράζει. Νοιώθει μέσα στὰ πληγωμένα στήθη της νά τὴ φλογίζῃ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως. Πρέπει νά κάνει γρήγορα, πριν χάσῃ δὲς της τις δυνάμεις. Αὐτὴ ή μικρὴ, που εἶναι δίπλα της καὶ που ὁ ἀπιστος ἄντρας τὴ φωνάζει «αγά-πη μου», πρέπει νά τὰ μάθῃ ὅλα. Θέλει νά τῆς τὰ πῇ, νά τὸν ἐσκεπάζῃ, νά τὸν ἐκδικηθῇ! Νά μὴν υποφέρῃ μονάχα αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ή ἄλλη, που τῆς ἔκλεψε τὴν εὐτυχία της.

Κάνει μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ τραβάει λίγο τὸν ἐπίδεσμο, που κλείνει τὸ στό-μα της. Χωρὶς νά μπορῇ νά γυρίσῃ τὸ κεφάλι της, σπῖται τὴ διπλανή της, μὲ σβυσμένη φωνή:

— Αὐτὸν που σῆς ἔλεγε πριν ἀπὸ λίγο «ἀ-γάπη μου», εἶναι καιὸς που τὸν γνωρίζετε;

'Η μικρὴ μὲ τὰ φωτεινά, μὲ τὰ ἄδολα μά-τια τῆς ἀνύποπτης νεότητος, που πιστεύει στὴν

— 'Αγάπη μου! Κάνε κουράγιο! Σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά! ἔλεγε στὴν ἄλλη ὁ Ζεράρ.

Η ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ

Η ΚΟΥζίΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΑΚΟΜΗ κι' αν το σπίτι είναι επιπλωμένο με ό,τι καλύτερο έχει να προσφέρει η τέχνη της χώρας, ακόμη κι' αν η κουζίνα είναι επιπλωμένη με έπιπλα και ηλεκτρικές συσκευές, για την Ινδία η προετοιμασία του φαγητού είναι πάντα ένα έθιμο, που εκτελεί με γυναικεία πόδια.

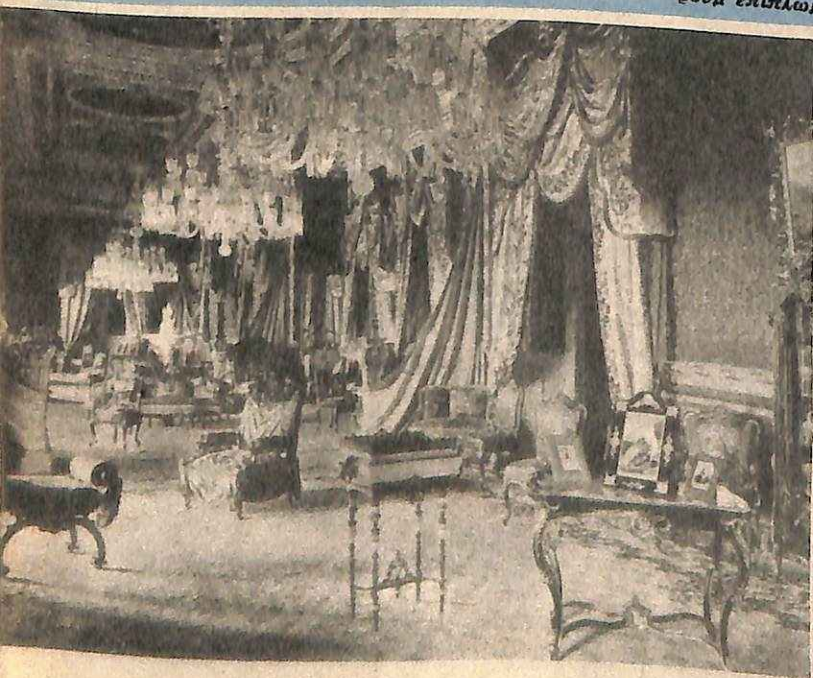
Στα σπίτια της Ινδίας είναι δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ένα στυλ πραγματικά έθνικ. Αυτό εξαρτάται χωρίς άλλο από το γεγονός, ότι, ακόμη και σήμερα, η επιπλοκή απασχολεί μόνο τη μειονότητα εκείνη των Ινδών, που έχει αποκτήσει ευρωπαϊκές συνήθειες.

Η επιπλοκή του σπιτιού του μέσου χωριού — τα όγδοντα τοίς εκατό των Ινδών ζουν σε χωριά — περιορίζεται σε μερικά «καρπύς» και σε μερικές ψάδες, στις οποίες προστίθεται από ένα μαξιλάρι.

Όποιος θέλει να αγοράσει ένα ντουλάπι, μια καρέκλα ή ένα ντιβάνι, δεν πηγαίνει να κυτάξει τις βιτρίνες ή να διαβάσει τις διαφημίσεις στις εφημερίδες. Απευθύνεται, απλούστατα, σ' έναν ξυλουργό, που αναλαμβάνει να φτιάξει το έπιπλο, είτε σύμφωνα μ' ένα σχέδιο δικό του, που γίνεται επί παραγγελίας του πελάτη, είτε αντιγράφοντας κάποιο άλλο. Οι Ινδοί είναι ικανότατοι στις απομιμήσεις.

Αυτή η συνήθεια της απομιμήσεως και το γεγονός, ότι η επιπλοκή των Ινδικών σπιτιών δε γίνεται ποτέ με ένα όρισμένο ρυθμό, αλλά από «κοιμίσια», που διαλέγονται σύμφωνα με τη διάθεση της στιγμής, έχουν φέρει σαν αποτέλεσμα το ότι δεν υπάρχουν στις Ινδίες δυο στίλ, που οι επιπλώσεις τους να μοιάζουν.

Η σάλα υποδοχής του Νιζάμ της Χαϊντεραμπάντ. Σ' αυτό το πολυτελέστατο περιβάλλον δεν υπάρχει τίποτα που να θυμίζει το τοπικό στυλ. Μά σήμερα καμιά εύπορη οικογένεια δε θα διάλεγε μια τέτοια επιπλοκή. Οι προτιμήσεις μοιράζονται τώρα ανάμεσα στην παραδοσιακή επιπλοκή και την μοντέρνα, όπως δείχνει η διπλανή φωτογραφία, που παρουσιάζει την Μπεγκούμ Φάσαλ με την κόρη της Ρομάνα και τον γνίο της Κάγια Πάσα, καθισμένους κατά τον παραδοσιακό τρόπο, πάνω σε μοντέρνα μαξιλάρια από πολύχρωμο μετάξι σε ένα λίκνι ρούμι επιπλωμένο με απλότητα.

Το δεύτερο μέρος του ταξιδιού στις όχθες του Γάγγη.

Η ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Και η εκλογή των υφασμάτων, που συμπληρώνουν τα έπιπλα, εξαρτάται επίσης από το γούστο και τη νοοτροπία εκείνου, που τα διαλέγει. Οι περισσότερες από τις Ινδές δεν ακολουθούν κανένα χρωματικό συνδυασμό στην εκλογή των χαλιών και των υφασμάτων για τα καλύμματα των κρεβατιών και τις κουρτίνες. Οι μοναδικές εξαιρέσεις συναντώνται εκεί, που υπάρχει περισσότερο ζωνοή ή επίδραση της Δύσεως.

Σε μερικές περιπτώσεις, η επιπλοκή και η διακόσμηση των Ινδικών σπιτιών αντιγράφεται από τη φύση, με πολύ πρωτότυπο και ενδιαφέροντα τρόπο. Επί παραδείγματι, το στυλ του 'Αχμετ 'Αλν, ενός φωτογράφου της Καλκούτας, μοιάζει με μια γωνιά της ζούγκλας. Οι τοίχοι είναι ζωγραφισμένοι με φύλλα μπαμπού. Το κούρταλλο, που σκεπάζει το τραπέζι του καφέ, προστατεύει πολύχρωμα φτερά παγωνιού. Δέσματα ζώων σκεπάζουν το πάτωμα και τα καθίσματα.

Στη Βεράντα ενός άλλου σπιτιού είδα μια ταρσιμμένη τίγρη, τοιγυρισμένη από εξωτικά φυτά, γι' να βρισκόταν το έσο στο φυσικό περιβάλλον του.

Μια ενάρεστη αίσθηση δροσιάς ξεχεται από τους τοίχους των Ινδικών σπιτιών, που είναι συνήθως χρωματισμένοι με χρώματα παστέλ κι' από τα γυναικεία πατάματα, που κατασκευάζονται από μάλλινο ή από ξύλο, ενώ το μάτι δεν κοιτάζεται να απολαμβάνει την κενή τη φαντασμαγορία των χρωμάτων και των σχεδίων, που πα-

ρουσιάζουν οι κουρτίνες και τα καλύμματα των επίπλων.

Ο Σικουμάρ Σέν, υπάλληλος μιας μεγάλης εταιρείας, και η σύζυγός του — στο σπίτι των οποίων αντικρύσαμε έναν από τους πιο θαυμαστούς συνδυασμούς χρωμάτων, που μας έτυχε να δούμε στην Ινδία — έχουν σκεπάσει τους τοίχους με μάσκες από αρχαίες Ινδικές τελετές, οι οποίες εναλλάσσονται με πινάκες και με κουρτίνες από ανάλαφρο ύφασμα, ζωγραφισμένο με το χέρι, που ζωγραφίζουν το σαλόνι από τη βεράντα.

Δυστυχώς, είναι πολύ σπάνιο να συναντήσει κανείς τα διάφορα παραδείγματα αντικείμενα, τα οποία υπάρχουν σε μεγάλη αφθονία στην άπέραντη και μυστηριώδη αυτή χώρα, να έχουν αξιοποιηθεί με κάποιον πρωτότυπο τρόπο.

Σε κάποιο σπίτι είδαμε θαυμάσια θρησκευτικά αγάλματα, που ασφαλώς άνηκαν κάποτε σε κάποιο αρχαίο Ινδικό ναό, τοποθετημένα σ' ένα κοίλωμα του τοίχου με ζωηρόχρωμο φόντο. 'Αλλού πάλι συναντήσαμε παρόμοια μικρά αγάλματα μεταμορφωμένα σε πορτατίφ.

Στη Βομβάη είδαμε ένα μουσικό με τριδιάστατη όψη, τοποθετημένο σ' ένα διακοσμητικό στοιχείο, στον τοίχο μιας κουζίνας.

Στην Ινδία δεν υπάρχουν μεγάλα καταστήματα, όπως στην Εύρωπη. Οι αγορές γίνονται στα «μπατσαρά» ή στις αθουσές εκθέσεως των τοπικών βιομηχανιών χειροτεχνίας. 'Ο «ντάρτσι» (ράφτης) του τόπου, αναλαμβάνει να κατασκευάσει τα καλύμματα των κρεβατιών και τις κουρτίνες και το κάνει συχνότερα στο σπίτι του πελάτη του, χωρίς πολλές απαιτήσεις.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΙΕΡΟΣ ΧΩΡΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ο θεσμός της κατασκευής των φαγητών απαιτεί να περιφέρονται οι γυναίκες στην κουζίνα με τα πόδια γυμνά.

Το φουρνέλο γίνεται συνήθως από μια απλή «κούλχα», ένα άνοιγμα στο πέτρινο πάτωμα ή στον τοίχο.

Οι Ινδές εξακολουθούν να μεταχειρίζονται αυτό το παλιό μέσον για να μαγειρεύουν τα φαγητά, λίγο από παράδοση και λίγο επειδή οι κουζίνες, που λειτουργούν με πετρέλαιο, με γάλα ή ηλεκτρικό ρεύμα, στοιχίζουν πολύ ακριβά.

Η συνήθεια απαιτεί από την Ινδή οικοδέσποινα να αλλάζει κάθε πρωί το προστατευτικό στρώμα λάσπης, που τοποθετείται σ' αυτήν την πρωτόγονη εστία.

Στο Μπεναρές μας έτυχε να πάρουμε το τσάι στο σπίτι ενός καθηγητού του Ινδικού Πανεπιστημίου, όπου μας προσφέρθηκε ένα θαυμάσιο γλυκό, που είχε ψηθεί σ' έναν πρόχειρο ξυλοκόφουρο, κατασκευασμένο από ένα τενεκέ μπισκότων.

Τα σκεύη της κουζίνας είναι λίγα και αποτελούνται κυρίως από μια σανίδα και ένα πλάστιγ, για την παρασκευή των «καπάτι», μια μέτρια σειρά από κατσαρόλες και κουτάλες, κι' από το απαραίτητο πέτρινο γουδί, με το οποίο παρασκευάζεται το «κάρρ» (είδος μπαχαρικού).

Το πάτωμα της κουζίνας είναι πάντα από πέτρα και οι τοίχοι μαυρισμένοι από τον καπνό. Η Ινδή οικοδέσποινα κατορθώνει να διατηρήσει τα ποτά δροσερά μέσα σε σταμνιά από άργιλο, βυθισμένα στο νερό.

Αντίθετα απ' ό,τι συνηθίζεται στην Εύρωπη, όλες σχεδόν οι γυναίκες της μεσαίας τάξεως στις Ινδίες μαγειρεύουν μόνες.

ΙΝΔΙΑ

Σήμερα, οι υπηρεσίες στοιχίζουν πολύ περισσότερο από μια φορά και αποτελούν προνόμιο των πολύ πλούσιων οικογενειών.

Η προοδευτική βιομηχανοποίηση της Ινδίας δημιούργησε το πρόβλημα έλλειψης υπηρετικού προσωπικού και έτσι όλο και περισσότερες γυναίκες εύπορων οικογενειών συνθλίβουν να μαγειρεύουν χωρίς τη βοήθεια της μαγειρίτσας.

Μά, στις κουζίνες αυτών των Ινδών κυριών, είναι εύκολο να συναντήσει κανείς ηλεκτρικές κουζίνες, ντουλάπια του τοίχου, τραπέζια με καλύμματα από πλαστική ύλη και ιδίως μια μεγάλη θέληση των γυναικών να «τά» καταφρονούν μόνες.

Το ψυγείο, αν υπάρχει, τοποθετείται πάντοτε στην τραπεζαρία, όπου είναι πιο χρήσιμο στην οικοδέσποινα.

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΕΞΑΡΤΑΤΑ ΚΥΡΙΩΣ ΑΠ' ΟΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Η ΧΩΡΑ

Η διατροφή των Ινδών στηρίζεται κυρίως στις φασές, τα δημητριακά και το ρύζι. Οι φασές χρησιμοποιούνται για να παρασκευάζονται τα παραδοσιακά «ντάλ» — ένα είδος σούπας, όχι πολύ πυκνή. Το σάτι, το καλαμπόκι και το αλεύρι του καλαμποκιού, χρησιμοποιούνται για την κατασκευή των διαφόρων ποικιλιών «Χά-Πάτι», «κουρι» και «παράντχα», δηλαδή των διαφόρων ειδών ψωμιού, που υπάρχουν στις επαρχίες.

Το κρέας, τα ψάρια και τα χορτα κρέκνουνται πάντα με το «κάρρ».

Τα πιάτα, που αναφέρονται ανωτέρω, σερβίζονται είτε σε προσωπακά «τάλ», είτε σε πιάτα από πορσελάνη, ανάλογα με τις οικονομικές δυνατότητες της οικογένειας και συνοδεύονται συχνά από το «γιάουρτι».

Τα πιο συνηθισμένα γλυκά στην Ινδία είναι τα «χαλβά», ένα θαυμάσιο μίγμα από καρότα, κολονό, θι και διάφορα άλλα συστατικά, που περιχύνεται με σιρόπι, και το «Κγέεν», μια κρέμα πολύ πυκνή, με βάσι το γάλα.

Το τσάι βράζεται μαζί με το γάλα και σερβίζεται με ψητοίλες, γλυκά ή μπισκότα.

Ο καφές, πηχτός και δυνατός, πίνεται ιδιαίτερα από τους χωρικούς, όταν συγκεντρώνονται γύρω από το ναργιλέ τους.

Άλλα ορφήματα, που προτιμούν οι Ινδοί, είναι ο χιγός του λεμονιού και ένα μίγμα με βάσι το γάλα.

ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΕΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΟΠΩΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Η χειροτεχνία εισχωρεί σχεδόν παντού, από την επεξεργασία των δερμάτων ως τα κεντήματα και προστατεύεται από τις εθνικές βιομηχανίες χειροτεχνίας.

Τα αντικείμενα από δρεϊχαλκο,

που κατασκευάζονται στο Μπαρνατάχ και αλλού, τα άσπρινα αντικείμενα «μπάντι», που φτιάχνονται μόνο στη Χαϊντεραμπάντ, είναι από τα πιο περιζήτητα προϊόντα της Ινδικής χειροτεχνίας.

Τα σχέδια κατασκευής των διαφόρων αυτών αντικειμένων, διατηρούνται πάντα στις παραδοσιακές γραμμές, χωρίς νεωτερικότητες.

Εκείνο που μου έκανε ξεχωριστή εντύπωση και με γοήτευσε αληθινά, ήταν ο τρόπος, με τον οποίο οι πλανόδιοι πωλητές ειδών χειροτεχνίας, που συναντά κανείς σε κάθε βήμα του, εκθέτουν τα εμπόρευστά τους. Τοποθετούν καλλιτεχνικά τα «χαπάτι» και τα «πών» ανάμεσα σε πράσινα φύλλα, δημιουργούν με τα «κάρρ» μεγάλους, πολύχρωμους σωρούς, τακτοποιούν συμμετρικά τα δρεϊχαλκινά σκεύη, αποδεικνύοντας έτσι, ότι οι Ινδοί διαθέτουν μια ένστικτώδη αίσθηση συνθέσεως.

Η κυβέρνηση δημιούργησε μια ειδική οργάνωση, με σκοπό να εκμοντερνίσει τα παραδοσιακά σχέδια. Οι πορσελάνες, τα υφάσματα και τα έπιπλα, που παρήγαγε η «Σόχαν Σαχάκι Σάνγκ», αποδεικνύουν, ότι υπάρχει και μια ανεξάρτητη εταιρεία, αποφασισμένη να ακολουθήσει νέους δρόμους.

Σε μικρή απόσταση από το Νέο Δελχί, στο ύφαντουργείο του Γκατσαμπάντ, παρακολούθησα μια πρωτοβουλία πολύ προοδευτική. 'Ο διευθυντής της ύφαντουργίας Χ. Π. Κανούλ και ο γνός του, χρησιμοποιούν ίνες, που παράγονται στην περιοχή και βαφές που εισάγει μια εταιρεία, για να δημιουργούν υφάσματα από μετάξι ή συνθετικές ίνες σε μια σειρά χρωμάτων και σχεδίων, που δε συναντά κανείς σε κανένα άλλο μέρος της Ινδίας. Αυτά τα υφάσματα εξάγονται και στο εξωτερικό, με τη σφραγίδα των εργοστασίων «Εβερεστ».

ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ «ΠΟΥΝΚΑΓΙΑΤ»

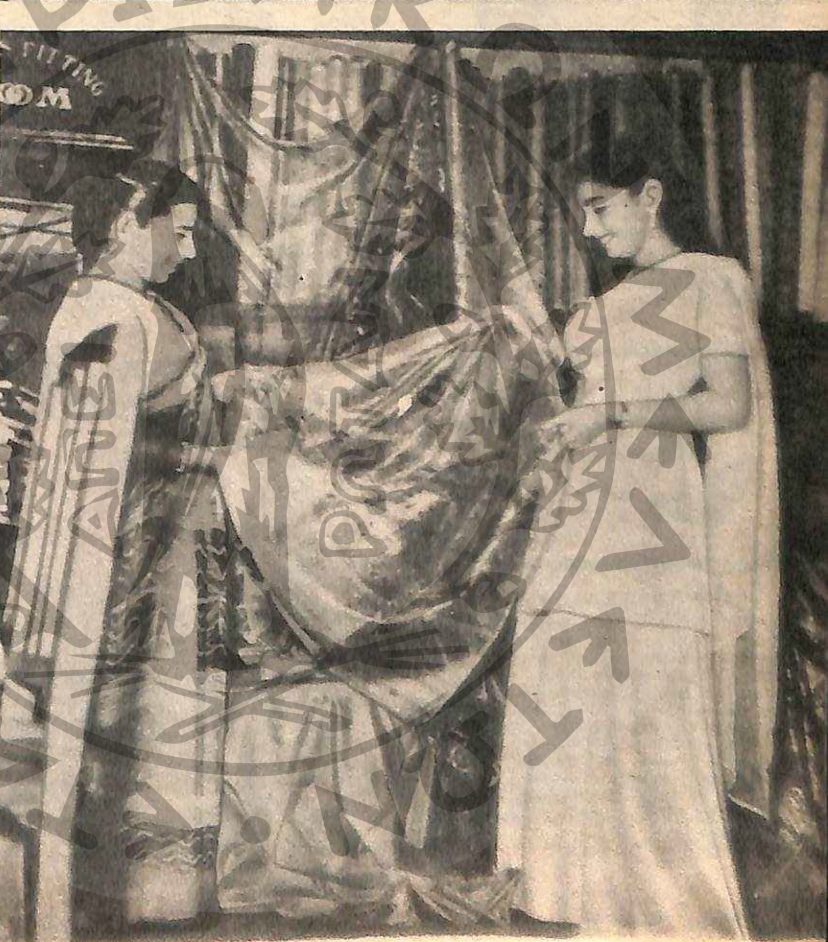
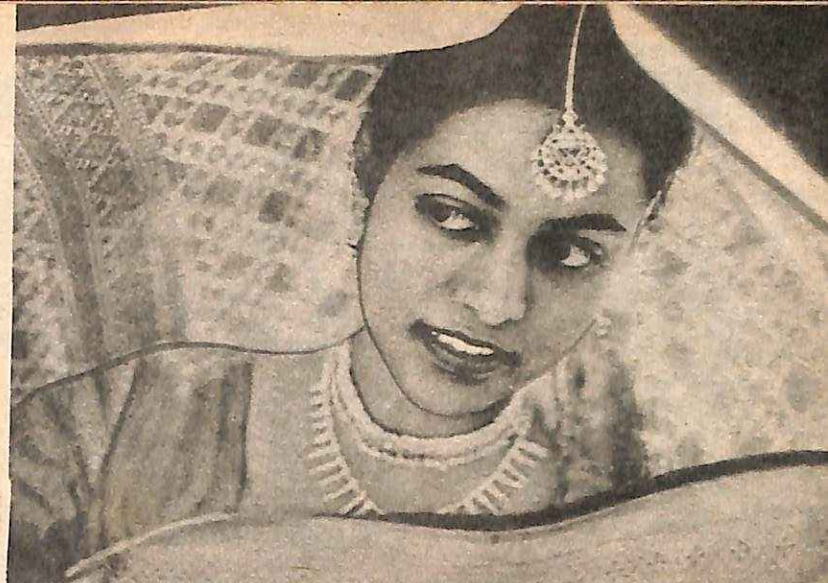
Ένας άλλος πολύ ενδιαφέρων «νεωτερικισμός», που έχει στην πραγματικότητα ιστορία δύο χιλιάδων ετών, είναι το σύστημα «πουνκαγιατ», που ξαναγύρισε τα τελευταία χρόνια στα Ινδικά χωριά.

Κάθε χωριό διαλέγει ένα «πουνκαγιατ» (σημειώλιο γερόντων), που είναι υπεύθυνο για όλα τα θέματα του χωριού από κάθε άποψη, από την τιμωρία των παραστρατημένων παιδιών ως την απόφαση για τη δημιουργία τοπικών βιομηχανιών.

Πολλά «πουνκαγιατ» ένομινα, αποτελούν έναν τομέα επί κεφαλής του οποίου βρίσκεται ένας κρατικός λειτουργός, που είναι υπεύθυνος για την ανάπτυξη της περιοχής του.

ΕΛΙΖΑΜΠΙΕΤ ΜΠΡΟΤΣΟΝ

Α ν ο: Μια νεαρή Ινδή φοράει το χαρακτηριστικό πέπλο της νύμφης, κεντημένο στο χέρι. Τα κεντήματα γίνονται από τις γυναίκες των χωριών. Περιφωτισμένα είναι τα υφάσματα του Πουντζάμ, κεντημένα με δεινότερη βελονιά, του Σιντχ κεντημένα με σταυροβελονιά και του Κατγιαγάρ με βελονιά έλυσσίδα. Μ έ ο ο ν: Μια παλιότερη χαλιών έχει εκθέσει το εμπόρευσμά της σε μια πλατεία. Τα καλλίστερα Ινδικά χαλιά είναι προϊόντα των χειροτεχνών του Κασμίρ, του Αμοιτσάρ, του Γκιαπορό κ.ά. Κ ά τ ο: Από κυρίες της Βομβάης κάνουν τα ψώνια τους σ' ένα κατάστημα υφασμάτων. Στην Ινδία το ένα τρίτο του λαού ντύνεται με χειροποίητα υφάσματα.

αυτοκτονία, μ' ένα μενταγιόν, της Παναγίας, και το φέλασε στην τσέπη του, με το σκοπό να το παραδώσει στην αστυνομία, λέγοντας πως το είχε δρῆ μέσα στ' αμάξι του αφού είχαν κατεβεί απ' αυτό κάτι κυρίες.

Τὴν ἄλλη μέρα, κύτταξε μ' ἀνησυχία τὴς ἐφημερίδας. Μόνο σὲ μιά ἀπ' αὐτὲς διάβασε τὴν ἐξῆς σύντομη εἰδησίη:

«ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ. — Σήμερα τὸ πρωί, μερικὸ ἐργάτης βρῆκαν σὲ μιά ἐρημὴ τοποθεσίαν, ξαπλωμένο στὰ χόρτα, ἓνα νεὸ με καλὴ εμφάνισι, μὲ μιά πληγὴ στὸ στήθος, ὅπου ἦταν χωμένο ἓνα μαχαίρι μὲ σκαλισμένη λαβή. Ὁ αὐτοχειρ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ὅπλο μὲ τὸ δεξιὸ του χέρι. Πάνω στὴ λαβὴ τοῦ μαχαίρου ἦταν χαραγμένες οἱ λέξεις «Φυλλάκι καὶ σκοτώνας». Εἰδοποιήθηκε τότε ἡ ἀστυνομία καὶ φρόντισε νὰ μεταφέρῃ ἀμέσως τὸ θῦμα στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ἐλπίδες διασώσεώς του εἶναι ἐλάχιστες».

«Δὲ θὰ μιλῆσαι αὐτὸς ὁ κύριος, κί' ἔτσι δὲ θὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς!» σκέφθηκε ὁ φιλόσοφος σωφὲρ.

Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, δοκίμασε μιά ἀσχημὴ ἐκπληξι. Ἐνὰς τίτλος, στὴν ἴδια ἐφημερίδα, τράβηξε τὴν προσοχή του:

«Ὅχι αὐτοκτονία, ἀλλὰ ἐγκλημα! Ἐνδιαφέρουσα ἀποκάλυψις».

Ἀρχισε νὰ διαβάζῃ μὲ ἀγωνία τὴ νέα εἰδησίη:

«Ὁ θύμουνται ἀσφαλῶς οἱ ἀναγνώστες μας τὸν τραυματία ποὺ βρέθηκε πρὸ 15 ἡμερῶν. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει τότε. Τώρα, ὁμως, ἀφού πάλεψε ἐπὶ δύο βδομάδες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ἄρχισε ἐπιτέλους νὰ καλλιεργεῖται. Ὅταν τὸν ἐρώτησαν λοιπὸν γιὰ τὰ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του, ἀπάντησε:

«Ὅχι, δὲν ἐπιχείρησα ν' αὐτοκτονήσω! Μὲ τραυμάτισε μιά γυναίκα».

»Δὲν πρόκειται συνεπῶς περὶ αὐτοκτονίας, ἀλλὰ περὶ ἐγκλήματος. Ἐλπίζουμε δὲ ὅτι ὁ δυστυχισμένος νέος θὰ μπορέσῃ σύντομα νὰ συμπληρώσῃ τὴς ἀποκαλύψεις του καὶ νὰ δώσῃ τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου, ποὺ ἀπασχολεῖ ὅλη τὴν πόλιν μας».

Ὁ σωφὲρ ζάρωσε τὰ φρύδια του, καταστεναχωρημένος.

— Στοιχηματίζω πὼς θὰ μιλῇ σὺ καὶ γιὰ μένα! μουρμούρισε. Καταραμένη ἡ ὥρα ποὺ μπλέχτηκα σὲ τέτοιο μετὰ!

Ἐνῶ αὐτὸς ἀναισχυόσε ἔτσι, ὁ Ἀττίλιο, ξαπλωμένος σ' ἓνα κρεβάτι νοσοκομείου, ἔκανε πὼς κοιμότανε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκεντρώσῃ τὴς ιδέες του.

Τὰ θυμόταν ὅλα καὶ τὸν ἐπνίγε τὸ μῖσος.

Ὅχι μονάχα δὲν τὸν ἤθελε ἡ κοπέλλα ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ κί' εἶχε θελήσει νὰ τὸν σκοτώσῃ! Τὸν εἶχε μάλιστα ξαπλώσει στὰ χόρτα κί' εἶχε βάλεϊ τὸ δεξιὸ του χέρι στὴ λαβὴ τοῦ μαχαίρου, γιὰ νὰ φανῇ πὼς εἶχε αὐτοκτονήσει!

Ἀξίζει τώρα νὰ τῆς τὸ πληρώσῃ! Αὐτὴ τὴν φορὰ, δὲ θὰ φοβότανε τὸ σκάνδαλο, προκειμένου νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Μαντονίνα καὶ τὸ Σουλδάνο ποὺ τοῦ τὴν διεκδικούσε.

Κάθε ἡθικὴ ἀρχὴ εἶχε λείψει πιά ἀπ' τὸν Ἀττίλιο. Δὲ σκεπτότανε παρὰ ὅτι ἡ ἐκδίκησι, ποὺ μελετοῦσε ψυχρὰ, μ' ὅλες τῆς τῆς λεπτομέρειες, θὰ προκαλοῦσε ἀγωνία καὶ ντροπὴ στὴν οἰκονομία του. Ἐχνοῦσε ἐπίσης τὴ μεγαλοψυχία τῆς Μαντονίνας. Ἡ μοναδική του σκέψις ἦταν πὼς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ δίψα του γιὰ ἐκδίκησι.

Ἄλλο πρωί, κατὰ τὴς 10,

μπήκε στὸ δωμάτιο ὁ ἀνακριτής, μαζί μὲ τὸ γραμματέα του καὶ μ' ἓνα γιατρό.

Ὁ Ἀττίλιο ἦταν ἀνασηκωμένος στὰ μαξιλάρια. Ὁ γιατρός τοῦ πιασε τὸ σφυγμὸ καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν ἔχετε πιά πυρετό, τοῦ εἶπε. Ἡ ἀδυναμία σας θὰ περάσῃ γρήγορα. Μπορεῖτε σήμερα νὰ συμπληρώσετε τὴν κατάθεσί σας.

— Ναί, εἶναι καιρὸς πιά, ἀπάντησε ὁ νέος. Ἰσως μάλιστα τώρα ἡ ἐνοχὸς νὰ βρίσκεται πιά μακριὰ ἀπ' τὸ Τουρίνο.

— Ὅπου κί' ἂν πάη, θὰ τὴ βρούμε, τὸν διαβεβαίωσε ὁ ἀνακριτής πηγαίνοντας κοντὰ του. Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, κύριε, πῆστε μὲ τ' ὄνομα σας. Δὲν τὸ ξέρομε ἀκόμη.

— Δὲν εἶχα μπιλιέτα στὸ πορτοφόλι μου;

— Ὅχι.

— Ἀλήθεια, τᾶχα θυάλει! μουρμούρισε ὁ Ἀττίλιο, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του. Ἐτσι εἶχε θελήσει ἐκείνη... κί' ἀκόμη, μὲ εἶχε συστήσει νὰ μὴ φορέσω μαρκασμένα ἐσώρουχα.

Ἀνασάκωσε ἀγέρωχα τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Εἶμαι ὁ μαρκήσιος Ἀττίλιο ντὲ Μοντεπιάνο.

— Ἐσεῖς! φώναξε ὁ ἀνακριτής. Κί' ἡ οἰκονομία σας δὲν ἀνησυχῇ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί σας; — Ἡ οἰκονομία μου δὲν νομίζει σὲ ταξείδι. Εἶν' ἓνα ψέμμα ποὺ διδῶσα ἐγὼ ὁ ἴδιος, γιὰτὶ ἤθελα νὰ μὲ νομίζουν ὅλοι μακριὰ ἀπ' τὸ Τουρίνο.

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Θὰ σὰς τὸ πᾶ, γιὰτὶ ἔχει σχέση μὲ τὸ ἐγκλημα, ποὺ ἔπειτα θύμα του. Θυμώσαστε, κύριε ἀνακριτά, κάτι ποὺ εἶχε συμβῇ τὴς περασμένες Ἀποκριῆς κί' ἀπασχόλησε τὴς στήλες τὸν ἐφη-

μερίδων ἐπὶ μιά βδομάδα σχεδόν; Μιά νεαρὴ ζωγράφος, ἡ Μαντονίνα, εἶχε καταγγείλει πὼς τῆς ἐπετέθη, μέσα στὸ σπίτι τῆς, κάποιος ἀγνωστός μὲ μάσκα καὶ τὴν εἶχε κακοποιήσει.

— Τὸ θυμάμαι πολὺ καλά. Δυστυχῶς, δὲν ἀνακαλύφθηκε ποτὲ αὐτὸς ὁ ἄθλιος...

— Δὲν ἦταν ἄθλιος, γιὰτὶ δὲν ἐπρόκειτο γιὰ βιασμό. Τὸ δῆθεν θῦμα ἦταν σύμφωνο μαζί μου. Κί' αὐτὸς ὁ ἀγνωστός ἦμουν ἐγὼ!

»Τὰ ὁμολογῶ ὅλα. Εἶχα γνωρίσει τὴν δεσποινίδα Μπονέτα, γιὰτὶ ἐρχόταν κί' εἶδε μαθήματα ἰσοφικῆς στὴν ἀδελφὴ μου. Ἡταν τόσο ὁμορφὴ, ὥστε τὴν ἐρωτεύθηκα καὶ θελήσα νὰ τὴν κάνω γυναίκα μου. Τὴ νόμιζα ἡθικὴ κί' εἶχα τίμιους σκοπούς γι' αὐτή.

»Α, τί ἀνόητοι ποὺ γινόμαστε, ἐμεῖς οἱ ἄντρες, όταν ἀγαπάμε!... Εἶχα δὲ τότε μιά ὠραϊότατη φιλενάδα. Δὲν ἤθελα ὅμως πιά νὰ τὴν βλέπω, ἀφ' ὅτου ἀγάπησα τὴν Μαντονίνα.

»Ἐνα βράδυ ὥστόσο, πῆγα στὸ σπίτι τῆς καὶ βόηκα ἐκεῖ τὴν δεσποινίδα Μπονέτα. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί μου! Νῆαι φίλη μιάς γυναίκας ἐλαφρὸν ἦθῶν ἡ κοπέλλα ποὺ νομίζα τίμια!...

»Ἡ φιλενάδα μου μὲ πληροφόρησε τότε πὼς ἡ Μαντονίνα δὲν ἦταν καθόλου «ἀθώα» κοπελλίτσα. Κί' ἐνῶ τότε μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῶ, τῆς ἐκμυστηρεύθην τὸν ἐρωτά μου.

»Ἐκείνη μοῦ εἶπε πὼς δὲν τῆς ἤμουν ἀδιάφορος, πρόσθεσε ὁμως πὼς ἦταν κί' ἐνοχούσα νὰ μείνῃ τίμια. Ἡ ἀντίστασί τῆς διπλάσιασε τὸ πάθος μου. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲ μὲ τῶφλωσε τόσο ὥστε νὰ ἐπιτρέψω νὰ ἐρχεταί ἀκόμα σὲ συνάφεια μὲ τὴν ἀδελφὴ μου, καὶ βρήκα μιά πρόφασιν γιὰ νὰ τὴν ἀπολύσῃ ἡ μητέρα μου.

»Ἡ Μαντονίνα ἔμαθε πὼς τὸ διώξιμο τῆς ὀφειλόταν σὲ μένα καὶ μὴ ἔκαμε τὰ πῖο πικρὰ παρὰ πάντα. Ὑστερα ὁμως μὲ συγχώρησε καὶ μ' ἄφησε νὰ συνεχίσω τὴν πολιορκία τῆς. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀρρώστησε ἡ κυρία ποὺ εἶχε κοντὰ τῆς τὴν Μαντονίνα. Δὲν εὕρισκα πιά ευκαιρία νὰ μιλήσω μὲ τὴν κοπέλλα κί' ὑπόφερα τρομερὰ γι' αὐτὸ. Τῆς ἔστειλα γράμματα φλογερὰ... Ἐλῶς, πῆρα μιά συνάντησιν ἀπάντησιν τῆς: Μοῦ δινε ραντεβού στὸ σπίτι τῆς, τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Καὶ μούγραψε νὰ πάω μεταμφιεσμένος, γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίσῃ κανεὶς.

»Πραγματικὰ, τὴν ὠρισμένη ὥρα, βρισκόμουν ἐκεῖ. Μοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια ἡ Μαντονίνα. Ἐπῆσε στὴν ἀγκαλιά μου, μὲ φίλησε καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ πολὺ!...

»Ἡμουν τόσο παραχαλισμένος ἀπὸ εὐτυχία, ὥστε μοῦ εἶχε κοπὴ ἡ μιλιὰ.

— Τί σκέπτεσαι; μὲ ρώτησε ἡ Μαντονίνα.

— Σκέπτομαι πὼς εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος! Μοῦ φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι!...

— Ὅχι, δὲν ὀνειρεύεσαι, μοῦ ψιθύρισε μὲ τὸ στόμα τῆς σχεδὸν κολλήμενο στὸ δικό μου. Εἶν' ἀλήθεια, σ' ἀγαπῶ!

»Δὲν ξέσω τὴν ἀκριβῆ συνῆδη, ἐκείνη τὴν στιγμὴ. Οἱ ἀναμνήσεις μου εἶναι συγκεχυμένες... Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν φίλησα. Τίποτ' ἄλλο... Ὡστόσο, ἐκείνη μοῦ ἔφευγε ξαφνικὰ κί' ἔβαλε τὴς φωνές:

— Ἀφίσε με!... Ἀφίσε με!...

»Τραβήχτηκα, τρομαγμένος καὶ σαστισμένος. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς διπλανῆς κάμαρας καὶ παρουσιάστηκε μιά γυναίκα, οὐρλιάζοντας. Τάχασα πιά τελείως... Ἐβλεπα τὴν Μαντονίνα νάχη πέσει χάμω καὶ νὰ μὴν ἀκίνητη, δίχως νὰ καταλαβαίνω τὸ λόγο. Ὁρμησα πρὸς τὴν πόρτα κί' ἔφυγα τρέχοντας...

»Μονάχα ὅταν βρέθηκα ἀργότερα στὴν κάμαρά μου, μπόρεσα νὰ ταχτοποιήσω τὴς ιδέες μου, νὰ σκεθῶ... Εἶχα σεβαστῇ τὴν δεσποινίδα Μπονέτα, δὲν εἶχα μεταχειριστῇ βία. Τὴν εἶχε συμβῇ λοιπόν; Γιὰτὶ εἶχε τρομάξει ἔτσι ξαφνικὰ καὶ εἶχε βάλει τὴς φωνές;...

Καὶ γιὰτὶ, τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες γράφανε γιὰ τὴν «κτηνωδὴ ἐπιθεσί» ἐνὸς μεταμφιεσμένου ἐναντίον τῆς δεσποινίδος Μπονέτα;

»Θὰ μποροῦσα νὰ τὴ διαψεύσω. Περιμένα ὁμως ν' ἀναφέρῃ πρῶτα τ' ὄνομά μου. Ἀφού δὲ μίλησε, σάπασα κί' ἐγώ. Μὰ ἡμουν ἐκνευρισμένος, ὑπόφερα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν κωμωδία, ποὺ δὲν καταλάβαινα τὸ σκοπὸ τῆς.

»Ἡθελα νὰ ξαναδῶ τὴν Μαντονίνα, νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα... Μιά μέρα, διάβασα μ' ἀπελπισία στὴν ἐφημερίδα πὼς εἶχε πνιγῇ! Τὸ πίστεψα κί' ἐγώ, ὅπως ὅλοι. Τί ὑποκριτρία! Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ παραβῇ γιὰ τῆς ἡ καλλίτερη θεατρίνα...

»Ὁ Ἀττίλιο σάπασε. Ὁ ἀνακριτής τὸν ρώτησε τότε ζωρὰ:

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ δεσποινὶς Μπονέτα ζῇ ἀκόμα;

— Ναί, ζῇ! φώναξε ὁ Ἀττίλιο. Αὐτὴ ἐπιχείρησε νὰ μὲ δολοφονήσῃ! Θὰ σὰς δώσω τώρα τὴς ἀποδείξεις. Ὅταν διαβόηκε στὴν πόλιν ἡ εἰδησίς τῆς αὐτοκτονίας τῆς, πέρασα πολλὰς νύχτες στὴν γῆν τοῦ ποταμοῦ, κυττάζοντας τὰ βόλα νερά, ὅπου πίστευα πὼς εἶχε δρῇ τῆς ἀγαπημένη μου.

»Ἐνα πρωί ὁμως, καθὼς προχωροῦσα σ' ἓνα ἀποκέντρο δρόμο, βρέθηκα πρόσωπο μὲ πρόσωπο,

μὲ τὴν Μαντονίνα! Δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου...

»Θέλησε νὰ μοῦ ξεφύγῃ, ἀλλὰ τὴν κράτησα.

— Ἐσύ!... Ἐσύ!... τῆς φώναξα. Εἶσαι ζωντανή!...

»Ἡ κοπέλλα συνήλθε γρήγορα καὶ μοῦ εἶπε μ' ἀγέρωχο ὕφος:

— Δὲ σὰς καταλαβαίνω, κύριε. Σὲ μένα μιλάτε;

»Νόμιζα πὼς θὰ τρελλαθῶ.

— Ναί, σὲ σένα! ἀπάντησα ἀπότομα σφίγγοντας τῆς τὸ μπράτσο. Ἡ μήπως ἔβλεπε νὰ μὲ κάνει νὰ πιστέψω πὼς δὲν εἶσαι ἡ δεσποινὶς Μπονέτα;

— Ὄνομάζομαι Τζορτζίνα Καζάτι, εἶπε ἐκείνη ξερά.

»Δὲ μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ καὶ τῆς φώναξα, γελώντας μὲ πικρία:

— Ἀ, θέλεις νὰ περῶσῃς γιὰ ἄλλη, νὰ μὲ ἐξαπατήσῃς ὅπως ἐξαπατήσες τὸν κόσμον μὲ τὴν ψευτικὴ αὐτοκτονία σου; Μὰ δὲν ξέρεις τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω! Δὲ σοῦ φτάνει ποὺ μοῦ σάγισες τὴν καρδιά;... ποὺ μὲ τρέλλανες;...

»Ἡ μὴν ἐλπίζεις πὼς θὰ σ' ἀφίσω, μιά καὶ σὲ ξαναβρῆκα! Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ, θὰ πᾶς σὲ ὅλους τοὺς εἰσὶ!

»Φώνηκε πὼς τὴν τάραιξε αὐτὴ ἡ φεδρα μου. Ἀλλὰς ὕφος. Τὰ ματια τῆς γέμισαν δάκρυα καὶ εἶπε, ἀπλώνοντας μοῦ τὰ χέρια τῆς:

— Συχώρεσέ με, Ἀττίλιο, συχώρεσέ με! Ναί, εἰμ' ἐγώ. Γιὰ τὸ Θεὸ ὁμως, μὴ μὲ προδώσῃς. Ἀν ἤξερες τί μοῦ συνέβη!... Θὰ σοῦ πᾶ τὰ τώρα ὅλα. Μάθε πὼς σκητὰ νοθέτησα τὴν αὐτοκτονία μου, γιὰ νὰ μὲ ξεχάσουν ὅσοι μὲ ξέρανε, ἀφού εἶχα γίνῃ πιά ρεζίλι σ' ὅλο τὸν κόσμον!

»Ἐσύ τὸ θέλησες! φώναξε. Γιὰτὶ, ἀφού μοῦ εἶχες δώσει ἐσύ ἡ ἴδια ἐκεῖνο τὸ ραντεβού, νὰ βάλῃς ὕστερα τὴς φωνές;

»Πέρασε τὸ χέρι τῆς πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό τῆς καὶ μουρμούρισε: — Δὲν ξέρω... Μ' ἔπιασε ἓνας παράλογος φόβος... Ὅταν κατάλαβα τὴν τρέλλα ποὺ ἔκανα, ἤταν ἀργά πιά. Ἐσύ εἶχες φύγει, ἡ κ. Μπρέρα ἦταν νεκρὴ κί' ὅλοι ἡ κ. Μπρέρα ἦταν νεκρὴ κί' ὅλοι ἡ γύρω μου λέγανε πὼς μὲ εἶχε κακοποιήσει κάποιος μεταμφιεσμένος — ποὺ ὀρκίστηκε ὅτι δὲν τὸν ἤξερα.

— Μὰ γιὰτὶ, ἀντὶ νὰ ζητήσης νὰ μὲ ξαναδῇς, ἀφίσεις νὰ διαδοθῇ ἡ φήμῃ τῆς αὐτοκτονίας σου; Ποῦ ἦσουν κρυμμένη ὡς τώρα;

— Κοντὰ στὴν μητέρα μου.

— Στὴν μητέρα σου; Μὰ ἐσύ μοῦ εἶχες πῆ κάποτε πὼς ἡ μητέρα σου εἶχε πεθάνει!

— Ναί, γιὰτὶ μὲ νόμιζαν ὅλοι γιὰ ἐγγονὴ τῆς «Κουτοῦσῃς». Τὸ ἴδιο νόμιζα κί' ἐγώ. Μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ξαναβρῆκα τὴν ἀληθινὴν μητέρα μου, ποὺ εἶναι μιά πλουσιώτατη κυρία, καθὼς πρέπει. Μ' εἶχαν ἀρπάξει ἀπ' αὐτήν, ὅταν ἦν καταλαβαίνω τὸ σκοπὸ τῆς.

»Ἡθελα νὰ ξαναδῶ τὴν Μαντονίνα, νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα... Μιά μέρα, διάβασα μ' ἀπελπισία στὴν ἐφημερίδα πὼς εἶχε πνιγῇ! Τὸ πίστεψα κί' ἐγώ, ὅπως ὅλοι. Τί ὑποκριτρία! Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ παραβῇ γιὰ τῆς ἡ καλλίτερη θεατρίνα...

»Ὁ Ἀττίλιο σάπασε. Ὁ ἀνακριτής τὸν ρώτησε τότε ζωρὰ:

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ δεσποινὶς Μπονέτα ζῇ ἀκόμα;

— Ναί, ζῇ! φώναξε ὁ Ἀττίλιο. Αὐτὴ ἐπιχείρησε νὰ μὲ δολοφονήσῃ! Θὰ σὰς δώσω τώρα τὴς ἀποδείξεις. Ὅταν διαβόηκε στὴν πόλιν ἡ εἰδησίς τῆς αὐτοκτονίας τῆς, πέρασα πολλὰς νύχτες στὴν γῆν τοῦ ποταμοῦ, κυττάζοντας τὰ βόλα νερά, ὅπου πίστευα πὼς εἶχε δρῇ τῆς ἀγαπημένη μου.

»Ἐνα πρωί ὁμως, καθὼς προχωροῦσα σ' ἓνα ἀποκέντρο δρόμο, βρέθηκα πρόσωπο μὲ πρόσωπο,

μὲ τὴν Μαντονίνα! Δὲ μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου...

»Θέλησε νὰ μοῦ ξεφύγῃ, ἀλλὰ τὴν κράτησα.

— Ἐσύ!... Ἐσύ!... τῆς φώναξα. Εἶσαι ζωντανή!...

»Ἡ κοπέλλα συνήλθε γρήγορα καὶ μοῦ εἶπε μ' ἀγέρωχο ὕφος:

— Δὲ σὰς καταλαβαίνω, κύριε. Σὲ μένα μιλάτε;

»Νόμιζα πὼς θὰ τρελλαθῶ.

— Ναί, σὲ σένα! ἀπάντησα ἀπότομα σφίγγοντας τῆς τὸ μπράτσο. Ἡ μήπως ἔβλεπε νὰ μὲ κάνει νὰ πιστέψω πὼς δὲν εἶσαι ἡ δεσποινὶς Μπονέτα;

— Ὄνομάζομαι Τζορτζίνα Καζάτι, εἶπε ἐκείνη ξερά.

»Δὲ μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ καὶ τῆς φώναξα, γελώντας μὲ πικρία:

— Ἀ, θέλεις νὰ περῶσῃς γιὰ ἄλλη, νὰ μὲ ἐξαπατήσῃς ὅπως ἐξαπατήσες τὸν κόσμον μὲ τὴν ψευτικὴ αὐτοκτονία σου; Μὰ δὲν ξέρεις τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω! Δὲ σοῦ φτάνει ποὺ μοῦ σάγισες τὴν καρδιά;... ποὺ μὲ τρέλλανες;...

»Ἡ μὴν ἐλπίζεις πὼς θὰ σ' ἀφίσω, μιά καὶ σὲ ξαναβρῆκα! Θὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ, θὰ πᾶς σὲ ὅλους τοὺς εἰσὶ!

»Φώνηκε πὼς τὴν τάραιξε αὐτὴ ἡ φεδρα μου. Ἀλλὰς ὕφος. Τὰ ματια τῆς γέμισαν δάκρυα καὶ εἶπε, ἀπλώνοντας μοῦ τὰ χέρια τῆς:

— Συχώρεσέ με, Ἀττίλιο, συχώρεσέ με! Ναί, εἰμ' ἐγώ. Γιὰ τὸ Θεὸ ὁμως, μὴ μὲ προδώσῃς. Ἀν ἤξερες τί μοῦ συνέβη!... Θὰ σοῦ πᾶ τὰ τώρα ὅλα. Μάθε πὼς σκητὰ νοθέτησα τὴν αὐτοκτονία μου, γιὰ νὰ μὲ ξεχάσουν ὅσοι μὲ ξέρανε, ἀφού εἶχα γίνῃ πιά ρεζίλι σ' ὅλο τὸν κόσμον!

»Ἐσύ τὸ θέλησες! φώναξε. Γιὰτὶ, ἀφού μοῦ εἶχες δώσει ἐσύ ἡ ἴδια ἐκεῖνο τὸ ραντεβού, νὰ βάλῃς ὕστερα τὴς φωνές;

»Πέρασε τὸ χέρι τῆς πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό τῆς καὶ μουρμούρισε: — Δὲν ξέρω... Μ' ἔπιασε ἓνας παράλογος φόβος... Ὅταν κατάλαβα τὴν τρέλλα ποὺ ἔκανα, ἤταν ἀργά πιά. Ἐσύ εἶχες φύγει, ἡ κ. Μπρέρα ἦταν νεκρὴ κί' ὅλοι ἡ κ. Μπρέρα ἦταν νεκρὴ κί' ὅλοι ἡ γύρω μου λέγανε πὼς μὲ εἶχε κακοποιήσει κάποιος μεταμφιεσμένος — ποὺ ὀρκίστηκε ὅτι δὲν τὸν ἤξερα.

— Μὰ γιὰτὶ, ἀντὶ νὰ ζητήσης νὰ μὲ ξαναδῇς, ἀφίσεις νὰ διαδοθῇ ἡ φήμῃ τῆς αὐτοκτονίας σου; Ποῦ ἦσουν κρυμμένη ὡς τώρα;

— Κοντὰ στὴν μητέρα μου.

— Στὴν μητέρα σου; Μὰ ἐσύ μοῦ εἶχες πῆ κάποτε πὼς ἡ μητέρα σου εἶχε πεθάνει!

— Ναί, γιὰτὶ μὲ νόμιζαν ὅλοι γιὰ ἐγγονὴ τῆς «Κουτοῦσῃς». Τὸ ἴδιο νόμιζα κί' ἐγώ. Μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ξαναβρῆκα τὴν ἀληθινὴν μητέρα μου, ποὺ εἶναι μιά πλουσιώτατη κυρία, καθὼς πρέπει. Μ' εἶχαν ἀρπάξει ἀπ' αὐτήν, ὅταν ἦν καταλαβαίνω τὸ σκοπὸ τῆς.

»Ἡθελα νὰ ξαναδῶ τὴν Μαντονίνα, νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα... Μιά μέρα, διάβασα μ' ἀπελπισία στὴν ἐφημερίδα πὼς εἶχε πνιγῇ! Τὸ πίστεψα κί' ἐγώ, ὅπως ὅλοι. Τί ὑποκριτρία! Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ παραβῇ γιὰ τῆς ἡ καλλίτερη θεατρίνα...

»Ὁ Ἀττίλιο σάπασε. Ὁ ἀνακριτής τὸν ρώτησε τότε ζωρὰ:

— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς ἡ δεσποινὶς Μπονέτα ζῇ ἀκόμα;

— Ναί, ζῇ! φώναξε ὁ Ἀττίλιο. Αὐτὴ ἐπιχείρησε νὰ μὲ δολοφονήσῃ! Θὰ σὰς δώσω τώρα τὴς ἀποδείξεις. Ὅταν διαβόηκε στὴν πόλιν ἡ ε

νος... Καταστράσαμε το σχέδιό μας: Θα την περιμένα, τη νύχτα, μ' ένα αυτοκίνητο, σ' ένα σκοτεινό δρόμο. Θα πηγαίναμε στη Γένοβα, κι' από κει θα φεύγαμε για την Αμερική.

— Τ' άλλο βράδυ, τ' είχα έτοιμάσει όλα. Την ώρισμένη ώρα, η Μαντονίνα έβασε, λαχανιασμένη, και το πρώτο που μου είπε ήταν: — Πες στο σωφό να κάνει ένα γύρο στους πιο έρμους δρόμους. Έχω να σου μιλήσω.

— Έτσι κι' έγινε. Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Μόλις ξεχώρισα το πρόσωπό της.

— Όστε είσαι βέβαιος πως σ' αγαπώ; με ρώτησε ξαφνικά. Έχεις πεισθή πως θέλω να φύγω μαζί σου;

— Γιατί να μη το πιστέψω; φώναξα. Δε μου τ' όρκίστηκες, χτες το βράδυ;

— Ναί, σου τ' όρκίστηκα, έπειδή απείλησες το Σουλβάνο, αυτόν που αγαπώ και θα παντρευτώ! Αφού θέλεις να μάθεις την αλήθεια, θα σου την πω: Δε σ' αγαπήσα ποτέ, γιατί καταλάβαινα πως ήταν αδύνατος ο γάμος μας. Η μητέρα σου καυχείται τόσο για τ' όνομά σας, ώστε δε θα συμφωνούσε ποτέ να γίνει γυναίκα σου. Ένώ ο Σουλβάνο ήταν τελείως ελεύθερος και μπορούσε να με παντρευτεί. Μας χώριζε όμως ένα εμπόδιο: Δεν ήμουν η άγνη κοπέλλα που όνειρευότανε. Είχα χάσει την τιμή μου, μ' ένα που έκανα άκομη την αδωά. Μου γεννήθηκε τότε η σκέψη να προσποιηθώ πως με είχαν βιάσει, και διάλεξα έσένα για το σχέδιό μου, γιατί ήμουν σίγουρη πως δε θα δημιουργούσες σκάνδαλο. Ο Σουλβάνο μ' αγαπούσε τόσο, ώστε να με πιστέψει και να με παντρευτεί, άκομη κι' άτιμισμένη. Κι' έτσι έγινε πραγματικά.

— Άκουγα την ξεδιάντροπη αυτή εξομολόγησή της και νόμιζα πως όνειρευόμουν. Μά δεν άουησα να συνέλθω. Την άρπαξα απ' τους ώμους, την τράνταξα απ' τους φώναξα: — Όστε δε μ' αγαπάς; Δε μ' αγαπήσες ποτέ; — Ποτέ! απάντησε με αυθάδεια.

— Κι' αν τ' αβ, δλ' αυτό, στο Σουλβάνο, και τον θεθαίωσω πως ήμουν φίλη σου; — Δε θα σε πιστέψω! — Κι' αν τον σκοτώσω; — Δε θα σ' άφισω!

— Και, πριν προλάβω να φυλαχτώ, με χτύπησε μ' ένα μαχαίρι! Ύστερα... δε θυμάμαι πια τίποτ' άλλο.

Ο Άττίλιο φαινόταν εξαντλημένος απ' τη μακρεία εκείνη διήγηση. Άφισε να πέση το κεφάλι του στο μαξιλάρι κι' έκλεισε τα μάτια του.

1.

Τ' άλλο πρωί, έγινε, σε στενότατο κύκλο, ο γάμος της Μαντονίνας με το Σουλβάνο.

Τόν είχαν αναβάλει μερικές μέρες, γιατί η κοπέλλα είχε άδιαθετεια.

Μεσα στην τραγική εκείνη νύχτα, η γιαγιά της την είδε τόσο χλωμή, ώστε την έφίξε στην αγκαλιά της, τρομαγμένη, και τη ρώτησε μ' αγωνία:

— Τι έχεις; Δεν αισθάνεσαι καλά;

Η Μαντονίνα προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Είδα ένα άσχημο, ένα άπαίσιο όνειρο, απάντησε. Όνειρεύτηκα το Σουλβάνο ανάμεσα σε κόμπους κακοποιούς, που τον χτυπούσαν με τα μαχαίρια τους, έπληνσα ξαφνικά, φωνάζοντας κι έχοντας ακόμα μπροστά στα μά-

Κυρίται
άνετα
και άφοβα...

γιατί χρησιμοποιεί
το αντισηπτικό
**Woodbury
Dryad**
ROLL-ON

Χωρίς να υποδιζη την επίδραση, εξαφανίζει την δυσσομία. Προϊόν των μεγάλων αμερικανικών εργοστασίων WOODBURY που κατέκτησε όλον τον κόσμο.

τια μου τη φορική όπτασία... Ξέρεις, αγαπημένη μου γιαγιά, πως δεν είμαι προληπτική. Ωστόσο, αυτό το όνειρό μου φάνηκε σαν προφητεία! Φοβάμαι μήπως έπαθε κανένα μεγάλο κακό ο Σουλβάνο! Σε παρακαλώ, στείλε το Τζοβάνι να δει...

Για να την καθησυχάσει, η Ροζίτα της έκαμε άμέσως αυτή τη χάρη.

Έπειτα από μια ώρα, ο Τζοβάνι ξαναγύρισε, μαζί με τον κόμητα. Ο Σουλβάνο είχε μόθει απ' το σιδηρογδό το όνειρό και τους φόβους της Μαντονίνας. Την άγκάλιασε και της είπε χαμογελώντας:

— Να που δεν έπαθε τίποτα! Γιατί τρέμεις έτσι;

Η κοπέλλα έβαλε τα κλάματα. Ήταν το έσπασμα της φουσκωμένης καρδιάς της.

— Μά τι έχεις; Τι έχεις; τη ρώτησαν η Ροζίτα κι' ο Σουλβάνο, ανήσυχτοι.

— Αφίστε με να κλάψω. Μου κάνει καλό! Δεν άντεχα πια...

Άργότερα, η Μαντονίνα ησύχασε κάπως. Το βούδυ όμως, όταν της είπαν πως είχε βρεθεί ένας άγνωστος, σοβαρός πληγωμένος, έπαθε νευρική κρίση.

Τ' όνειρό μου! τραύλισε. Τ' όνειρό μου! Σουλβάνο, μη φύγεις απόψε. Θα σε σκοτώσουν!

Χρειάστηκαν με γ α λ ε ς προσπάθειες για να την καθησυχάσουν.

— Δεν πρόκειται για δολοφονία, αλλά για αυτοκτονία, της έξηγησε ο Σουλβάνο.

— Αυτοκτονία; Ποιος το είπε;

— Το έμολόγησε το ίδιο το θύμα, απάντησε ο νέος, προσπαθώντας να την ησυχάσει.

— Δεν πέθανε λοιπόν;

— Όχι.

Η Μαντονίνα δεν έκαμε άλλη έρώτηση. Το β-άδυ όμως, έπεσε με πυρετό, κι' όλη τη νύχτα φά-

ναζε στο παραμιλητό της το Σουλβάνο.

Χίλιες σκέψεις τη βασανίζανε... Μόνο έπειτα από μια δδομάδα ξαναβρήκε το χαμόγελό της, μίλησε πάλι για εύτυχισμένο μέλλον και τα μάτια της ξαναλάμψανε από έρωτα και ευτυχία.

Δεν είχε φανερώσει σε κανένα το τραγικό μυστικό της. Και σκεπτόταν πως ο Άττίλιο δε θα την κατηγορούσε, μια και δεν είχε να παρουσιάσει αποδείξεις.

Πολλοί παρατήρησαν ότι, την ημέρα του γάμου της, η Μαντονίνα ήταν κατάχλωμη, αλλά το αποδίδωσαν στη συγκίνησή της.

Τη στιγμή που, ακουμπώντας στο μπάτσο του άντρα της, ήταν έτοιμη να περάσει το κατώφλι του σπιτιού, όπου είχε γνωρίσει τόσο ευτυχία, δυο άγνωστοι τους πλησίασαν κι' ο ένας τους είπε στη νύφη:

— Με συγχωρείτε, είσατε η δεσποινίς Μπονέτα;

— Ήμουν, κύριε, απάντησε εκείνη, χλωμή αλλά ήρεμη. Τώρα είμαι η κόμησσα Τέανα.

— Τι θέλετε την έγγοή μου; έπενεθε η Ροζίτα.

— Θάχτην καλωσύνη να μάς ακολουθήσει...

— Να σας ακολουθήσει; φώναξε αγέρωχα ο Σουλβάνο. Τρελλαθήκατε; Η κυρία είναι σύζυγός μου. Θα μου δώσετε λόγο για το θράσος σας!

— Σας παρακαλούμε, κύριε κόμη, μη προκαλέσετε σκάνδαλο. Έμεις προσπαθούμε να το αποφυγούμε, για σας άκριδώς. Είμαστε άστυνομικοί κι' έχουμε εδώ ένα ένταλμα συλλήψεως της κυρίας. Η ίδια θα ξεπλύνει το λόγο!

Η Ροζίτα τρέκλισε. Έτοιμη να πέσει. Ο Τζοβάνι, ο Πεπές κι' ο μπάρμπα - Νικόλας προχώρησαν άπειλητικά προς τους άστυνομικούς.

Μά η Μαντονίνα τους είπε μα-

λακά αλλά σταθερά:

— Δε θέλω να με υπερασπίση κανείς. Καταλαβαίνω το λόγο της συλλήψεώς μου. Ναί, έκανα ένα έγκλημα, αλλά για να σώσω την τιμή μου.

— Έκαμες έγκλημα; φώναξε ο κόμης, άναστατωμένος. Αδύνατο! Δεν ξέρεις τί λές!...

— Ναί, τρελλάθηκε η άμοιρη! πρόσθεσε κι' η Ροζίτα.

— Όχι, δεν είμαι καδάλου τρελή, είτε η Μαντονίνα. Ο' άκολουθήσω τους κυρίους, γιατί δε φοβάμαι ν' αντιμετωπίσω τη Δικαιοσύνη!

Ο Σουλβάνο έκαμε μια κίνηση άπελπισίας και φώναξε:

— Μά πές μου τουλάχιστον ποιά έγκλημα έκαμες, για να μπορέσω να σε υπερασπίσω.

— Έπιχείρησα να σκοτώσω έναν άνθρωπο, απάντησε η Μαντονίνα κυττάζοντάς τον στα μάτια. Μά δεν το πέτυχα. Και τώρα αυτός με κατηγορεί. Πρέπει να υπερασπίσω τον έαυτό μου. Αφίστε με λοιπόν να πάω με τους κυρίους...

— Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος; ούρλιασε ο Σουλβάνο.

— Ο μαρκήσιος Άττίλιο ντι Μοντεπιάνο!

Ο Σουλβάνο έκαμε δυο βήματα πίσω, κυττάζοντας τη Μαντονίνα σαν παραλαίωμένο.

Η Ροζίτα, ακούγοντας τ' όνομα εκείνο, έκαμε μια τρομερή χειρονομία μανίας κι' ύστερα έπεσε λιποθύμη στην αγκαλιά του Τζοβάνι, που μουρμούριζε άπειλητικά:

— Πάλι αυτός!... Γιατί δε μ' άφισες να τον σκοτώσω, Μαντονίνα; Έγώ δε θ' αποτύχαινα!

Η κοπέλλα δεν απάντησε. Έπαφελήθηκε απ' τη στιγμή εκείνη της γενικής ταραχής, για να πλησίασει τους δυο άστυνομικούς και να τους πει:

— Πάμε να φύγουμε γρήγορα, κύριοι!

Κανείς πια δεν την έμπόδιζε. Μόλις όμως βρέθηκε μέσα στο άστυνομικό αυτοκίνητο, η δύστυχη Μαντονίνα έχασε όλη την ένεργητικότητα της.

«Θεέ μου, τί θα γίνει;— άναρωτιότανε. Παναγία μου, γλύτωσε τουλάχιστον τη γιαγιά μου και κάνε να μη με καταραστή ο Σουλβάνο!»

Την πήγανε στη φυλακή και την άφισαν μόνη.

Τη θλίβεη μέρα και τί φοριχτή νύχτα του γάμου!

Τι κάνανε στο μεταξύ ο Σουλβάνο κι' η Ροζίτα; Στη σκέψη τους, η Μαντονίνα έκλαιγε άπελπισμένη. Γιατί είχε έπιτρέψει ο Θεός να ξαναβρεθεί στο δρόμο της ο Άττίλιο;

Για τί την κατηγορούσε τώρα αυτός ο άτιμος; Είχε πη την αλήθεια, η είχε σοφιστή καινούργια ψέμματα, για να την άτιμάσει στα μάτια όλου του κόσμου και του Σουλβάνο;

Η Μαντονίνα έχανε τα λογικά της...

«Παναγία μου, Μαντόνα του Χιονιού, βοήθησέ με, γιατί θα τρελλαθώ!» προσευχότανε μέσα απ' την ψυχή της.

Κι' η παράκλησή της φάνηκε πως είσ ακούσθηκε, γιατί απλώθηκε ξαφνικά μια μεγάλη ήρεμία στην καρδιά της και τη φώτισε μια καινούργια έλπίδα.

Γιατί ν' άπελπίζεται έτσι; Κι' αν άκομη όλοι την καταδικάζαν, η συνείδησή της της έλεγε πως είχε κάνει ό,τι έπρεπε, για να σώσει την τιμή της και τη ζωή του Σουλβάνο!

Εύχαιριστούσε άλλωστε το Θεό που δεν είχε σκοτώσει τον Άττίλιο. Άλλοιώς, θάχε τύψεις για πάντα.

Μ' αυτές τις σκέψεις, ήρεμισε έπιτέλους κάπως, άργα τη νύχτα. Πλάγιασε, ντυμένη.

Κοιμόταν άκομη ήσυχα, όταν την ξύπνησε άπτομα ο θόρυβος της πόρτας που άνοιγε.

Ένας δεσμοφύλακας της άνάγγειλε πως την περίμενε ο άνακριτής, στο γραφείο του.

Η Μαντονίνα σηκώθηκε άμέσως. Όταν βρέθηκε μπροστά στο δικαστικό τού έππε με λαχτάρα:

— Σας παρακαλώ, κύριε, πριν μ' άνακρίνετε, πείτε μου τί γίνονται η γιαγιά μου κι' ο άντρας μου!

Ο άνακριτής, έπηρεασμένος απ' την όμορφιά της και το άδω ύφος της, απάντησε μαλακά:

— Ήσυχαστε, είναι πολύ καλά. Μά τώρα πρέπει να σκεφθήτε μάλλον τον έαυτό σας.

— Έγώ δεν έχω να φοβηθώ τί-

ποτα, δήλωσε η Μαντονίνα μ' ένα χαμόγελο.

Η απάντησή της αυτή φάνηκε άναίδη στην άνακριτή κι' έλάττωσε την πρώτη εύνοική έντύπωσή του. Έγνεψε στο γραμματέα του κι' ύστερα ρώτησε:

— Τ' όνομά σας;

— Τώρα λέγομαι Τζορτζίνα Τέανα.

— Και πριν;

— Είχα δυο όνόματα: Μαντονίνα Μπονέτα, όταν με νομίζανε κόρη μιάς γυναίκας που είχε πεθάνει στο νοσοκομείο. Κι' ύστερα Τζορτζίνα Καζάτι, όταν βρήκα τη γιαγιά μου κι' έμαθα πως ο πατέρας μου είχε το έπίθετο Καζάτι.

— Όταν είχατε το όνομα Μαντονίνα Μπονέτα, ζούσατε κοντά στην κυρία Μπρέρα;

— Μάλιστα, κύριε.

Έλαφρύς, ξεκούραστος

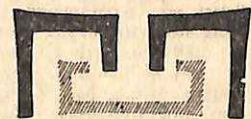
Ήθηνο!

ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.

ΙΡΑΛΑΝΔΑ : Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.

No 120 : Γερό και κατάλευκο σεντόνι ή σ' εύχάριστα και άνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθήτε ακόμα τη μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Ποπλίνες, Τισσόρ, Όπαλίνες, Χασέδες, Περκάλια, Κρεσπίν.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοιουμπεύει!

Στην ούγια ή έγγύησις ποιότητος:

— Δίνετε μαθήματα ζωγραφικής, σε μερικά άριστοκρατικά σπίτια;

— Μάλιστα. Δεν τ' είχα όμως έπιζητήσει εγώ. αυτά τ' μαθήματα. Ζούσα άποτραβηγμένη, ζωγραφίζοντας μπιμπελό για ένα κατάντημα είδών διακοσμήσεως.

Με τη μεσολάβηση του προϊστάμενου μου, γνωρίστηκα μ' αυτές τις οικογένειες.

— Ναί, ο έμπορος αυτός είχε καλές πληροφορίες για σας, πρόσφερε άργα ο άνακριτής. Άλλ' ύστερα τ' άπραγματα τις διαψεύσανε.

— Ναί, ο έμπορος αυτός είχε καλές πληροφορίες για σας, πρόσφερε άργα ο άνακριτής. Άλλ' ύστερα τ' άπραγματα τις διαψεύσανε.

Η Μαντονίνα κατακοκκίνισε. Τ' άματα της πέταξαν σπίδες.

— Κύριε!... διαμαρτυρήθηκε.

— Νά λείπουν οι ευθιξίες, πρόσφερε άυστηρά ο άνακριτής. Δεν ταιριάζουν, εδώ που βρίσκεσθε!

Η μήπως δεν είν' αλήθεια πως

σας δίδωσνε απ' τ' ά τήμια εκείνα σπία, γιατί μάθανε πως συνδεσαστε με μιά κοινή γυναίκα;

— Αυτή ή κοινή γυναίκα, ά πάντοτε περφόνα η Μαντονίνα, μου είχε σώσει κάποτε τη ζωή. Είχα ένα χρέος ευγνωμοσύνης πέναντί της. Κανείς δε μπορούσε να με κατηγορήσει γιατί την έπισκεφθήκα!

— Στο σπίτι αυτής της φίλης σας γνωρίσατε το μαρκήσιο Άττίλιο ντι Μοντεπιάνο;

— Όχι. Τόν είχα γνωρίσει, όταν έδωνα μαθήματα στην άδελφή του.

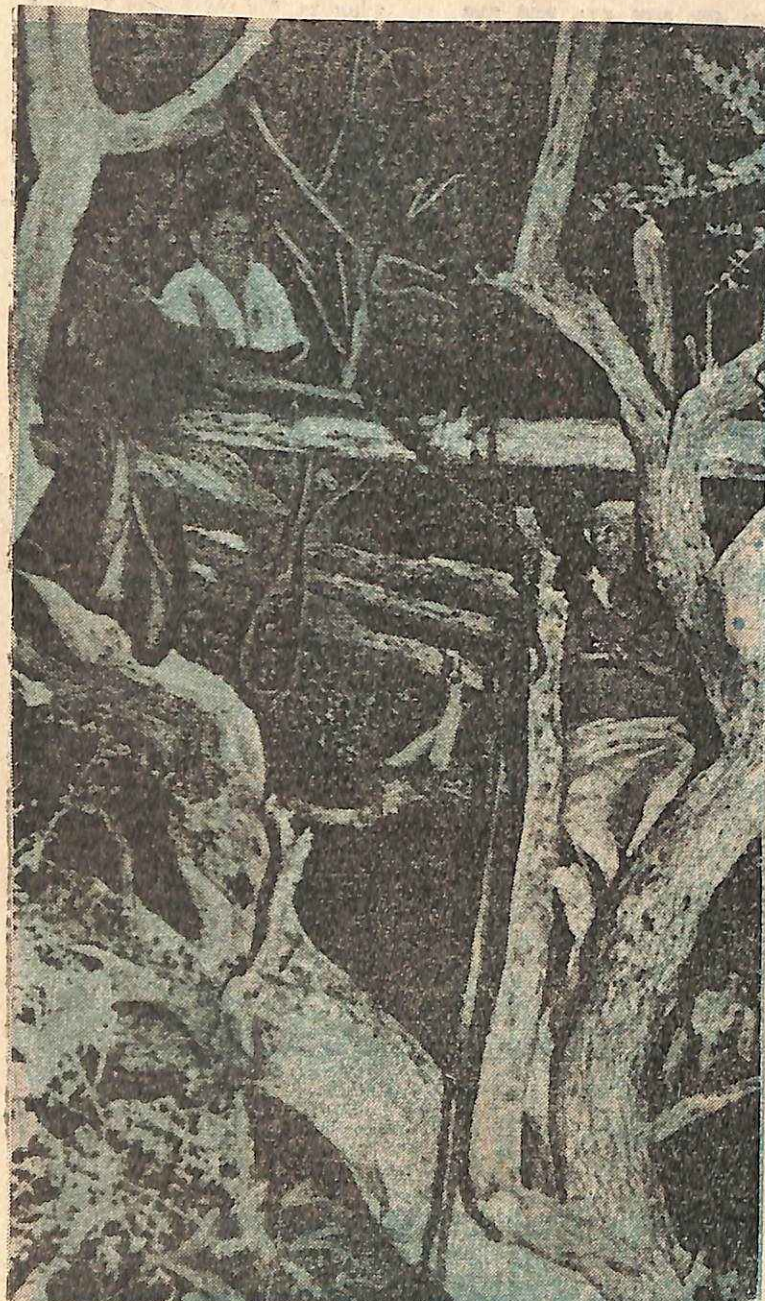
— Και σας έκανε κόρτες;

— Δέν το άνούμαι.

— Τόν άφίσσατε να πιστέψει πως τόν αγαπούσατε;

— Αυτό είναι ψέμμα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια,

Οι κυνηγοί φτάνουν μιά ξύλινη καλύβα πάνω σ' ένα δένδρο και κρυμμένοι εκεί περιμένουν την τίγρη, που την προσελκύουν βάζοντας σε μικρή απόσταση ένα ψοφίμι.

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ άσπάλεινα νεύρα για να προχωρήσει κανείς μέσα στη ζούγκλα τη νύχτα. Τα φυλλώματα των δένδρων φτάνουν ένα είδος θόλου πάνω από το κεφάλι του και το σκοτάδι είναι τόσο πυκνό, που δε μπορεί να δει ούτε σε απόσταση μισού μέτρου μπροστά του. Κάποτε, ανάμεσα από δυο κλαδιά, ξεκοβεται ένα κομμάτι του ουρανού. Άλλα φαίνεται τόσο μαζουρνός, που βλέποντάς τον, νομίζεις πως έχεις κατακαλύψει στο βάθος ενός πελάγιου πηγαδιού... Άπό όλογοσα φθάνουν οι πιο παράξενοι ήχοι: σφυρίγματα, θορυβώδη τινάγματα φτερών, βρυχηθμοί, μουγκοιτιά, γαργίσματα, ολόλυμοι.

Πρέπει να έχει άποκτησει κανείς άσκητη πείρα για να μπει σε προσδιορισμένη την απόστασή τους. Στην άσχη, νομίζεις, ότι αυτοί οι θόρυβοι έρχονται από άποστασι μόνις μερικών μέτρων και τους μ' αρδεύεις τον ένα με τον άλλον. Άλλά, με τον καιρό, οι κυνηγοί άποφασίζουν να έγκυτοιούν τις άποστάσεις και να ξεχωρίζουν τη φωνή κάθε ζώου.

Ένα νυχτερινός περίπατος μέσα στη ζούγκλα άποτελεί, βέβαια, καθαρή τρέλλα. Άλλ' είναι ο μόνος τρόπος για να συναντήσει κανείς ώριμα θηρία και ιδίως την τίγρη, όταν δε θέλει να χρησιμοποιήσει μεταφορικά μέσα, όπως τη βοδάμαξα, για την όποια μιλήσαμε, ή να καταφύγει σε παγίδες.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΑΔΑΣ

Ο Γάλλος κυνηγός Μαροζέλ Κουντρών άρρηγείται μία παρμουία περιπέτειά του στο δυτικό Βιετνάμ.

«Άπό έντεκα ήμέρες — γράφει — περπατούσαμε, χωμένοι μέσα σε μία θάλασσα πρσιανάδας. Ούτε ένα ξεφύτο, ούτε μία λίμνη, ούτε ή κοίτη ενός ποταμού, που να διακόπτει αυτή τη μονοτονία. Μόνο μερικά οράκια έδω κι' εκεί ή κάποια πηγή, που ανάβλυζε από το έδαφος, τινάχοντας το νερό της προς τα πάνω... Είχα άσχημα, ότι οι Ιθαγενείς θά μ' άγκατέλειπαν. Τη νύχτα, στήναμε τις σηνές μας ανάμεσα στα δένδρα. Δε μπορούσαμε ν' άναψουμε φωτιά, από φόβο μήπως κάμουμε

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΤΙΓΡΕΩΝ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

τά θηρία να φύγουν. Έτσι, οι μισοί από μ' άς έπρεπε ν' άγυπνούν, φέροντας βολτες ολόγυρα, για να μπει σε κάποιο κομμάτι οι άλλοι. Η κατάσταση αυτή μ' άξενην έκανε και μ' άς άξάντουσε. «Τό τις συνθήκες αυτές, δε μπορούσαμε να κάμουμε μία μονήρη έγκατάστασι, για να έποδοθούμε στο κυνήγι. Γι' αυτό, είναι έννοη τη ή χαρά μας, όταν, το πρωί της δωδεκάτης ήμερας, άντικρύσαμε μερικούς λόφους ανάμεσα σ' αυτή τη θάλασσα της πρσιανάδας. Τό ήθος τους δεν ξεπερνούσε τα 700 ή 800 μέτρα και ήταν σχεδόν γυμνοί.

«Άνεβήκαμε σ' έναν άπ' α' τους και στήσαμε εκεί το μικρό στρατόπεδό μας. Η ζούγκλα άπλωνόταν καταπράσινη και άδιαπέραστη, σε άκτινα 300 περίπου χιλιομέτρων. Πιο πέρα, δεν ξεχώριζες τίποτα. Ήταν σαν ό ουρανός να έσμιγε με τη γή... Είχαμε, ξαφνικά, την έντύπωσι πως ήμαστε άπομονωμένοι από τον ή πόλοπο κόσμο και πως ζούσαμε κάποιο παράξενο όνειρο, που δε υποσώσαμε να μαντέψουμε την έξελίξή του. Άλλά, σιγά-σιγά, έαναβόηκαμε την ήρεμία μας και θυμηθήκαμε το λόγο, που μ' άς είχε πείσει εκεί. Άφησα, επί δυο ήμερες, τους Ιθαγενείς να ξεχωριστούν και να συνέλθουν. Στο διάστημα αυτό, μ' άς με τους δυο συντρόφους μου, το Ρενέ Λεφέβρ και τον Πολ Σεντό, καταστρώσαμε τα σιγάδια μας».

ΠΟΡΕΙΑ ΣΕ ΣΧΗΜΑ Χ

Τό ξεκίνημα έγινε με το σύρσιμο της τρίτης ήμερας. Η μικρή φάλαγγ άναπτύχθηκε σε σχήμα Χ. Στο σημείο της διασταύρωσης βρισκόνταν οι τρεις λευκοί κυνηγοί, σε μικρή άπόστασι από ένα από τον άλλον. Τους βραχιόνες σημάδιζαν οι Ιθαγενείς. Τό πρώτο τμήμα, εκείνοι δηλαδή, που βρισκόνταν μπροστά από τους κυνηγούς, άποτελούσε την έμπροσθοφυλακή. Οι άλλοι ήσαν ή άπισθοφυλακή, για την περίπτωση έπαθέρως από πίσω ή από τα πλάγια.

Τό σ' ήμα αυτό έχει πολλά πλεονεκτήματα. Έπιτρέπει ταχύτερες μεταβολές ή σιμπτίξεις, σε τούτο, ώστε να μπει ν' άντικειμενισθή όποιοδήποτε ένδεχόμενο.

Οι Ιθαγενείς ήσαν έφοδιασμένοι με ήλεκτρικά φανάρια, που τα είχαν στο μέτωπο, για να υποροφν να διευθύνουν το φως της ταχύτητας προς όλες τις διευθύνσεις. Άλλά τα φανάρια αυτά ήσαν τώρα σβηστά. Θά τα άνα-

βαν, πατώντας το κουμπάκι, που βρισκόταν στη ζώνη τους, μόνο στην περίπτωση, που θά έβλεπαν τα μάτια κάποιου θηρίου να γυαλίζον μεσα στο σκοτάδι. Άλλ' ή πορεία μέσα στη ζούγκλα, παρ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, ήταν έξαιρετικά επικίνδυνη. Μία άφηνιδιαστική επίθεση θά μπορούσε ν' άνατρέψει όλα τα σιγάδια των κυνηγών.

Η πρώτη νυχτερινή έξορησι δεν έδωσε κανένα άποτέλεσμα.

ΣΑΝ ΑΝΑΜΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ

Τό δεύτερο βράδυ, ή φάλαγγ κινήθηκε και πάλι σε σχήμα Χ. «Σε κάποια στιγμή, άρρηγεται ό Κουντρών, είδα το Λεφέβρ, που προχωρούσε προς τα δεξιά μου, να σταματάει. Μπροστά, σ' άπόστασι 15—20 μέτρων, ξεχωρίζαν δυο μάτια, που έμοιαζαν μ' άναμμένα κάρβουνα. Τό χρώμα τους, τό μέγεθος τους, ή άπόστασις, που είχαν τό ένα από το άλλο, έδειχναν πως έπρόκειτο για τίγρη. Με μία κίνησι του χεριού, έκαμα το Λεφέβρ να καταλάβη πως έπρεπε να είναι έτοιμος. Έδωσα έπειτα το σύνθημα...

Τό σύνθημα ήταν, ότι άναψα ένα μικρό ήλεκτρικό λαμπάκι, που κρεμόταν από το λαμύ μου. Οι Ιθαγενείς, που σημάδιζαν τα δυο μπροστινά σκέλη του Χ άναψαν άμέσως τα φανάρια τους κι' έβρισαν το φως τους προς το μέρος του θηρίου.

Ο Λεφέβρ, που είχε πείσει κά-όλας την καρδιά του στον όμο του, σκόπευσε άμέσως και πυροβόλησε. Δε διέθετε ποιά έλαχιστα δευτεολέπτα. Γιατί, διαφορετικά, τό θηρίο, μόλις συνέρογταν από την πόση κατάληξι, θάφαινε. Έπρεπε, λοιπόν, να έπωφεληθούμε από τη στιγμή άσχημα σύντομη.

Μόλις έπεσε ή πυροβολισμός, οι Ιθαγενείς έβρισαν τα φανάρια τους. Αυτή ή πρόνοια ήταν άπαραίτητη. Γιατί, άν τό θηρίο είχε πληγωθεί μόνον, ήπαιχε σάβος, να όμοση προς το μέρος, άπ' όπου έρχόταν το φως και θά θονενόσσε τότε θύματα άνάμεσα στους Ιθαγενείς.

Για τη στιγμή, δε μπορούσαμε να ξεχωρίζουμε τα άποτέλεσμά του πυροβόλου του Λεφέβρ.

ΧΑΜΕΛΙΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Άφησα το Λεφέβρ μαζί με δυο Ιθαγενείς σ' αυτό το μέρος και ξεκίνησα μαζί με τους άλλους, άπου ένασχηματίσαμε τό Χ, κάπως μικρότερο από πριν, συνεχίζε ό Κουντρών. Κάθε τόσο άναβα το μικρό λαμπάκι, που κρε-

μόταν από το λαμύ μου, για να δίνω στους συντρόφους μου την άναγκαία κατεύθυνσι... Είχαμε σιμψωνήσει από πριν ένα είδος σιμψωνικής γλώσσας, για να μπορούμε να συνεννοούμεθα μεταξύ μας.

Άλλά φαίνεται πως στη ζούγκλα δε μπορεί να είναι κανείς σίγουρος για τίποτα. Τό κατάλαβα εκείνο το βράδυ.

Θά είχαν περάσει δυο περίπου ώρες. Είχα κάθε λόγο να πιστεύω, ότι οι σύντροφοί μου βρίσκονταν γύρω μου, άκολουθώντας πιστά τις οδηγίες μου. Άλλά κατάλαβα ξαφνικά και με τρόπο τραγικό πως ήμουν μόνος.

Σε κάποια στιγμή, διέκρινα δυο φωτεινά σημάδια μπροστά μου. Ήταν τα μάτια ενός θηρίου, που προβάλλαν άνάμεσα από μία πυκνή λόγη. Τό μέγεθος και ή άπόστασις τους έδειχναν, ότι έπρόκειτο για τίγρη.

Άναστήσαμε άμέσως με το βλέμμα μου τον Σεντό, αλλά δεν τον είδα.

Θά βρισκεται πιο πέρα, σκέφτηκα.

Και, χωρίς να χάνω καιρό, άναψα το φανάρι, που κρεμόταν από το λαμύ μου.

Προέμεγα πως θάβλεπα μία δέσμη από φωτεινές άκτινες να διευθύνεται προς το μέρος του θηρίου. Άλλά δεν έγινε τίποτα.

Ξανάναψα το φανάρι μου. Άλλά και πάλι τίποτα.

Ένοιωσα ένα σιγος στη ραχη μου, γιατι ήξερα πως δεν είναι τίποτα πιο τρομερό από το να βρενη κανείς υλομοναχός μέσα στη ζούγκλα τη νύχτα.

Και, ξαφνικά, είδα τα δυο μάτια του θηρίου να μετακινούνται. Δεν άπομακρύνονταν. Πλησιάζαν, τουναντίον, προς έμένα. Στήν άσχη, νομίζα πως με ξεγελούσαν τα μάτια μου. Άλλά, σε λίγο, δε μου έμεινε καμιά άμφιβολία... Τό θηρίο διευθυνόταν προς το μέρος μου. Είχε μισήσει τον άνθρωπο ή με είχε πάρει για κάποιο από τα ζώα της ζούγκλας; Τό βέβαιο ήταν πως το είχε προσελκύσει το φως του ήλεκτρικού μου φαναριού, που τό είχε άναψει δυο φορές, για να δώσω τις απαραίτητες οδηγίες στους συντρόφους μου.

Ένας κρύος ιδρώτας με περιέλουσε. Θά ήταν τρέλλα άν άποφαιξα να φύγω, γιατί ό θόρυβος των βημάτων μου θά κατετοπίζε τό θηρίο, που θά μ' έφθανε με μερικά πηδήματα. Άπό τ' άλλο μέρος, ήξερα πως οι πιθανότητες να πετύχω τό θηρίο, έχοντας για μοναδικό όδηγό τη λάμψη των ματιών του, ήταν έλαχιστες, άν όχι άνύπαρκτες.

Κι' όμως, δε μπορούσα να κάμω διαφορετικά, γιατί τό θηρίο πλησίαζε πάντα. Προχωρούσε με άσχη βήματα, σά να δισταζε... Βρισκόταν τώρα σε άπόστασι μικρότερη από δεκαπέντε μέτρα. Άν έπρόκειτο για τίγρη, όπως είχα κάθε λόγο να πιστεύω, θά μπορούσε να με πιάσει με τρία μόνον πηδήματα.

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Είχα τότε μία άστραυλία έμπνευσι: Έβγαλα τό μικρό λαμπάκι από το λαμύ μου, έδωσα σφιχτά τό μαντίλι μου γύρω στο κουμπάκι, σε τρόπο, που ή πείσις να είναι συνεχής, κι' έπειτα τό κρέμασα από τα κλαδιά ενός δένδρου. Άπομακρύνθηκα κατόπιν γρήγορα και πήγα να κρυφτώ πίσω από τα πυκνά κλαδιά ενός θάμνου.

Τά πράγματα έγιναν όπως τά είχα προβλέψει.

Τό θηρίο έκαμε δυο ή τρία βήματα άκόμη κι' έπειτα σταμάτη-

σε. Τό φως του μικρού λαμπριού τό προσέλαμνε.

Άν ήμουν έφοδιασμένος μ' ένα ήλεκτρικό φανάρι στο μέτωπο, όπως οι Ιθαγενείς, θά ήταν εύκολο να ρίξω τό φως του πάνω στο θηρίο, να έπωφεληθώ από τό σάστισμά του και να τό χτυπήσω. Άλλά τό μικρό αυτό λαμπάκι μόλις έφαινε ένα άδύατο φως σε άκτινα μισού μέτρου. Ήταν ένα θαυμάσιο μέσο συνεννόησης, αλλά δεν έκανε για τίποτ' άλλο. Τώρα, όμως, έπρόκειτο γά μου προσφέρη μία άνεκτήμητη ύπηρεσία.

Τό θηρίο έκαμε άκόμη μερικά βήματα. Έπειτα, μ' ένα τεράστιο πηδήμα, βρέθηκε πάνω στο... μικρό λαμπάκι.

Αυτή ήταν ή στιγμή, που περιμένα. Έβλεπα τώρα καθαρά τό χοιρό κεφάλι του. Σημάδενα άμέσως και πυροβόλησα.

Άπομακρύνθηκα κατόπιν κάμιστα μέτρα και περιμένα. Λίγη ώρα άργότερα, έφτασαν στ' αυτιά μου άλλοι δυο πυροβολισμοί.

Και, ξαφνικά, είδα τα δυο μάτια του θηρίου να μετακινούνται. Δεν άπομακρύνονταν. Πλησιάζαν, τουναντίον, προς έμένα.

Στήν άσχη, νομίζα πως με ξεγελούσαν τα μάτια μου. Άλλά, σε λίγο, δε μου έμεινε καμιά άμφιβολία... Τό θηρίο διευθυνόταν προς το μέρος μου. Είχε μισήσει τον άνθρωπο ή με είχε πάρει για κάποιο από τα ζώα της ζούγκλας; Τό βέβαιο ήταν πως το είχε προσελκύσει το φως του ήλεκτρικού μου φαναριού, που τό είχε άναψει δυο φορές, για να δώσω τις απαραίτητες οδηγίες στους συντρόφους μου.

Ένας κρύος ιδρώτας με περιέλουσε. Θά ήταν τρέλλα άν άποφαιξα να φύγω, γιατί ό θόρυβος των βημάτων μου θά κατετοπίζε τό θηρίο, που θά μ' έφθανε με μερικά πηδήματα. Άπό τ' άλλο μέρος, ήξερα πως οι πιθανότητες να πετύχω τό θηρίο, έχοντας για μοναδικό όδηγό τη λάμψη των ματιών του, ήταν έλαχιστες, άν όχι άνύπαρκτες.

Κι' όμως, δε μπορούσα να κάμω διαφορετικά, γιατί τό θηρίο πλησίαζε πάντα. Προχωρούσε με άσχη βήματα, σά να δισταζε... Βρισκόταν τώρα σε άπόστασι μικρότερη από δεκαπέντε μέτρα. Άν έπρόκειτο για τίγρη, όπως είχα κάθε λόγο να πιστεύω, θά μπορούσε να με πιάσει με τρία μόνον πηδήματα.

Είχα τότε μία άστραυλία έμπνευσι: Έβγαλα τό μικρό λαμπάκι από το λαμύ μου, έδωσα σφιχτά τό μαντίλι μου γύρω στο κουμπάκι, σε τρόπο, που ή πείσις να είναι συνεχής, κι' έπειτα τό κρέμασα από τα κλαδιά ενός δένδρου. Άπομακρύνθηκα κατόπιν γρήγορα και πήγα να κρυφτώ πίσω από τα πυκνά κλαδιά ενός θάμνου.

Τά πράγματα έγιναν όπως τά είχα προβλέψει. Τό θηρίο έκαμε δυο ή τρία βήματα άκόμη κι' έπειτα σταμάτησε. Τό φως του μικρού λαμπριού τό προσέλαμνε. Άν ήμουν έφοδιασμένος μ' ένα ήλεκτρικό φανάρι στο μέτωπο, όπως οι Ιθαγενείς, θά ήταν εύκολο να ρίξω τό φως του πάνω στο θηρίο, να έπωφεληθώ από τό σάστισμά του και να τό χτυπήσω. Άλλά τό μικρό αυτό λαμπάκι μόλις έφαινε ένα άδύατο φως σε άκτινα μισού μέτρου. Ήταν ένα θαυμάσιο μέσο συνεννόησης, αλλά δεν έκανε για τίποτ' άλλο. Τώρα, όμως, έπρόκειτο γά μου προσφέρη μία άνεκτήμητη ύπηρεσία.

Τό θηρίο έκαμε άκόμη μερικά βήματα. Έπειτα, μ' ένα τεράστιο πηδήμα, βρέθηκε πάνω στο... μικρό λαμπάκι.

Αυτή ήταν ή στιγμή, που περιμένα. Έβλεπα τώρα καθαρά τό χοιρό κεφάλι του. Σημάδενα άμέσως και πυροβόλησα.

Άπομακρύνθηκα κατόπιν κάμιστα μέτρα και περιμένα. Λίγη ώρα άργότερα, έφτασαν στ' αυτιά μου άλλοι δυο πυροβολισμοί.

Και, ξαφνικά, είδα τα δυο μάτια του θηρίου να μετακινούνται. Δεν άπομακρύνονταν. Πλησιάζαν, τουναντίον, προς έμένα.

Στήν άσχη, νομίζα πως με ξεγελούσαν τα μάτια μου. Άλλά, σε λίγο, δε μου έμεινε καμιά άμφιβολία... Τό θηρίο διευθυνόταν προς το μέρος μου. Είχε μισήσει τον άνθρωπο ή με είχε πάρει για κάποιο από τα ζώα της ζούγκλας; Τό βέβαιο ήταν πως το είχε προσελκύσει το φως του ήλεκτρικού μου φαναριού, που τό είχε άναψει δυο φορές, για να δώσω τις απαραίτητες οδηγίες στους συντρόφους μου.

Η ΚΑΛΥΒΑ ΠΑΝΩ ΣΕ ΔΕΝΤΡΟ

Πολλοί κυνηγοί, για να μετριάσουν τους κινδύνους, κρύβονται πάνω σ' ένα είδος καλύβας, που τη φτιάχνουν άνάμεσα στα κλαδιά ενός δένδρου και προσελκύουν την τίγρη μ' ένα ψοφίμι.

Η τίγρη σιγανία τρώει την ήμερα. Για τα γεύματα της προτιμάει τη νύχτα. Όταν άντιληφθή τό ψοφίμι, πλησιάζει με προφύλαξι, αλλά άμέσως έπειτα άπομακρύνεται. Γιατί είναι έξαιρετικά καχύποπτη και φοβάται μήπως πέσει σε παγίδα. Αυτό το παιχνίδι έπαναλαμβάνεται κάμισες φορές. Κάθε φορά, κρύβει ένα μεζέ από τό ψοφίμι κι' έπειτα ξαναφύγει άμέσως... Πιθανότα, τέλος, ότι δε διατρέχει κίνδυνο κα άποφασίζει τότε να κάνει τό γεύμα της.

Οι κυνηγοί άφίνουν να περάσει λίγη ώρα, για ν' άπορροφηθή τσε-

«Έπρεπε τώρα να ξεχωρίζω με τα άποτέλεσμάτα.

Οδηγούμενοι από τις κηλίδες του αίματος, που ύπηρχαν στο γάμμα, άναστήσαμε την τίγρη, που είχα χτυπήσει. Τη βρήκαμε καμιά διακοσαριά μέτρα πιο πέρα. Τό θηρίο είχε χτυπηθή στο λαμύ και ό θάνατός του ήταν κεραινοβόλος.

Λίγη ώρα άργότερα, βρήκαμε και τις δυο άλλες τίγρεις. Κι' αυτές επίσης ήταν νεκρές... Οι Ιθαγενείς, που έσπλωσαν άμέσως πάνω στα χορτά κι' ετοιμάσθηκαν για να τις γδάρουν. Τό γδάρισμα και τό αλάτισμα πρέπει να γίνει προτού περάσουν δώδεκα ώρες από τη στιγμή, που χτυπήθηκε τό θηρίο, γιατί, διαφορετικά, λόγω της μεγάλης έξησης, ή άποσύνθεσις επεκτείνεται και στο δέρμα. Η έργασία αυτή άπαιτεί μεγάλη προσοχή. Η παρामीκή σισιση μπορεί να έλαττώση στο μισό ή και περισσότερο την άξία του δέρματος».

Λεώς από τό φανήτο της, Άνοβ-γουν ύστερα ένα παραθυράκι, προσέχοντας να μην κάμουν τον παραμικρό θόρυβο. Ένας άπ' αυτούς, που έχει ένα ήλεκτρικό φανάρι στο μέτωπό του, διευθύνει τό φως του πάνω στο θηρίο... Η τίγρη σαστίζει και κυττάζει τρομαγμένη γύρω της. Άπ' αυτή τη σύγχυσι έπωφελούνται οι κυνηγοί, για να πυροβολήσουν.

Τό μεγάλο μειονέκτημα αυτού του είδους του κυνηγιού, είναι ή άνυπόφορη δυσοσμία, που άναδίδεται από τό ψοφίμι. Γι' αυτό, οι κυνηγοί δε μένουν εκεί την ήμερα. Πηγαίνουν μόνο τη νύχτα. Άλλά τα άπορροπτα δε λείπουν. Ο Άγγλος κυνηγός Πάτ Γκρόνττον άφηγείται τό τραγικό πάθημα του συντρόφου του Τζέιμπερτ. Μόλις σουρούπωσε, ξεκίνησαν για ν' άνεθούν στην καλύβα, που είχαν σπιάσει πάνω στο δέντρο. Ο Γκρόνττον ανέβηκε πρώτος. Ο Τζέιμπερτ τον άκολουθούσε. Άλλά, ξαφνικά, ένοιωσε ένα τρομερό πόνο στο πόδι, σαν κάμπος

Οι Ιθαγενείς έχουν ξαπλώσει πάνω στα χοιράκια τις τρεις τίγρεις, που σκότωσαν οι λευκοί κυνηγοί κι' ετοιμάζονται για να τις γδάρουν. Τό γδάρισμα άπαιτεί έξαιρετική προσοχή, γιατί τό δέρμα της τίγρης είναι πολύ ελαστικό.

έχειρίδια να είχαν καθή μέσα στις σάρκες του... Τι είχε συμβεί; Η τίγρη, που είχε μισήσει τό ψοφίμι, τους είχε προλάβει. Άλλά τό γεύμα της διεκόπη άποτομα από την εμφάνισι των δυο κυνηγών. Όργισμένη τότε γι' αυτή τη διακοπή, είτε πιθανόν γιατί καταλάβε την παγίδα, ώριμσε πάνω τους και προλάβει τον Τζέιμπερτ, τη στιγμή, που ανέβαινε στο δέντρο. Εύτυχώς γι' αυτόν, ό Γκρόνττον είχε την έτοιμότητα να γρήσι τό φανάρι του προς τό μέρος της τίγρης και ταυτόχρονα να πυροβολήσει. Τό θηρίο άναγκάστηκε έτσι ν' άφιση τη λεία του. Άλλ' ό δυστυχισμένος Τζέιμπερτ έμεινε κοντά ένα χρόνο σ' ένα νοσοκομείο, για να γυαλιστεί τό τραύμα του. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνηγός έπιτοπείσματος.

Η Άγγλίδα πρωταθλήτρια του άλματος μήκους Μαίρη Μπίνιαλ είναι άσπονδος έχθρος του τσιγάρου.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΕΣ σπάνια καπνίζουν

Θεωρούν ότι το τσιγάρο περιορίζει τη σωματική τους απόδοσι

ΟΠΟΙΟΣ θέλει να αύξησει τη σωματική και πνευματική του απόδοση, πρέπει να δώσει προσοχή στη διατροφή του και να περιορίσει το αλκοόλ και το κάπνισμα. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τους αθλητές, που επιδιώκουν να διακριθούν στους αγώνες και να κερδίσουν ρεκόρ.

Ένας Βρετανός δημοσιογράφος είχε τελευταίως την εμπνεύσει να ρωτήσει 172 αθλητές και αθλήτριες — απ' αυτούς που παίρνουν μέρος σε διεθνείς αγώνες — αν καπνίζουν ή όχι. Υποδιαφέρθηκε να μάθει επίσης τους λόγους, που καπνίζουν, ή που δεν καπνίζουν, ή που έχουν αρχίσει άλλοτε. Όσοι απ' αυτούς ήταν να μεταχειριστούν τα συμπεράσματα αυτής της έρευνάς του, για να έμπνευσε τους εφημέριους, που προσπαθούν να μπειθούν σε όλα τις διασημότητες των σποών.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι είχαν γίνει, στη Μεγ. Βρετανία, τα τελευταία χρόνια, αρκετές τέτοιες έρευνες, αλλά επεξηγούμενες σ' διάλογο τον πληθυσμό. Απ' αυτές έχουν αποδείξει, ότι τα 70% των ανδρών και τα 28% των γυναικών, καπνίζουν. Τα 12% των καπνιστών βεβαίως, ότι δεν βλάσκουν καμιά ευχαρίστηση στο κάπνισμα, κι όμως δε μπορούν να το κόψουν. Αλλά κι απ' τους υπόλοιπους (τα 88%), που είχαν πώς το κάπνισμα τους ευχαρίστησε, μονάχα τα 15% ένοιωθαν τελείως ευτυχισμένοι γι' αυτή τη συνήθειά τους.

Είνας χαρακτηριστικό πώς προιστάται απ' τους μισούς καπνιστές, όταν ομιλούν: «Μπορείτε ν' αναφέρετε καμιά ανθρώπινη συνήθεια, που να προκαλεί καρκίνο», απάντησαν άμέσως: «Τό

κάπνισμα». Αυτό δείχνει πώς παραδέχονται οι πιο πολλοί τη σχέση του καπνίσματος με τον καρκίνο των πνευμόνων.

Κι' όμως, το ποσοστό των καπνιστών αυξάνει ολόένα, προπάντων δε μεταξύ του γυναικόκοσμου.

Απ' τις 172 αθλήτριες, που ερωτήθηκαν, μόνο 2 καπνίζουν περισσότερα από 20 τσιγάρα την ημέρα. Ό ένας απ' αυτές ήταν 54 ετών κι' ο άλλος 36, είχαν δε άπουστο πιά κι' οι δυο απ' τα σπόρ. Άλλοτε, όταν προηγουμένως — είχαν — καπνίζουν μόνο περί τα 10 τσιγάρα την ημέρα, ή και λιγότερα ακόμα. Μονάχα 10 αθλήτριες απάντησαν, ότι καπνίζουν πάνω από 10 τσιγάρα την ημέρα. Οι υπόλοιποι περιορίζονταν σε λιγότερα από 10, και οι μισοί απ' αυτούς βεβαίως, ότι καπνίζουν «τις χίμαιρες και συμπτωματικά».

Οι 134 δεν καπνίζουν καθόλου, κι' απ' αυτούς πάλι οι 88 δεν είχαν καπνίσει ποτέ. Οι 45 δεν είχαν νοιώσει ποτέ την επιθυμία του καπνίσματος. Από κείνους, που το δοκίμασαν, οι 23 δε βόηκαν καμιά ευχαρίστηση και το εγκατέλειψαν. Πολλοί απ' τους καπνιστές βεβαίως, πώς καταλάβαιναν καλά, ότι το πολύ κάπνισμα ήταν κακό για τις αθλητικές αποδόσεις τους, ενώ το μέτρο δεν τους βλάπτε. Όλοι τους πάντως καπνίζουν λιγότερο κατά τις προηγουμένους τους.

Από τους 38 καπνιστές, οι 17 είχαν δοκιμάσει να το κόψουν, απ' αυτούς, όμως, οι 12 απ' αυτούς εξακολούθησαν να θέλουν να το σταματήσουν.

Κι' όμως, οι αθλητές διεθνούς κλάσεως έχουν εξαιρετικά ανεπτυγμένη την αυτοπειθαρχία, την επιβολή στον εαυτό τους. Για να μη μπορούν να κόψουν το κάπνισμα, θα πη, ότι η συνήθεια αυτή, όταν ριζώσει, γίνεται ισχυρότατη.

Το καλύτερο είναι, λοιπόν, να μ' η ν' αρχίσει να καπνίζει κάποιος. Ας μη ξεχνάμε πώς οι 45 απ' τους 172 αθλητές, δεν είχαν ποτέ αισθανθεί την επιθυμία του καπνίσματος, κι' άλλοι 23 δε βόηκαν ευχαρίστηση με τη δοκιμή του και το κόψανε άμέσως.

Μ' άλλα λόγια, η ανάγκη του καπνίσματος δεν είναι καθόλου έντονη και δεδομένη μεταξύ των διεθνών αθλητών.

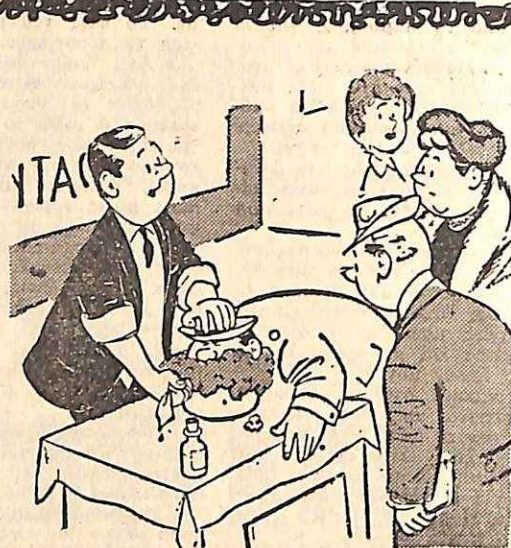
Ένας μεγάλος αριθμός τους δήλωσε, ότι εύρισκε το κάπνισμα άνημπο και άπαισθητο. Άλλοι είχαν πώς ευνοήσει άσχημα το στήμα, με το τσιγάρο. Μια αθλήτρια τόνωσε όταν έβρισκε έγκυος, και μια άλλη γιατί το θεώρησε αντίθετο προς τις θρησκευτικές αρχές της. Μόνο ένας ανέφερε το φόβο του καρκίνου του πνεύμονος, ως αίτια που δεν καπνίζει.

Όπως είπαμε, η γενική γνώμη των αθλητών, που ρωτήθηκαν, ήταν, ότι το κάπνισμα δεν έδινε καθόλου τις επιδόσεις τους. Ας το έχουν υπ' όψη τους οι νεοοί, που φιλοδοξούν να διακριθούν στον αθλητικό στίβο. Προβλέπεται για κάτι το θετικό και άναυσιςτότητα, πολύ πιο αποδεδειγμένο απ' το συζητούμενο κίνδυνο του καρκίνου των πνευμόνων.

□□

Ο ΧΟΡΟΣ ΕΦΕΡΕ ΒΡΟΧΗ

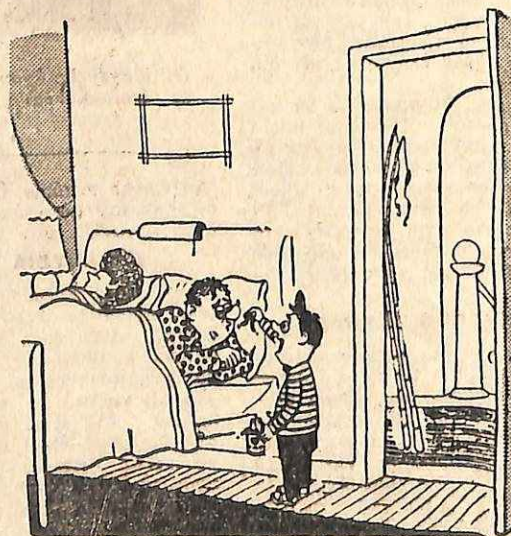
Οι πολιτισμένοι ερωτεύονται συχνά τις δεισιδαιμονίες των ιθαγενών της Αφρικής. Δεν παραδέχονται π. χ. πώς μπορούν, με τον «πολεμικό χορό» τους, να προκαλέσουν βροχή. Κι' όμως, τα πράγματα δικαιώνουν κάποτε την τυγική πίστι των μαφών στους θεούς τους. Ένα τέτοιο περιστατικό συνέβη τελευταίως στη Λίμα της Ουγκάντα. Η παράταξη της Εθρασίας έμπόδιζε τη σπορά. Τέλος, 500 μαφροί, με το σώμα τους βαμμένο αλλόχρωμα, συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του χωριού κι' άρχισαν τον πολεμικό χορό τους. Έπαι πολλές ώρες, συνέχεια, γόρεσαν και τραγουδούσαν. Προς το βράδυ, λοιπόν, ο ουρανός σκεπάστηκε ξαφνικά από βαριά σύννεφα κι' έπεσε ένας σωστός κατακλυσμός!

— Σε μισώ λεπτό ή γραβάτα του κυρίου θα είναι πεντακάθαρη!...

— Μην παρεξηγήσετε, κύριε διευθυντά, αν η γυναίκα μου σας άρριονταξή. Δεν ξέρει τίποτε ακόμη για τις δυο αυξήσεις, που μου δώσατε τελευταία!

— Βρήκα σκουλήκια, μπαμπά! Σήκω γρήγορα να πάμε για ψάρεμα!

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ τις αρρώστιες

Ένας επιστημονικός «όνειρο-κρίτης», διαφορετικός από τον παλιό

ΒΛΕΠΕΤΕ σελίδα στον ύπνο σας πώς πετάτε, κουνώντας τα χέρια σας σα φτερούγες, και πώς περφέτε έπειτα απότομα από μεγάλο ύψος; Άσχετα από την ερμηνεία, που μπορεί να δίνει σ' αυτό το όνειρο ο παλιός «όνειροκρίτης», έσεις οφείλετε να επισκεφθείτε, το ταχύτερο, τον καρδιολόγο σας. Γιατί ένα τέτοιο όνειρο αποτελεί σχεδόν αλάνθαστη ένδειξη πώς κατι δεν πάει καλά με την καρδιά σας!

Έπειτα από μακροχρόνιες έρευνες, Γερμανοί και Ίταλοί επιστήμονες, ακολουθώντας παράλληλους δρόμους, καταλήξανε στην κοινή διαπίστωση πώς τα όνειρα είναι ένας καθοριστής, όχι μονάχα της ψυχικής, μα και της σωματικής υγείας του ατόμου, καθώς επίσης, ότι ώριμα όνειρα, αντίστοιχων, με εκπληκτική ακρίβεια, σε χωρίς μετέωρα παθήσεις. Συχνά, το όνειρο παρουσιάζεται πριν ακόμη ο άρρωστος βεβαιωθεί για την πάθησή του και πριν ο γιατρός τη διαγνώσει.

Το δεδομένο, από το οποίο ξεκίνησαν οι Γερμανοί και Ίταλοί επιστήμονες για να φτάσουν στην παραπάνω διαπίστωση, είναι πώς τα όνειρα και ταραγμένα, προ πάντος, όνειρα, αποτελούν την έκδηλωση, το «έξοσπασμα» κάποιας έσωτερικής ανωμαλίας. Πριν, όμως, από τις πρόσφατες έρευνες, πιστευόταν πώς μόνο τις ανωμαλίες ψυχικού ή νευρικού χαρακτήρος «εξφράζουν» τα όνειρα, ενώ δεν υπήρχε παραμικρή ύποψια για το ότι κάθε οργανική ανωμαλία βυθίζεται μ' αόρατο χέρι, έξω από τη γλώσσα, για να εκφραστεί με το όνειρο.

Σήμερα, χάρις στις ακούραστες μελέτες τους και τα αλληλέγγυα πειράματά τους, οι σοφοί των δυο χωρών μπόρεσαν να καταρτίσουν ένα καινούριο, έντελως διαφορετικό από τον παλιό, κώδικα αποκρυπτογράφησης των ονείρων στην ουσία, που στην προληψία και στην αθώαρεσία, μα στην επιστημονική παρατήρησή. Συμώνα με τον κώδικα αυτό, αν δειτε στον ύπνο σας πώς έχετε να αντιμετωπίσετε ένα δύσκολο άγωνα και πώς φεύγετε, για να γλυτώσετε από τον κίνδυνο, οφείλετε να υποψιαστείτε πώς έχετε ήφισμένη άσχημη πείσι. Με σειρά πειραμάτων αποδείχτηκε πώς το όνειρο αυτό επανέρχεται ταχτικά στα άτομα, που παρουσιάζουν ύψηλη πείσι.

Το αίμα, έξ άλλου, και τα τραύματα από μαχαίρι ή άλλο κοφτερό όργανο, είναι, στην καινούρια «γλώσσα των ονείρων», ένδεικτικά καρδιακής έξασθενήσεως, συνοδευόμενης συχνά από νευρική κύρρασι ή ψυχική κατάθλιψη.

Το όνειρο, που σας φέρνει σ' ένα σκοτεινό δάσος και που σας δημιουργεί το καταθλιπτικό συναίσθημα πώς δε θα μπόρεσετε να βγείτε από εκεί, είναι ένδεικτικό έλκους ή άλλης παθήσεως του στομάχου.

Αν δειτε πώς βρισκόσαστε στην έξοχή, ανάμεσα σε δέντρα και σε λουλούδια, που προσκαθείτε, μα

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ Δέχεται Βληρά 7 (πλιν) Άντρου Κωνσταντίνου—Ομόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

δεν καταφέρνετε να τ' άγγιξετε, πρέπει να το θεωρήσετε αυτό σαν προειδοποίηση, που σας άπευθύνει το σνκώτι σας.

Αν δειτε πώς κολυμπάτε σε σκοτεινά ή θολά νερά ή πώς βουλιάζουν στη λάσπη τα πόδια σας, πρέπει να υποπτευθείτε πώς κάποια ανωμαλία παρουσιάζεται στη λειτουργία των νεφρών σας.

Το όνειρο πώς παλεύετε με θηρία ή με έρπετα, αποτελεί στυθερή κι' αλάνθαστη ένδειξη της έπερχομένης και της νευρικής έξασθενήσεως. Καλό είναι, αν δειτε το έφιαλτικό αυτό όνειρο να επαναλαμβάνεται, να διακόψετε προσωρινά την εργασία σας και να άποσυρθείτε σ' ένα ξεκούραστο περιβάλλον.

Έκτός από τις παραπάνω «ελαστικές» διαπιστώσεις τους, οι Γερμανοί και Ίταλοί μελετητές των ονείρων, καταλήξανε επίσης και στο συμπέρασμα πώς είναι λανθασμένο αυτό, που υποστηρίζει ως τώρα η επιστήμη: πώς κανένα όνειρο δεν διαρκεί παραπάνω από έλάχιστα δευτερόλεπτα. Είναι αλήθεια, λένε, πώς ώριμα όνειρα, παρ' όλη την αίσθησι διάρκειας, που μας δίνουν, δεν έχουν ξετυλιχτεί παρ' όλο το διάστημα έλάχιστων δευτερολέπτων, μα υπάρχουν και άλλα, που ακολουθούν το φυσιολογικό χρόνο — που διαρκούν, δηλαδή, όσο θα διαρκούσε η ίδια σκηνή στην πραγματικότητα. Βλέπετε λ. χ. πώς ανεβαίνετε μια σκάλα και κάνετε τόση ώρα, και «ή την ανεβείτε, όση ώρα θα κάατε και ξυπνήσετε. Το μέγιστο όριο διάρκειας ενός όνειρου φτάνει, όπως διαπιστώθηκε σ' αυτά τα πειράματα, τα 24 λεπτά, χωρίς αυτό να σημαίνει πώς τα διαρκέστερα όνειρα είναι και τα πιο «περιπετειώδη». Αντίθετα, χαρακτηριστικό είναι πώς, για να άφηνιθι ένα όνειρο διαρκείας 14 δευτερολέπτων, ένας «νεοεισγός του Μιλάνου» νοσηρίστηκε 20 δλόχληρα λεπτά!

Πάω να γίνω στάρ!...

ΔΕ μου λέτε, κορίτσια μου, θέλετε να γίνετε «άστερες» του σινεμά; Γόησσες; Το θέλετε με την καρδιά σας; Αυτό είναι τ' όνειρό σας;

Λοιπόν, έδώ που τα λέμε, άφιστε τ' άστέια, κοπέλλες μου και καθήστε σ' τ' άστέια σας!... Όα με ρωτήσετε γιατί δίνω τέτοια συμβούλια. Γιατί; Έ, λοιπόν, άκούστε:

Ανάθεμα στην κοροϊσμική φίλη μου την Κοκό. Μούδαλε στο κεφάλι μια ιδέα της, που αποδείχτηκε — όπως όλες οι ιδέες της — ως τώρα ήλιθία και κουτή. Ναι, μούδαλε στο κεφάλι την ιδέα πώς ήμουν περίφημη για τ' άστέια.

Μου είχε πη τις προάλλες:

— Έγώ αν ήμουν στη θέσι σου, Ζακελίνα μου, κι' είχα το «φωτοεξέ» πρόσωπό σου και το «σεξ - άπλ» σου, θα τραβούσα κατ' ευθείαν για το Χόλλυγουντ... Έκεί άτρεχαν να με θαυμάσουν οι πιο διάσημοι σκηνοθέτες... Όα υπόγραφα συμβόλαιο μ' ένα από δαύτους, για το γύρισμα πέντε ταινιών και με άμοιδη πέντε χιλιάδων δολλαρίων τη βδομάδα... Όα καθόμουν εκεί δέκα βδομάδες, θα κερδίζα πενήντα χιλιάδες δολλάρια και θα γύριζα κατόπιν στην πατρίδα μου, παντρεμένη από άσχημα φλογερό με το Γουλι Μπρουννερ ή το Ρόμπερτ Τάιηλορ!... Άς έχω κι' όλας, το ότι μπορείς να φιλιέσαι παθητικά με το κλέντ Φόρντ, έξη κι' έφτα φορές στο κάθε φίλμ, που θα γυρίσεις!... Έ, τί λές

κι' έσύ, Ζακελίνα μου!... Δε σούρεχεται να κρεπάρες από χαρά, μπρός σ' ένα τέτοιο όνειρο;... Δε μου ήρθε να «κρεπάρες», γιατί μ' άρέσει η ζωή. Μα το δυστύχημα ήταν ότι μόλις έφυγε η Κοκό, έτρεξαν στον καθρέφτη μου, πριν προφτάσω να τρέξω «κατ' ευθείαν» στο άναθεματισμένο το Χόλλυγουντ.

Ο καθρέφτης μου, ψευτής κι' αλός και αλαφρομυαλός σαν την Κοκό, με πληροφόρησε για το έξης: «Ότι η Τζίνα Λολομπρίλντα δεν είναι δα και πολύ άνωτερ από μένα, στη χάρι και στην όμορφη. Ότι με λίγη καλή θέλησι κι' άκόμα με λίγη προσπάθεια, θα ξεπερνούσα τη Σοφία Λόρεν και τις υπόλοιπες «μοιραίες» γόησσες του σινεμά. Κι' ότι άσφαλώς θα πετύχαινα, έτοιμο «εξευλιστή» μαζί μου, το Μάρλον Μπράντο ή το Μπίνγκ Κρόμπνυ ή τον Έντν Φίσερ!

Μου φάνηκε όμως μακρινό το Χόλλυγουντ. Τα όδοιπορικά δε μ' έφταναν ως εκεί. Κι' αντί να ριψκινδυνέψω υπερκαρένια ταξείδια, προτίμησα να τραβήσω για το στούντιο μπου Σαραντόν, κοντά στο Παρίσι. Έκεί βρισκόταν ο γνωστός σκηνοθέτης Συρμόντ, γυρίζοντας το φίλμ «Λουλούδι των χιονισμένων Άλπεων».

Πήγα κι' όμολογώ πώς δεν είναι καθόλου ποητικό και ρωμαντικό ένα στούντιο κινηματογράφου! Μοιάζει με άβυσσος πωλήσεως επίπλων «εύκαιρίας». Άταξία, φωνές, τρεχάματα ανθρώπων μισοπαθόντων. πολυάριθμα πολυτέλεια πιάσι σε χοντροπάρελα, προδόνες έκφυλωτισκοί, σκονιά, παρτσόν, κουρτίνες, δάση με δέντρα από νεομποιόγια, με γαρά πολυώροφα ζωγραφιστά στο χαρτί, κλπ.

Με παρουσίασαν στο σκηνοθέτη, τον κ. Συρμόντ, άνασκουμπμένο, ξαναμμένο, με άταχτα μαλλιά και βραχνισμένο από τις άγριοφώνες, που, καθώς διέβην το γύρισμα μιας σκηνής του έργου. Του είπα δειλά:

— Καλημέρα σας, κύριε Συρμόντ!... Πώς είστε; — Καλημέρα δεσποινίς Ζακελίνα! όρλιάζε έκείνος στα πεταχτά. Ποιος διάβ... γκούχ!... γκούχ!... δηλαδή, ποιος καλός άέρας σας έφερε ως έδώ;

Δεν πρόλαβα να του άπαντήσω. Γιατί γύρισε άλλοι το κεφάλι του κι' άρχισε να όρλιάζει με τον τηλεόδο, χειρονομώντας σα μανιακός:

— Το Βορικό όδύ. Βρέ ήλιθιοι!... Τί περιμένετε και δεν περιμένετε! αυτό τον ήπιοτή υπέ Περιουρνταί! Ρίξτε το Βορικό όδύ από ψήλασσα!...

Απόμεινα έκστατική. Δυστύχημα είχε γίνει!... Ποιος ήταν αυτός ο ήπιοτής;... Τί είχε πάθει;... Και γιατί ήα τον περιέχον με Βορικό όδύ;

Οι άπορίες μου διαφωτίστηκαν γρήγορα. Άντικρυ μου και πλάι σ' έλάτα ζωγραφιστά στεκόταν, καμωρωμένος κι' άρεμμένος, ένας ήπιοτής σπαδοφόρος, με κακορόφρετρο στο καπέλό του. Κι' άμέσως τσάα αυτός όσο και το τοπίο γύρω του, άρχισαν να περιχύνονται με κατάλευκο Βορικό, που έφτασε άπαραλάλκτες νιφάδες χιονισού, καθώς έπεφτε από την όροφή της σκηνής.

Χίλιοι διαβόλοι!... Ξεφώνιζε συγχρόνως ο ήπιοτής. Το χιόνι πέφει πυκνό!... Πώς θα βρώ τώρα τη γλυκυτάτη Καικιλία μου μετά του μισορού άπαγωγέως της; Όα την φονεύσω την άβλη!...

Κατάλαβα. Αυτός θα ήταν ο ήπιοτής υπέ Περιουρνταί, που έφτανε να βρή την Καικιλία «τους» τη στιγμή που μάνιαζε γύρω του η χιονοβουελλα από Βορικό όδύ!

Μου ήρθε να μπηξώ κάτω γέλια, απ' τα γέλια έκείνα τα τρελλά και νευρικά, που άρχίζουν έσπασμένα, δειλά...

«ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ»: ΕΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΣΜΠΡΥ

Ό περιφέρμος Παρισινός κομωτής Φερνάν Σμπρύ παρουσιάζει το νέο αυτό χτενίσμα, που το έφτιαξε «ρωμαντικά». Έχει κατά τον Σμπρύ την ιδιότητα να προσείλη γοητεία στο πρόσωπό που πλασιάζει. Για το νέο αυτό χτενίσμα δεν χρησιμοποιείται καθόλου λάκ και το μαλλί παραμένει φυσικό και έλεύθερο.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

μέσα στη θλίψη

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΞΑΠΛΩΜΕΝΟΣ σε μία απόμερη άκρη της άμμουδιας, ο Πέτρος Μυρσίνης απολάμβανε τη δροσιά της θάλασσας, που έφερε ο μπάνης μέσα στη νύχτα.

Έκανε πολλή ζέστη εκείνη τη μέρα και τώρα μόλις άρχισε να δροσίζει. Η κάμαρα πούχε νοικιάσει έδω και τρεις μέρες, πούχε έρθει στο μικρό νησί, δε χωρούσε ούτε αυτόν, ούτε τις σκέψεις του...

Τόν έπνιγε η ζέστη, τόν βάρινε το ταβάνι, τόν έσφιγγαν καταθλιπτικά οι τοίχοι.

Βγήκε με το σούρουπο, πήγε κι έφαγε σε μία ταβερνούλα της παραλίας και τράβηξε άκρη - άκρη στη θάλασσα για την πιο απόμερη γωνιά.

Η άμμος έκαιγε ακόμη, μα περισσότερο φλογισμένο ήταν το κεφάλι του.

Ο Πέτρος Μυρσίνης είχε έρθει στο μικρό νησί για να ξεκουραστεί, να ηρεμήσει τις σκέψεις που τόν βασάνιζαν.

Μα μέσα στη μεγάλη μοναξιά του, ακόμη πιο πολύ, τόν κυνηγούσαν οι έριννυες τών περασμένων και τού σφυροκοπούσαν το μυαλό με μία λέξη:

«Έλένη! Έλένη! Έλένη!»
Ήταν το μόνο όνομα που ήθελε ν' αποφυγή και ν' απομακρύνει από τις σκέψεις του.

Κι' όσο απομακρυνόταν αυτός, τόσο το όνομα αυτό τόν κυνηγούσε και τόν βασάνιζε αλύπητα.

Ανασπώθηκε, άγκάλιασε τα γόνατά του, έσκυψε μπρός, λες κι ήθελε να κρύψει το πρόσωπό του από το φεγγάρι, που έβγαίνει σιγά - σιγά τώρα μέσα από 'τη θάλασσα.

Ούτε κι' αυτό το φεγγάρι δέν τούδινε πια παρηγοριά στον πόνο του. Πιο μελαγχολικό και περισσότερο δακρυμένο τού φαίνόταν αυτό, από το μελαγχολικό πρόσωπό του και τα δακρυσμένα από τις άνομησεις μάτια του.

Και το ντρεπόταν το φεγγάρι, γιατί μία νύχτα, εκεί που τούλεγε το παράπονό του, τού φάνηκε πως αυτό τού χαμογέλουσε ειρωνικά.

Δέν το ντρεπόταν μόνο, αλλά το μισούσε. Ναι, το μισούσε, γιατί άλλος πόνος, πιο μεγάλος από τή δική του δε μπορούσε να γίνει.

Άλλη Έλένη σαν τη δική του, άλλη αγάπη πιο μεγάλη δέν υπήρχε στον κόσμο.

Δεκαοχτώ χρόνων κοπελίτσα ήταν η Έλένη του όταν την πρωτογνώρισε. Μία χαρούμενη πεταλούδιτσα μ' ένα ρόζ φόρεμα και μία ψάθα φαρδιά, δεμένη στο λαιμό με μία βελουδένια μαύρη κορδελλίτσα.

Τή γνώρισε σ' ένα κήπο να κόβει λουλούδια και να φτιάχνει ένα μπουκετάκι.

— Σας άρσουν τα λουλούδια; τούχε πη ξαφνικά, όταν τόν αντίκρουσε πλάι της, μ' ένα άγνο χαμόγελο.

— Πολύ! τής απάντησε εκείνος, κοκκινίζοντας, γιατί πιο πολύ τού άρεσε εκείνο, το άραιο ζωντανό λουλούδι.

Ο κήπος ήταν δικός του. Κι' η Έλένη ήταν φιλοξενούμενη μιάς άλλης οικογένειας.

Μα γνωρίστηκαν γρήγορα, γιατί σ' ένα νησί, οι γνωριμίες γίνονται εύκολα.

Προσκάλεσε λοιπόν την Έλένη και την οικογένειά της πολλές φορές στο σπίτι του.

Ξανοίχτηκαν με βάρκα αρκετές φορές στη θάλασσα, τα πρωινά και τις φεγγαρόλουστες νύχτες.

Έτσι, μέσα με την ημέρα ο ένας έμπαινε πιο βαθιά μέσα στην ψυχή του άλλου.

Μα η εποχή του παραθερισμού τελείωσε γρήγορα κι' η Έλένη έπρεπε ν' αποχωρισθών τον Πέτρο.

Τότε κατάλαβαν κι' οι δύο πως ο χωρισμός τους αυτός ήταν σκληρός, γιατί είχαν αγαπηθεί παράφορα.

— Πατέρα, είπε τότε η Έλένη, δέν υπάρχει μία θεοούσα στο γραφείο σου για τόν Πέτρο; Είναι μορφωμένος, έχει βγάλει το γυμνάσιο, ξέρει γαλλικά, είναι είκοσι τριών

Έλένης τή κανόνισε, αναθέτοντας σ' ένα συγγενή του την επίδραση της κτηματικής του περιουσίας. Όσο για τή μητέρα του, θά την έπαιρνε μαζί του στην Αθήνα.

Έτσι έγινε και σε δύο μήνες, ύστερα από τήν αναχώρησή της Έλένης και τών γονιών της από τή νησί, πήγε κι' ο Πέτρος κι' εγκαταστάθηκε στην καλύτερη θέση τών γραφείων, που μπορούσε να τού δώση ο «πεθερός» του.

Σ' έξη μήνες έγιναν οι γάμοι τους και ο Πέτρος έπαιρνε σιγά - σιγά τή θέση τού πεθερού του, για να τόν ξεκουράσει.

Η μητέρα τού Πέτρου χάρηκε μόνο για δύο χρόνια τή νέα ζωή τού γιου της. Έπειτα πέθανε.

Η μία λύπη όμως συνόδευε τήν άλλη από κοντά, γιατί κι' η Έλένη έχασε τόν πατέρα της.

Πέντε χρόνια είχαν περάσει από τόν γάμο τους και η Έλένη δέν έκαμε ακόμη παιδί.

Ήταν κι' αυτό ένας καθμός, γιατί ούτε οι γιατροί, ούτε τα ταξίδια αφέλησαν σε τίποτα.

Γιατί κι' οι δύο τους αγαπούσαν τή παιδιά, μα δέν είχαν ένα δικό τους.

χα ένα όνομα: «Έλένη! Έλένη! Έλένη!»

Τα καλοκαίρια έφευγε για καμιά δεκαπενταριά μέρες. Μα δέν πήγαινε στο νησί του, γιατί εκεί όλα τού θυμίζαν τή γυναίκα του. Πήγαινε σ' ερημονήσια, σε μοναξιές κι' όταν ξάπλωνε σε άμμουδιές, μία μονάχα εικόνα τούκανε συντροφιά: η εικόνα της Έλένης!

Είχαν περάσει δέκα χρόνια από τόν χαμό της Έλένης. Η άμμουδιά, η θάλασσα, το φεγγάρι, τόν τράβηξαν κι' εκείνη τή βραδιά.

Βυθισμένος στον πόνο του άκουσε μία φωνή πίσω του:

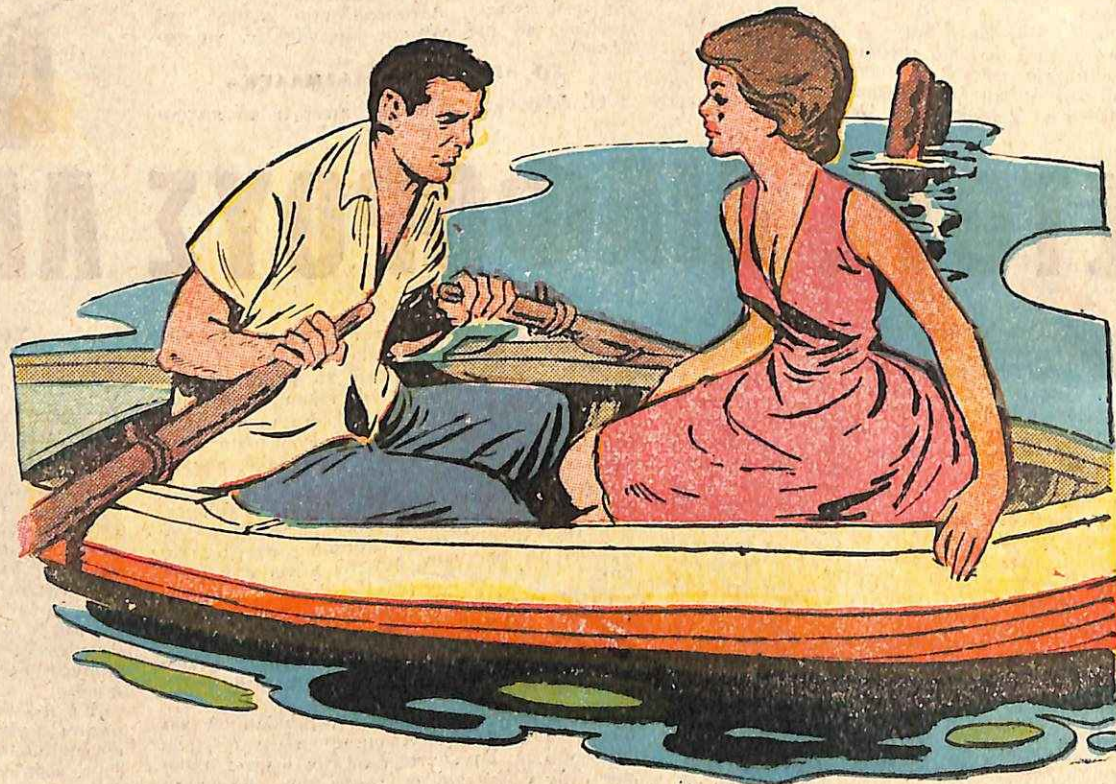
— Γιατί κλαίτε, κυρίες; Γύρισε ξαφνιασμένος τόν κεφάλι κι' είδε ένα κοριτσάκι έννιά, δέκα χρόνων να τόν κυττάζει περίλυπο.

Ήταν ένα συμπαθητικό κοριτσάκι, φτωχικά ντυμένο, με ξανθά μακριά μαλλιά.

Ο τόνος της φωνής της τούχυσε βάλαμο στην πονεμένη του ψυχή.

— Ελα κοντά μου, άθήσε να σου πώ γιατί κλαίω, τού απάντησε. Πές μου, όμως, πρώτα πως σε λένε;

— Ελένισσα! είπε ήρεμα η μικρή.

Ξανοίχτηκαν με βάρκα αρκετές φορές στη θάλασσα...

χρόνων νέος...

— Κι' είναι όμορφο παιδί... συνέχισε ο πατέρας της και γέλασε.

Εκείνη χαμήλωσε τή μάτια και ψιθύρισε:

— Τόν αγαπώ, πατέρα. Από σένα εξαρτάται να τόν τακτοποιήσεις για να γίνει κι' ένας καλός σύζυγος.

— Μά... τόν θέλει κι' εκείνος; Να τόν ρωτήσουμε.

Και τόν ρώτησαν.

Ο Πέτρος δέν άνήθηκε. «Αν δέν προχώρησε σε άνωτερες σπουδές, ήταν γιατί θ' άφινε μόνη τή μητέρα του στο νησί, και έρημα τή χτήματά της».

Προτίμησε, λοιπόν, τόν νησί, τή μητέρα του.

Ο πατέρας του, που ήταν καπετάνιος τόν είχε όρκισει να μόν άκολουθήσει τόν επάγγελμά του. Και έτσι τόν δέσμευε ο όρκος του.

Μέσα σε δύο χρόνια είχε γεμίσει όλα τή χέρσα χωράφια του με δαμασκηνιές και είχε άνοίξει τρία πηγάδια, που πότιζαν τή δέντρα του. Κι' έγινε ο Πέτρος ο καλύτερος νοικοκύρης.

Ήταν δύσκολο να τή παρατήρησει όλα αυτά και να φύγει για τήν Αθήνα, μα μπρός στην αγάπη της

Τά χτήματά του με τις δαμασκηνιές τάχε πουλήσει από καιρό κι' είχε άφοσιωθεί στη νέα του δουλειά, που ήταν ο μόνος ιδιοκτήτης, γιατί η Έλένη ήταν μοναχοκόρη και τή κληρονομήσαν όλα από τόν πατέρα της.

«Ένα παιδί! Νάχαμε κι' ένα παιδί! συλλογιζόταν ο Πέτρος. Θα συμπληρωνόταν η ευτυχία μας».

Κι' ο καιρός περνούσε με τόν μοναδικό αυτό παράπονο για τήν έρημη ζωή τους.

Μία μέρα, όμως, στήν Έλβετία, που είχαν πάει κάποιο καλοκαίρι, ένας γιατρός διαπίστωσε ότι η Έλένη θά γινόταν μητέρα. Η ημέρα εκείνη ήταν η πιο εύτυχισμένη της ζωής τους.

Για να βεβαιωθούν πήγαν και σ' άλλους γιατρούς. Όλοι τούς είπαν τή ίδια.

Γύρισε στήν Αθήνα γεμάτοι χαρά, μα η χαρά τους αυτή έσδωσε για πάντα, όταν η Έλένη μπήκε σε μία κλινική. Πάνω στον τοκέτο πέθανε κι' αυτή και τόν παιδί!

Ο Πέτρος κόντευε να τρελλαθεί! Τίποτα δέν τόν παρηγορούσε πιά. Ούτε η δουλειά, ούτε η μοναξιά τους.

Τό μυαλό του σφυροκοπούσε μονά-

Ξαφνίστηκε ο Πέτρος και τή μάτια του βούρκωσαν πιο πολύ.

Κι' ώρα ολόκληρη κουδέντιασε με τήν Έλενισσα.

Ήταν όφρανή, τήν προστάτευε ένας θεός της και δέν πήγαινε σχολείο, γιατί δέν υπήρχε στο νησάκι της.

Σε δύο μέρες έφυγε από τόν νησί ο Πέτρος. Πήρε όμως μαζί του και τήν Έλενισσα. Τάχε κανονίσει με τόν βείο της να τήν υιοθετήσει.

Η Έλενισσα θάταν πια γι' αυτόν τώρα ο σκοπός της ζωής του: Ένα παιδί, που θάβρισκε τήν αγάπη και τήν άφοσίωσή ενός πονεμένου συζύγου και πατέρα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΡΟΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟ ΦΥΛΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Δύο γιατροί τού Νοσοκομείου Γυναικών τού Σίδνεϊ μπορούν να προβλέψουν τόν φύλο ενός παιδιού, 10 βδομάδες πριν από τή γέννησή του, με μία μέθοδο που έπινόνσαν οι Ιδιοί. Σημείωσαν δε πραγματικά έπιτυχία σε 100 περιπτώσεις μέσα σ' ένα χρόνο.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

ΤΑ ντε-πιές και τή καλοκαιρινά ταγιέρ ακολουθούν πάντα συνδυασμούς χρωμάτων, σε χτυπητές αντιθέσεις. Τους συνδυασμούς αυτούς τούς βλέπουμε μεταξύ ντε-πιές ή ταγιέρ και μπλουζας.

Η μεγάλη μόδα τού λευκού στο συνδυασμό φούστας και βέστας, επιτρέπει να εναρμονίζουμε τή μπλούζα σε διάφορα άνοιχτά χρώματα. Τό ζωηρό πορτοκαλί, τόν κόκκινο, τόν ζωηρό πράσινο, τόν φωτεινό μπλέ, αποτελούν κομψά τους συνδυασμούς με τόν ολόλευκο τόν ντε-πιές. Άνάμεσα όμως σ' αυτά τή χτυπητά χρώματα εμφανίζεται, σ' αμιά έντονη αντίθεση, και τόν μαύρο.

Ο συνδυασμός τόν με τόν λευκό, είναι ιδιαίτερα τής μόδας έφέτος. Έτσι, θά δούμε να φιγουράρουν πολλά ντε-πιές ή ταγιέρ από λευκό λινό, σε μία εμφάνιση τελείως σπορτίβ. Αλλά, με τή φούστα εύθυγραμμη, αλλά πάντα με κάποια άνεση και τή βέστα οχτή, μάλλον μακροειά, με κλασσικό άνοιγμα λαιμού και τσέπες εξωτερικές ή κοφτές, με καπάκια.

Η μαύρη μπλούζα θά συμπληρώνη τήν εμφάνιση και μία μαύρη λουστρινένια ζώνη θά προσθέτη κι' αυτή τή χάρι της.

Τά άλλα εξαρτήματα τής εμφάνισης, όπως τόν καπέλλο, τή γάντια, τή παπούτσια, παίρνουν τόν χρώμα τής μπλουζας ή τής φούστας — όπως προτιμάτε.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΤΙΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Με τις ζέστες βλέπουμε να επικρατούν πιο πολύ στις τουαλέτες οι ανάλαφρες και τόσο λουσάτες μουσελίνες.

Η μονόχρωμη μουσελίνα, άλλοτε σε άπαλούς και άλλοτε σε ζωηρούς τόνους, δε χάνει ποτέ τήν έπακαιρότητά της, αλλά έφέτος θά δούμε και πολλές μουσελίνες σταμπάτες.

Θά συνηθίζονται τή σταμπαρίσματα, που σχεδόν δε σχηματίζουν σχέδια, αλλά είναι σαν ένα σύνολο από διάχυντα χρώματα, που τόν ένα μπερδεύεται μέσα στο άλλο.

Τά άνοιχτά χρώματα κυριαρχούν σ' αυτό τόν τύπο.

Κοντά στις πολύ έβαζε τουαλέτες από μουσελίνα, έχουμε και άλλες, που επιδιώκουν τήν τάση προς τήν ίδια γραμμή.

Έδω τή βάση αποτελεί πάντα τόν μεταξωτό φουφώ. Διαλέγουμε γι' αυτό τόν χρώμα, που θέλουμε να τονίσουμε πιο πολύ.

Σε μία τέτοια γραμμή, βλέπουμε ένα φόρεμα με κλειστό ως τόν λαιμό κορσάκ και άρκετά έφαρμοστό. Η φούστα ένώνεται στο κορσάκ χωρίς σούρες και σχηματίζει μπροστά μόνο ένα κοκινιέ, που τής δίνει άνεση προς τή κάτω, χωρίς να θίγει τήν εύθυγραμμία.

Μία στενή ζώνη από τήν ίδια μουσελίνα, δένει μπροστά ένα μικρό φλιόγχο, άκριβως πάνω από τή βάση τού κοκινιέ. Είναι μία τουαλέτα απλή και κομψή και όλο της τόν λούσο

Τουαλέττα από μουσελίνα σε ίσια γραμμή.

Ντέ - πιές με καζάνα - τουνίκι.

είναι ή μουσελίνα, από την οποία είναι φτιαγμένη.

ΚΕΝΤΗΤΕΣ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Κοντά στη μόδα των σταμπάτων μεταξωτών ή βαμβάκεων, έχουμε έφετος και τη μόδα των κεντητών κοτονάντ. Το ίδιο το ύφασμα δηλαδή σχηματίζει σχέδια κεντητά και όχι σταμπωμένα.

Άλλοτε τα κεντητά μοτίβα είναι οκρόγωνα και άλλοτε σχηματίζουν ορθογώνια, ανάμεσα στις οποίες τοποθετούνται τα μικρά κεντητά σχέδια. Σ' αυτό τον τελευταίο τύπο βλέπουμε τις κεντητές ορθογώνιες να συνδυάζουν το κάθετο με το οριζόντιο.

Έτσι, ένα μοντέλο μας παρουσιάζει ένα χαριτωμένο σχέδιο, σε γραμμή εδάξ, με εφαρμοστό κορσάκι κι ένα μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ.

Το κορσάκι έχει τις κεντητές ορθογώνιες κάθετες, αλλά στο τελείωμα του ντεκολτέ χρησιμοποιούμε την κεντητή γραμμή οριζόντια, σε γκρίζο.

Η φούστα με τις κάθετες κι αυτή ορθογώνια, και με ελεύθερες πιέττες στη μέση, ώστε να σχηματίζει προς τα κάτω τονισμένη εδαξ γραμμή, καταλήγει σε δυο σουρωτά βολάν με τις ορθογώνιες οριζόντιες. Πρόκειται για ένα χαριτωμένο μοντέλο, που αποτελεί ένα πολύ κομψό φόρεμα, εφαρμόζοντας επί πλέον τη μόδα των βολάν, που δίνει ένα ιδιαίτερο αέρα στο σύνολο της γραμμής.

ΟΙ ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Η μόδα δίνει έφετος μία ιδιαίτερη σημασία στις καζάκες.

Έχουμε μιλήσει πολλές φορές σχετικά με αυτές και έχουμε αναφέρει τη μόδα της καζάκας, που αποτελεί το συμπλήρωμα διαφόρων τύπων ντε-πιές. Κάποτε αναπληρώνει και την ίδια τη μπλούζα και τότε είναι κοντύτερη για να μη ξεπερνά τη βέστα.

Σήμερα όμως θα σας μιλήσουμε για ένα νέο τύπο καζάκας, που είναι μακριά και ξεφεύγει από το συνηθισμένο τύπο της, για να προσεγγίσει την τουνίκι.

Το σύνολον παρουσιάζει μία τονισμένη ίσια γραμμή. Δηλαδή η φούστα είναι στενή ως κάτω και η καζάκα-τουνίκι, ολόγυια κι αυτή, χωρίς να σχηματίζει καν μέση. Καλύπτει τα δύο τρίτα της φούστας και κάπι παραπάνω.

Η συμπλήρωσι αυτού του κοστούμιού είναι μία βέστα-μαντώ, που, όπως καταλαβαίνετε, είναι μακριά.

Το σύνολο αυτό μπορεί να είναι ομοιόμορφο, αλλά μπορεί και ν' αποτελείται από ένα ωραίο συνδυασμό δυο χρωμάτων.

Ένα πολύ κομψό μοντέλο του παρισινού Οίκου Ζαν Χάιμ, είχε φούστα και βέστα, σε χρώμα εκάντ και η καζάκα-τουνίκι είχε χρώμα μπλέ. Μία χρυσή αλυσίδα, που κατέληγε μπροστά σε δυο χρυσά μανταλάκια σχηματίζει μία πολύ πρωτότυπη ζώνη, που αποτελούσε συγχρόνως ένα ωραίο στολισμό.

ΤΑ ΣΗΚΩΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Μολονότι η γυναίκα ασχέται στο ν' αφήνει ελεύθερο το κεφάλι της και τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν, η μόδα επιμένει να της παρουσιάσει μία μεγάλη ποικιλία καπέλλων, που τα θεωρεί απαραίτητα για συμπλήρωσι μιας ωραίας εμφάνισης.

Ανάμεσα στις διάφορες φόρμες, που η κάθε μία έχει το χαρακτηριστικό της σημείο, φοριούνται ιδιαίτερος τα καπέλλα με μεγάλο μπό, που σηκώνονται προς τα πάνω. Μοιάζουν δηλαδή λίγο με τα μπρετόν, μόνο που είναι πιο μεγάλα. Η ονομασία αυτή προέρχεται από τις

Μπανιερό και βέστα μπαγιαντέρ.

ψαράδικες ψάθες, που φορούν οι θαλασσινοί της Βρετανίας.

Τα καπέλλα αυτά, για να φορεθούν το πρωί, γίνονται από χοντρές ψάθες παγισόν, ενώ για τ' απογεύματα χρησιμοποιούμε λεπτές ραφές ψάθες ή παναμάδες.

Τα ρέλια, που είναι τόσο της μόδας στα φορέματα, χρησιμοποιούνται άρκετά και στα καπέλλα και τους προσδίδουν ένα ιδιαίτερο χαρακτηρισμό.

Έτσι, σ' ένα μεγάλο μπρετόν, λευκό ή άλλον άνοιχτο χρώματος, ρελιάζουμε το σηκωτό μπό με μία βαθύχρωμη κορδέλλα.

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Κλοσάκι από δαντελωτή ψάθα Δ ε ξ ι ά: Τυρμπάν - τραγιάσκα.

Οι τεπέδες στα «μπρετόν» γίνονται μάλλον χαμηλοί και συχνά τους περιβάλλει μία κορδέλλα, που, ξεφεύγοντας από κάποιο άνοιγμα πίσω, πέφτει στο πλάι. Το σκέρτσο αυτό είναι πολύ κομψό για νέες. Φυσικά, η κορδέλλα έναρμονίζεται με το χρώμα του ρελιού.

ΝΤΑΝΤΕΛΛΩΤΕΣ ΨΑΘΕΣ

Η μεγάλη μόδα της νταντελωτής ψάθας συνεχίζεται πάντα. Είναι ειδική για καπελλάκια, που θα φορεθούν με άμυγιε φορέματα, για ν' αποτελέσουν ένα λουσάτο σύνολο.

Τη νταντελωτή ψάθα, εκτός από το μαύρο και άσπρο χρώμα, τη βλέπουμε σε όλα τα χρώματα της μόδας. Άλλοτε συνδυάζεται με όμοιο χρώμα κι άλλοτε ακολουθεί μία άρμονική αντίθεση.

Τα κλοσάκια ή τα στύλ «τυρμπάν» είναι οι φόρμες, που ταιριάζουν πιο πολύ στις νταντελωτές ψάθες.

Στα κλοσάκια βλέπουμε τον τεπέ άρκετά ψηλό να συνεχίζει το κατεβαστό μπό, χωρίς διακοπή.

Η κατασκευή της ψάθας είναι τόσο διάφανη, ώστε συχνά υπάρχουν δυο στρώσεις ψάθας, ή μία πάνω στην άλλη.

Στον τύπο «τυρμπάν» ένα πολύ μοντέρνο σκέρτσο είναι ν' αποτελέσει η βάση από μία κορδέλλα, που περιβάλλει το κεφάλι χαμηλά στο στέροχο και μπροστά στο μέτωπο, όπου και δένεται ένας φιόγκος.

Στην κορδέλλα αυτή πάνεται ή δαντελωτή ψάθα τριγύρω, σχηματίζοντας «τυρμπάν», αλλά και συγχρόνως ένα είδος τραγιάσκας πεσμένης προς τα πίσω.

Το διάφανο της δαντελωτής ψάθας επιτρέπει να διακρίνονται τα μαλλιά.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΣ

Η μεγάλη μόδα των ριγωτών βρίσκει ιδιαίτερος τη θέση της στις πλάς, όπου οι διάφορες κοτονάντ έχουν τα πρωτεία σε φορέματα, ντε-πιές, βέστες, καζάκες, παντελόνια και άλλα σύνολα του μπάνιου.

Εκτός από τα μαγιώ, που τις πιο πολλές φορές είναι ριγωτά μονοκόμματα ή σε δυο κομμάτια, βλέπουμε και άπλοχρους βέστες από ριγωτές κοτονάντ ή ύφασματα επόνε ειδικώς για την ώρα του μπάνιου.

Μην ξεχνάτε, ότι στις πλάς οι μεγάλες ψάθες είναι απαραίτητες, για να σας προφυλάξουν από τον καυστικό ήλιο.

ΤΑ ΜΠΙΚΙΝΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η τελευταία λέξη της μόδας για τό...άνθρωπο σχεδόν κοστούμι, που αποτελούν τα

Ψάθα σε στύλ «μπρετόν».

Φόρεμα από κεντητή κοτονάντ.

γνωστά μπικίνι, είναι να χρησιμοποιούνται πολύ οι κοτονάντ. Ιδιαίτερος προτιμούνται τα σταμπάτα σε ζωορά χρώματα.

Αν θέλετε να έχετε για συμπλήρωμα του μαγιώ και μία βέστα, να την προτιμήσετε μονόχρωμη αυτή.

ΜΑΚΡΟΤΑΛΛΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Όπως στις μεγάλες, έτσι και στα παιδιά, βλέπουμε πολύ συχνά να επικρατεί ή μόδα του μακροτάλλου στα φουστανάκια τους. Μπορούμε, μάλιστα, να πούμε, ότι αυτό είναι κάτι που ταιριάζει ιδιαίτερα στις παιδικές σιλουέττες.

Μία τέτοια κομψή κόρη είναι αυτή, που σχηματίζει ένα ολόγυια μπουστάνι, που κατεβαίνει χαμηλότερα από τη μέση και ενώνεται σ' αυτό το σημείο με τη φούστα. Η τελευταία σχηματίζει κομφορές πιέττες, που είναι στενότερες επάνω και πιο φαρδιές κάτω, ώστε η γραμμή να παρουσιάζει εδάξ.

Το φορεμάκι δεν έχει μανίκια, αλλά ριγούς ώμους, που σχηματίζουν μανικάκια. Ο λαιμός έχει στρογγυλό κλείσιμο και συμπληρώνεται με κατεβαστό λευκό γιακάκι.

Αν προτιμήσετε τη σταμπάτη κοτονάντ για ένα τέτοιο φόρεμα, θα το συμπληρώσετε με μία μονόχρωμη ζώνη.

ΡΙΧΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Έξ' άλλων, παραμένουν πάντα πολύ της μόδας τα ριχτά από τους ώμους φορέματα των παιδιών.

Σχηματίζουν μία γραμμή πολύ εδαξ, είτε με σοφρές, είτε με κοψι αν φόρε.

Μπικίνι από σταμπάτη κοτονάντ.

Το έμπρός και η πλάτη ενός μακρόσαλλου φορέματος.

χορησιμοποιήσαμε το καρδεάτο διαγώνιο σε 5-λόκληρο το φόρεμα και μόνο στο νομίτη να βάλλουμε το καρδεάτο στο ίσιο του. Ένα μονόχρωμο ρέλι μπορεί να γαρνίρει γύρω το φόρεμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

Για τα πολύ μικρά παιδάκια, το πιο πρακτικό κοστούμι είναι η φουφουλίστα. Κρατιέται στη θέση της με δυο τράντες ίσιες μπροστά και σταυρωτές πίσω. Το κοστούμι αυτό επιτρέπει στο παιδάκι να παίζει ελεύθερα και συγχρόνως να είναι προφυλαγμένο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

«ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ» ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Τό καλοκαίρι, μαζεύονται στα Ξενοδοχεία πολλοί άνθρωποι, συνηθισμένοι να ζουν στο σπίτι τους όλο τον υπόλοιπο χρόνο. Και ξεχνάνε τότε μερικούς κανόνες, απαραίτητους για όποιον θέλει να μην ενοχλή τους άλλους να μην προκαλέσει σχόλια εις βάρος του και να μην τραβά την προσοχή.

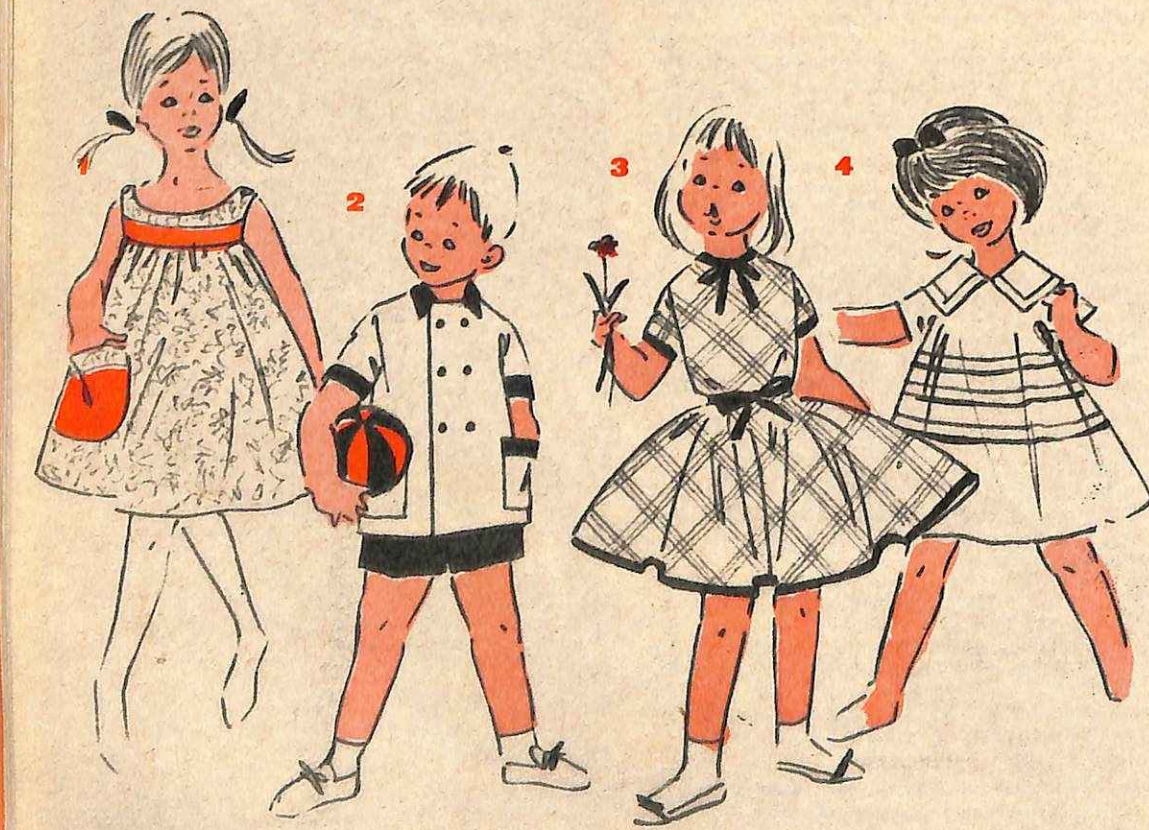
Στο Ξενοδοχείο ζουν πολλοί άνθρωποι, όλοι με τα ίδια καθήκοντα και τα ίδια δικαιώματα. Έπομένως, δεν πρέπει να απασχολή κανείς αποκλειστικά ό,τι ανήκει σε όλους. Δεν επιτρέπεται, ως πούμε, να μαζεύετε μπροστά σας σκεδόν όλες τις εφημερίδες, τις σκορπισμένες πάνω στο τραπέζι του αναγνωστηρίου. Θέλουν κι οι άλλοι να διαβάσουν. Και δεν υπάρχει λόγος να αναγκασθούν να σας ζητήσουν μια απ' τις τόσες εφημερίδες, που τις μονοπωλήσατε όλες!

Να και μερικά άλλα ελαφρά «αμαρτήματα», που γίνονται συνήθως στα Ξενοδοχεία: Τό να θέλετε να ανοίξετε συζητήσεις δια της βίας με κάποιον, που δεν έχει τέτοια διάθεση. Να βάλετε τα παιδιά σας να μελετούν πάνω, τις ώρες της μεσημεριανής αναπαύσεως. Να μεταχειριζόσθε υπερβολικά το ραδιόφωνο ή το λικ-άπ. Να συζητήτε στους διαδρόμους, μπροστά στις πόρτες των δωματίων. Να κουνειδιάζετε πολύ δυνατά, να τραγουδάτε, να κάνετε θόρυβο — Έστω κι' αν βρίσκασθε μέσα στην κάμαρά σας.

ΟΙ ΚΑΡΡΕΔΑΤΕΣ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Οι καρδεάτες κοτονάντ είναι ειδικές για τα παιδιά, γιατί είναι πρόσχαρες. Μπορούμε να

1) Ριχτό σταμπάτο φορεματάκι. 2) 'Αγορίστικο κοστούμι με σκούρο παντελόνι και ανοικτό-χρωμή βέστα. 3) Φόρεμα σε έδαζε γραμμή. 4) Ριχτό φορεματάκι με όριζόντιες πιέττες.

Για την ομορφιά σας

Αν, στην έξοχή, δε βρίσκετε τη λουσιάν ή την κρέμα, που μεταχειρίζεσθε συνήθως στην πόλη για το καθαρίσμα του προσώπου σας, αντικαταστήστε την με λίγη λανολίνη, με την οποία κάνετε ένα ελαφρό μασάζ. Αντί για την τουαλέτη λουσιάν, εξ' άλλου, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε λίγες σταγόνες βάμμα βενδόνης, ρίχνοντάς τις μέσα στο νερό που πλένεσθε. Για τα χέρια σας, τέλος, μεταχειριστείτε απλή βαζελίνη ή γκλίσσερολ ντ' αμιντόν. Όλα αυτά, θα τα βρείτε στο κάθε φαρμακείο.

Για τα χέρια

Μην πλένετε ποτέ τα χέρια σας με πολύ κρύο νερό, αλλά με χλιαρό. Τα σαπουνίζετε με σαπούνι γλυκερίνης ή γκουντρόν ή Μασσαλίνα και τα ξεπλένετε καλά. Είναι απαραίτητο να τα σκουπίζετε ύστερα με μεγάλη επιμέλεια, γιατί η υγρασία μπορεί να τα κοκκινίσει ή να τα σκάσει. Έπειτα τους ρίχνετε δυο — τρεις σταγόνες γλυκερίνης, ανακατεμένη με χυμό λεμονιού. Θα είναι πάντα όμορφα και μαλακά.

Δίαιτα για αδυνάτισμα

Αν τυχόν κάνει δίαιτα για να αδυνάτισε και ναιώθετε εξοικειωμένοι, να τρώτε συχνά, 3 φορές τη βδομάδα, σκλητό μοσχαρίσιο. Τις άλλες 3 μέρες, μπορείτε να τρώτε μπιφτέκι, που το ψήνετε ποτισμένο με αλάτιπιπερο και με ζουμί λεμονιού για να γίνει πιο νόστιμο.

Επίσης τρώνετε πολύ το ζουμί από λαχανικά (2 φλυτζάνια την ημέρα). Βράζετε επί μισή ώρα λίγα σπανάκια και κάρδαμο, όλο το πράσινο μέρος ενός μάτσου σέλινο, πολύ τρυφερά μαρουλόφυλλα και μερικά φύλλα από βολδόχο. Περνάτε το ζουμί από τούλπανι. Κάθε 2 μέρες, πρέπει να φτιάχνετε καινούργιο.

Μασάζ στα χέρια

Πολύ καλό κάνει στα χέρια ένα ελαφρό μασάζ, πρωί και βράδυ, με λίγο άμυγδαλόλαδο ή με ένα λιπαρή κρέμα ή καμφορούχο λάδι. Γίνεται για κάθε χέρι με τα δυο πρώτα δαχτυλά του άλλου χεριού. Αρχίζετε απ' την άκρη των δαχτύλων και προχωρείτε προς την παλάμη, κάνοντας την ίδια κίνηση, σε να φοράτε τα γάντια σας. Για το μασάζ της παλάμης, αρχίζετε απ' τη βάση των δαχτύλων και προχωρείτε προς τον καρπό. Το μασάζ αυτό ξεκουράζει τους μύς και διατηρεί τη λεπτότητα και ελαστικότητα της επιδερμίδος.

Λεκίδες από λάδι

Όταν ένα ανοιχτόχρωμο και όχι λεπτό ύφασμα έχει λερωθεί από λάδι, το πλένετε με μια διάλυση υποθειώδους νατρίου, το ξεπλένετε και το βουτάτε σε άραχο ή τριαντάφυλλο. Αποξηλώνεται το λάδι και το στεγνώνετε στον ήλιο.

Προκειμένου για λεπτό ύφασμα, ποτίζετε αμέσως το λεκέ με σαπουνάδα και βάζετε πάνω χλιαρό αλεύρι, που το αλλάζετε επανειλημμένως, ως ότου απορροφήσει τελείως το λάδι. Ύστερα βουρτσίζετε δυνατά και σιδεράνετε.

Μαύρες ραδδώσεις στο μάρμαρο

Το μάρμαρο άσχημιζει πολλές φορές από μαύρες ραδδώσεις. Για να το προλάβετε, το τρίβετε, το λιγότερο 2 φορές τη βδομάδα, με μίγμα από λευκό κερί, καθαρό νεφτί, λάδι και ελαφρόπετρα. Ζεσταίνετε το νεφτί σε μπλιν—μαρί (προσοχή μην ανάψει!), διαλύετε σ' αυτό το κερί, προσθέτετε την ελαφρόπετρα κοπανισμένη (1 κουταλιά για κάθε μισό κιλό νεφτί) κι έπειτα σιγά — σιγά τόσο λάδι, ώστε να γίνει το μίγμα ήμικρευστο.

Πώς φρεσκάρεται το λαμέ

Για να καθαρίσετε ή να φρεσκάρετε ένα ύφασμα λαμέ, βουτάτε ένα μαλακό βουρτσάκι σε αλκοόλ και το περνάτε από πάνω, αποφεύγοντας όμως να το πιέσετε πολύ. Τ' αφήνετε να στεγνώσει στη σκιά κι ύστερα επαναλαμβάνετε τα ίδια με διάλυση ατόμης σε χλιαρό νερό (1 κουταλιά ατόμη σε κάθε μισό κιλό νερό). Έξακολουθείτε έτσι, ώπου να καθαρίσει καλά.

Η ίδια μέθοδος χρησιμεύει και για παπούτσια ή κορδέλλες από λαμέ.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Τ.Σ. ΤΣΕΠΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Αστυνομία βρίσκει την έγκλημα, ταλεισμένη Λίνκολν και μέσα σ' αυτήν το πτώμα της Άλις. Ο Κάλβιν προτείνει στην Τρίσι να εργασθεί στην Τράπεζα, στη θέση της Άλις. Ο σκοπός του είναι να μαθαίνει απ' αυτήν τις ενέργειες του Τράβερς, που τον θεωρεί έξιπνο κι επικίνδυνο αστυνομικό. Η Τρίσι δέχεται με χαρά. Το έπαυλαμφάνει δε και πάλι τις υπηλίες της ότι η μητέρα της πίπει. Αυτό κάνει τον Κάλβιν ν' αποφασίσει πιά να τη σκοτώσει κι' αυτήν. Το σχέδιό του είναι να τη χτυπήσει στο κεφάλι κι' ύστερα να την πνίξει στη μπανιέρα της. Ωστε να φαη πώς επρόκειτο για δυστύχημα. Άλλα εκείνη έχει μαντέψει τους σκοπούς του και τον υποδέχεται μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Ύστερα του εξηγεί πώς έχει ποσά. Δώσει σε κάποιο δικηγόρο ένα γράμμα της, που αποκάλυπτει όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματός τους. Σε περίπτωση έκτακτου θανάτου της ο δικηγόρος έχει εντολή να ανοίξει αυτό το γράμμα. Έτσι, η Κίτ είναι εξοφασμένη πιά απ' τον Κάλβιν. Τό άπανορεύει δε απ' νίστη στη δουλειά του την Τρίσι, γιατί φοβάται πώς θα την ξεμυαλίσει.

8ον Κατέθηκε γρήγορα τη σκάλα και πήρε το άκουστικό.

Ήταν ο Ήστον. Και του άγγιξε πώς είχαν βοή το πτώμα της Άλις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Καθισμένος στο βολάν του αυτοκινήτου του, ο Κάλβιν κίτταξε ίσια μπροστά του. Και σκεπτότανε...

Ο σερβίς Τόμσον του είχε εξηγήσει απ' το τηλέφωνο πώς επληθύνοντο να τον δη άμέσως στο γραφείο του, όπου θα γινότανε μια σύσκεψη σύσκεψη.

Κόντευαν 11 κι' οι δρόμοι είχαν σχεδόν ερημώσει. Μερικές σταγόνες βροχής πέφτανε στο παρτιζόν. Ο Κάλβιν συλλογιζότανε την Κίτ... Η κατάσταση ήταν επικίνδυνη! Έκτος αν μπλοκάρει. Μα είχε το δυσάρεστο συναισθημα πώς του είχε την αλήθεια!

Δε μπορούσε πιά να την αγγίξει! Και κάτι χειρότερο: Αν τον χων την έκοβε εν' αυτοκίνητο, αν αφοσώτανε, αν πέθανε από δυστύχημα, ο δικηγόρος θ' άνοιγε το γράμμα της και θα το παράδινε στην αστυνομία!

Έπρεπε να βοή ένα τρόπο να την πείσει να του το δώσει πίσω. Δε μπορούσε ν' ανεχθεί να εξαπατάται ή ζωή του απ' τη δική της!

Σαφινά, είδε ένα κοκκινό φουλάκι στη μέση του δρόμου. Φορούσε απότομα και στάθηκε μπροστά σ' ένα σταματημένο αστυνομικό αυτοκίνητο.

Αν άστυφύλακες τον πλησίασαν. Τους άκολουθούσαν κι' άλλοι δυο, με τα ρεβόλβερ στο χέρι.

Ο Κάλβιν έσπυρε έξω απ' την πόρτα του αυτοκινήτου, με στεγνωμένο το στομά του. Ένας απ' τους αστυνομικούς έβριξε πάνω του το φως του ηλεκτρικού φαναριού του.

Τα χατιά σας, του είχε λακωνικά.

Έκείνος άνοιξε το πορτοφόλι του κι' έδωσε την ταυτότητά του.

Μα τί συμβαίνει; ρώτησε, προσπαθώντας να πάει φυσικό ύφος.

— Ά, έσεις είσαστε, κ. Κάλβιν; είπε ο αστυφύλακας, χαμογε-

λώντας. Γυρεύονε τον κλέφτη σας. Σταματάμε όλα τ' αυτοκίνητα, που μπαίνουν ή βγαίνουν απ' το Πιτσβιλ.

Μα ο κλέφτης έχει φύγει, έδω και δυο μέρες! άπάνησε ο Κάλβιν.

Ο αστυνομικός του επέστρεψε τα χατιά του κι' άπάντησε:

— Δε συμφωνούνε όλοι μαζί σας...

Έκανε ένα βήμα πίσω, χαιρέσε και πρόσθεσε:

Έν τάξει, κύριε Κάλβιν, μπορείτε να περάσετε.

Ο Κάλβιν συνέχισε το δρόμο του. Ήταν ταραγμένος, έντενος σμένος.

Τι τους έκανε να πιστεύουν πώς ο κλέφτης δεν είχε φύγει απ' την πόλη; Μήπως είχε κάμει κανένα λάθος;

Δοκίμασε και δεύτερη έκπληξη, όταν έφτασε μπροστά στο γραφείο του σερβίς. Είδη σταματημένη εκεί απ' έξω μια μεγάλη Κάντλνταλ, κοκκινή και μαύρη, με παναχίδα ζωκλοφορίας του Σαν Φραντσκο. Τό ήξερε καλά, αυτό τ' αυτοκίνητο!

Ανήκε στον Ήστον Μάρτυ, τον διευθυντή του!

Τι γυρνε έδω, τέτοια ώρα... Ο Κάλβιν αναστέναζε, ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια και μπήκε στο γραφείο του σερβίς.

Ο Μάρτυ φώναζε με τον Τόμσον, ενώ ο Τράβερς έκανε ένα τηλεφώνημα.

Τη στιγμή που έμπαινε ο Κάλβιν, άκουσε τον Τράβερς να λέη:

— Μια Ρέμινγκτον, μοντέλλο του 59; Ο κέ... Κανένα ιδιαίτερο γνωρίσμα; Τό «α» και τó «β» είλογε στραβά; Πολύ καλά. Ευχαριστώ!

Κι' έβλεπε στο τηλέφωνο. Ο Κάλβιν διάσχιζε το δωμάτιο κι' έσφιξε το χέρι του Μάρτυ.

Χαίρω πολύ που σας βλέπω έδω, του είχε με το γοητευτικό χαμόγέλο του. Τι διαάρεστη ιστορία! Εύτυχος που ήσθατε και σεις να μάς βοηθήσετε!

— Μιά στιγμή! τον δέχθηκε ο Μάρτυ. Δέν καταλαβαίνω πώς βρέθηκε στα χέρια τους το κλειδί του Κάλβιν.

— Όταν ο Λάμπ έπαθε την καρδιακή προσβολή, ή μίς Κοβίνγκ είχε στην κατοχή της και τα δυο κλειδιά, ένα μερικής ώρες. Τότε θα πήρε ένα αντίτυπο του κλειδιού του Κάλβιν, για να το δώσει αργότερα στο φίλο της.

Μα ο Λάμπ έπαθε την κρίση προ' ενάμιση μηνός, παρατήρησε ο Μάρτυ. Τι έκανε ο Άχο, τόσον καιρό;

Ο Ήστον σάπασε για λίγο, μ' άμπαχνα. Στο τέλος, είπε:

Δέν έξω αν ήταν από τότε στο Πιτσβιλ, πάντως όμως είχε σχετίσθ με την Άλις. Άλλοιώς, πού θάβριζε απότομα ή πόρτα και μπήκε ο Ήστον. Φαινόταν ταραγμένος, άνησυχος. Τό γοντόρο ποσάσπο του γυάλιζε από ιδρώτα. Σκέπτισε το χέρι του στο παντελόνι του, πού το δώση στον Μάρτυ.

Δέν είν' άνοηδός έτσι, διάσπινε να πη ο Κάλβιν. Πιστεύω πώς ή Άλις θα μπορούσε να πάει κοντά το κλειδί μου, άνοια κι' μετά την άρρώστειά του Λάμπ. Της είχα εμπιστοσύνη, φυσικά. Κρατούσα το κλειδί στην τσέπη μου. (Οταν έκανε ζέστη και τούγαν να γον' δουλειά στο ύπαιθρο, άφαινα το κλειδί μου στο γραφείο. Μπορούσε κάλλιστα, τότε να μ' ήχει ή Άλις και να πάει ένα άποτύπωμα του κλειδιού.)

Ο Μάρτυ στράφηκε και τον κίτταξε με ένθεο ύφος.

Μα, για να εγγραφίστε στο ύπαιθρο, θα χρειάζασσαστε άποτύπωμα το κλειδί της πόρτας του γον' αυτοκινήτου! παρατήρησε.

Ο Κάλβιν έτοιμε το πηνούγι του. Σκέφθηκε άσφαλισία. Ωστόσο κατάφερε να διατηρήσει μια φαινομενική άπαθεια.

Έβανε γάφα, λήθις! είπε στον έαυτό του. Άλλη μια τέτοια και γάρηκε!

Όταν δέν ήπ' εν' εν' τα λεπτά στο γον' αυτοκίνητο, άφίνοις άνοητή την πόρτα του... δικαιο-λογήθηκε.

Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, ο Μάρτυ είχε στον Ήστον:

— Δε μπορώ να καταλάβω τι γούστο βρίσκεis στο να παίρνης τη δακτυλογράφο στα γόνατά σου!...

— Σας παρακαλώ, συνεχίστε...
Ο Κάλβιν έδωσε τα χέρια του. Άναψε ένα και τράβηξε μία βαθειά ορυφή.
— Ο Άχο κανόνισε να συναντήση την Άλιν μετά την κλοπή, έ-
ξαιολούθησε ο Ήστον. Έκείνη φανταζόταν πως θα φείγανε μαζί, αλλά ο φίλος της είχε άλλα σχέδια. Φρόντισε ώστε να πιστέψει ο παρατηρητής της μπενζίνας πως θα πήγαινε στο Σάν Φρανσίσκο. Και τράβηξε την Άλιν σε κάποιο παρόμοιο μέρος, για να την στραγγαλίσει.

— Τη στομάχισε ύστερα μέσα στο πορτομπαγιά, άφισε τ' αυτοκίνητο στο σταθμό και τώκασε, με τ' λεφτά. Φαίνεται, ωστόσο σχεδόν βέβαιο πως δεν έφυγε απ' την περιοχή μας.

Ο Κάλβιν ξεπρόσπευσε βαθύτερα στην πολυθρόνα του.

— Τι σας κάνει να τ' πιστέψετε, αυτό; ρώτησε ξερό ο Μάρτυ.
Ο Ήστον ένοιωσε μία σουβλιά στο στομάχι. Έκαιε ένα μορφασιμό κι' άλλαξε θέσι.

— Φτάσαμε σιγά-σιγά στο συμπέρασμα, ότι ο Άχο είναι ντόπος... έλεγε. Μας δόθηκε λιγάκι ή τύχη. Τράχει ένα ψυχιατρείο, στο Ντάουνσάιντ. Τη νύχτα λοιπόν της κλοπής, τώκασε ένας απ' τους ασφάλτους 'τον, μ' ένα κλειμένο αυτοκίνητο. Έφυγε περίπου την ίδια ώρα που ο Άχο πήγαινε στο Ντάουνσάιντ μετά την κλοπή.

— Κινητοποιήθηκε άμέσως η αστυνομία και απόλυσσε όλους τους δρόμους, που βγαίνουν απ' το Πίτσ-
βιλ κι' απ' το Ντάουνσάιντ. Έτσι, έφευγε καλά πως δεν έφυγε κανείς απ' το Ντάουνσάιντ, χωρίς να ελεγχθεί ή ταυτότητάς του. Τα εμπό-
κισ λειτουργήσανε τόσο καλά, ό-
στε ο τρολλός δραπέτης πιάστηκε έ-
πειτα από μισή ώρα.

— Τη νύχτα εκείνη, δεν κινή-
φορήσαν πολλά αυτοκίνητα, κι' ό-
λα τα πρόσωπα που εξέλεγε η ασ-
τυνομία, ήταν γνωστά, κάτοικοι ό-
λοι της περιφέρειάς μας. Δεν ή-
πρχαν ξένοι. Είμαστε σχεδόν βέ-
βαιοι πως ο Άχο δεν πέρασε απ' το δίχτυ μας.

— Πρέπει συνεπώς να κοιτάμε στο Ντάουνσάιντ ή στο Πίτσβιλ.
Ο Κάλβιν ένοιωσε και πάλι στεγνωμένο το στόμα του. Κιτά-
ξε αψηχημένα τη φωτιά του τσι-
γάρου του. Η καρδιά του χτυπούσε
τόσο δυνατά, που άναρωτήθηκε αν
την άκουγε ο Τράβερς, που καθό-
ταν δίπλα του...

— Γιατί φρονείτε πως είναι ντό-
πος; ρώτησε ο Μάρτυ.

— Έχουμε άμετους λόγους να
τ' πιστεύουμε, απάντησε ο Τρά-
βερς. Πρώτα απ' όλα, το Ντάουν-
σάιντ και το Πίτσβιλ είναι μικρές
πόλεις, όπου οι ξένοι δε μπορεί να
μείνουν άπαρητητοι. Πέρασαμε
τη μέρα και τη νύχτα, μεταδι-
δοντας την περιγραφή του Άχο,
με το ραδιόφωνο και την τηλεόρα-
ση. Κανείς όμως δεν παρουσιάστη-

σε να μας πη πως είχε δει αυτόν
τον άνθρωπο — εκτός απ' τον έ-
μπορο που του πούλησε τ' αυτοκί-
νητο, και τον παρατηρητή.

— Κανένα ξενοδοχείο, καμιά
οικογενειακή παναόν δεν είχε δε-
χθεί άγνωστα πρόσωπα. Όλοι οι
ταξιδιώτες, που έμειναν στα ξενο-
δοχεία, είχαν τα χαρτιά τους εν
τάξει... Πιστεύουμε πως το μοστά-
κι κι' οι φαβορίτες ήταν ντόποι.
Ο δράστης δεν είχε παρά να τ' α-
κολληήσει στο πρόσωπό 'τον, για να
παραστήση τον δίδεν Άχο, αυτόν
που είδα ή κ. Λοιπόν, ο ταγμα-
τάρχης Χάρντν κι' η μίς Πήρσον.
Όταν τάβγαζε, ξαναγιγόταν ο κύ-
ριος Δείνα, κάποιος από τους Ντα-
ουνσάιντ ή του Πίτσβιλ.

— Ξέρουμε εξ' άλλου, πως το γρά-
μα που έστειλε σχήν Άλιν, ήταν
γραμμένο με γραφομηχανή Ρέ-
μινγκτον, έπαρταπέδια. Δε μπορεί-
σε λοιπόν να την κοιτάλανε μαζί
του. Η τη θάνειστη, ή — το πιο
παθάνο — ήταν δική του. Τέλος,
άγόρασε ένα αυτοκίνητο στο Ντα-
ουνσάιντ. Γιατί θα ομολογούσε
έτσι ένας ξένος;

Ο Κάλβιν κίτταζε τα χέρια του.
Οι κοντές ξανθές τρίχες τους γυ-
λίζαν από ιδρώτα, στο φως της
λάμπας...

Είχε δακτυλογραφήσει το κατα-
ραμένο εκείνο γράμμα με τη γρα-
φομηχανή της Τραπέζας... Ομνη-
θηκε τώρα, ότι, μπαίνοντας, είχε
άκουσει τον Τράβερς να ρωτά αν
ή μηχανή είχε κανένα ιδιαίτερο
γνωρίσμα, κι' ύστερα να μιλάει για
τά «α» και για τα «β»...

— Θα εξετάσουμε όλες τις μη-
χανές Ρέμινγκτον, που υπάρχουν
στο Πίτσβιλ και στο Ντάουνσάιντ,
συνέχισε ο Τράβερς. Έχουμε πάρει
ένα κατάλογο τους απ' τους πωλη-
τές... Βέβαια, θα χρειαστούμε και-
ρό γι' αυτό. Μά, όταν ανακαλύψο-
με τη μηχανή, δε θαμιασε πιά μα-
ζονά απ' τον κ. Άχο!

— Πιστεύετε λοιπόν πως ο κλέ-
φτης θούκεται άζωμα εδώ, μαζί
με τα λεφτά; ρώτησε ο Μάρτυ.

— Ναί, απάντησε αδίσταχτα ο
σερίφης. Τόν έχουμε κλείσει στην
αγίδα και δεν πρόκειται να τον
αφίσουμε να ξεφύγει! Θα διατηρή-
σουμε τα αστυνομικά «μπλόκα»,
που θα ελέγγουν όλα τ' αυτοκί-
νητα. Έχουμε βάσει ανθρώπους μας
στο παραδρομικό σταθμό, για να
πιάσουν τις άποσενές, κι' άλλους
στο ταχυδρομείο, για ν' ανοίγουν
τα δέματα.

— Είναι μεγάλη δουλειά, μά θα
τά βγάλουμε πέρα! Κατά τη γνώ-
μη μου, δεν υπάρχει τρόπος να
φυγαδευθούν τα λεφτά. Άρα ή
γρήγορα, θα πείσουν στα χέρια
μας!

— Θα σας πω κάτι που μπορεί
να σας ενθαρρύνει, δήλωσε ο Μάρ-
τυ. Η Τραπέζα μας αποφάσισε να
υποσχεθί μία άμνην για όποιον θα
συλλάβη ή θα υποδείξη τον κλέ-
φτη. Είναι κάτι που γίνεται συ-
χνά, αυτό. Μά τώρα προσφέρουμε
πιο πολλά, γιατί το θύμα είναι μία
υπάλληλος μας.

— Λοιπόν όποιος συντελέση στη
σύλληψη του κλέφτη — αστυνο-
μικός ή ιδιώτης — θα πάρει 60 χι-
λιάδες δολάρια. Θα σας παρακα-
λέσω να φροντίσετε ώστε να τ' ο-
μαδίωθε ο κόσμος.

Ο Ήστον κίτταζε τον Μάρτυ
με γορυλωμένα μάτια, σά να μη
μπορούσε να πιστέψει στ' αυτά
του... Έξηντα χιλιάδες δολάρια!

Τόσο απλός, όσο κι' ο Τράβερς,
δνειρεύονταν τί θα μπορούσαν να
ζήσουν, αν είχαν τόσα λεφτά. Ο
Ήστον έλεγε με τ' όνομα του πως
θαπαινε διαδύο και θα παντρε-
νταν τη Μείβι Χάου. Θαπαινε τη
σύνταξη του και θ' αγοράζε κά-
ποι μία μιλίτσα, για να περάση τα
γεράματα του.

Ο Τράβερς συλλογιότανε πως
του είχε παρουσιάσει, επί τέλους,

ή ενάκιρα που δνειρεύονταν, για
να μπορέση να προσφέρει στην
Ιρις ένα όμοιο σπίτι, να φέρη απ'
το Πίτσβιλ και να ζήνη συνδιο-
κήτης της φέρμας με τα «βίξόν»
για τ'ν όποια τ'ν μιλούσε ο Μάξ
σε κάθε του γράμμα.

Αυτά σκεπτόταν όταν αντίληφθη-
κε ξαφνικά πως ο Κάλβιν, που κα-
θόταν δίπλα του, σιγοτραγουδού-
σε...

Ο Φλόυ Ντίξ, ο διευθυντής του
κινηματογράφου «Πάλλας» του
Νταουνσάιντ έρριξε μία ματιά στο
ρολόι του. Ήταν περασμένα με-
σάνυχτα.

Σηκώθηκε, διέσχισε το μικρό
γραφείο του και βγήκε στο χώλι
του κινηματογράφου.

Είχε φτάσει ή ώρα να κλείσουν.
Τελείωνε πιά ή παραστάση.

Ο Ντίξ — ένας χοντρός μεσό-
κοπος — είχε αυτόν τον κινηματο-
γράφο από 15 χρόνια.

Η ταμίας του, ή Ιρις, μετρού-
σε τα λεφτά, στο μικρό ταμείο,
σ'ήν είσοδο του χώλι.

Είδε τον διευθυντή της να προ-
χωρή προς τ' μέρος της, και τ'ν
χαμογέλασε. Τ'ν συμπαινόσε. Βοι-
σόταν έδω και δυό χρόνια στη
δουλειά του. Και τής φερόταν
πάντα σάν πατέρα, χωρίς να τ'ν
ενοχλήση ποτέ.

— Καλά πήγαμε άπόψε; τη ρώ-
τησε.

— Όχι και τόσο. Πιάσαμε 10
δολάρια λιγώτερα απ' τα χθεσι-
νοβραδινά.

— Έ, τέλεια, κάτι τέτοια ή δου-
λειά μας...

— Άλήθεια, κύριε Ντίξ, θάθε-
λα να σας μιλήσω, ήμια αναγκα-
σιμένη να φύγω απ' τη δουλειά
σας, από αύριο κι' όλος. Μου προ-
τείνανε μία ένδοξή ούραση θέσι
στην Τραπέζα του Πίτσβιλ.

Ο Ντίξ έτρεψε το πηγούνι του.
Δεν τ'ν παραξένευε πολύ αυτή ή
αναγγελία. Άπορούσε μάλιστα πως
ή Ιρις είχε μείνει τόσον καιρό τα-
μίας του.

— Δεν πρόκειται να σ' εμποδί-
σω, μικρή μου, της έλεγε. Με μεγά-
λη μου χαρά μάλιστα, μαθαίνω πως
δρθηκε κάτι πιο σημαντικό... Προ-
κειται για ζήνη την Τραπέζα, απ'
όπου κλέψανε τα λεφτά; Μήπως
θα πάρη τη θέσι της γραμματέως,
που δολοφονήθηκε...

— Ναί, τ'ν μαντέψατε.

— Τράχει ένα καινούργιο ά-
φεντικό... ο Ντίξ Κάλβιν, ή;
Πρόκειται να παντρευτή τη μητέρα
σου;

— Μάλιστα.

— Ήταν φαιικό λοιπόν να σέ
υποστηρίξη... Όστε δε θα μού έ-
ρθε, αύριο; Μου τόπες όμως πολύ
ξαφνικά...

— Αιπάμια, κύριε Ντίξ, άλλ' ο
κ. Κάλβιν δεν έχει κανένα για να
τον βοηθήση, απάντησε ή Ιρις,
κιττάζοντας μ' άνησυχία τ'ν γέρο.
Σκέφθηκε πως έσεις θα μπορού-
σατε να τ'ν βγάτετε πέρα μόνος.

Δεν υπάρχει έδω πολλή δουλειά.

— Ναί, βέβαια, θά τ'ν καταφέ-
ρω. Θα πάρω κάποιον, την εργό-
μενη έδδομάδα, για να σέ αντι-
καταστήση.

Πήρε τη σακκούλα με τις εισ-
πράξεις της βραδιάς. Η Ιρις κα-
τέθηκε απ' το σκαμνί της, πέρασε
μπροστά απ' τ'ν Ντίξ κι' έκαμε
μερικά βήματα στο χώλι.

— Τι γνώμη έχει ο φίλος σου ο
Κέν γι' αυτή την κλοπή που έγινε
στην Τραπέζα; τη ρώτησε ο Ντίξ
πηγαίνοντας προς τ' γραφείο του.

— Δεν ξέρω... Έγιναν όλα τόσο
άπλοτα, ώστε δε βρήκα άζωκη τ'ν
καιρό να τ'ν κάνω λόγο.

— Δε θα ζηλήψη, βλέποντάς σε
να δουλεύεις μαζί μ' ένα τόσο ο-
μορφο άντρα;

— Ασφαλώς όχι, απάντησε ή
Ιρις.

Κατά βάθος όμως, ένοιωσε κά-
ποια άνησυχία. Μήπως θά της έ-
φερνε αντίρρησης ο Κέν;

Ομνήθηκε τη συζήτησή τους. Της
είχε πη τότε:

«Φτάνει που δεν ξετρούλλανε και
σένα... Ξέρω, άλλωστε, πως δεν
τ'ν βλέπεις συχνά...».

Αναρωτήθηκε ξαφνικά πως θ'
αντιδρούσε, όταν θά μάθαινε πως
θα περνούσε όχτώ ώρες κάθε μέρα
με τ'ν Κάλβιν...

— Δε θέλω όμως να σέ κάνω να
ζάσης τ' λεωφορείο σου, πρόσθεσε
ο Ντίξ. Θάνα άσχημα ο καιρός
άπόψε.

Έβγαλε από τ'ν συτάρι του με-
ρικά χαρτονομίσματα, τ'ν μετρήσε
και τ' άφισε πάνω στο γραφείο
του.

— Πάρε ό,τι σου χωστάω, μ' α-
φήνι μου, έλεγε. Αιπάμια, πολύ πο-
ν σέ χάνω... Μη με ξεχάσης, έ; Πέ-
ρα από δω να με βλέπεις, μαζί με
τ'ν Κέν, όταν θάχης καιρό.

Η Ιρις πήρε τα λεφτά, έσκυ-
ψε πάνω απ' τ'ν τραπέζι και τ'ν
φίλησε στο μάγουλο.

— Δε θα σ'ς ξεχάσω, τ'ν υπο-
σχέθηκε. Κι' εγώ λιπάμια...

Δέκα λεπτά αργότερα, είχε φο-
ρέσει τα καπέλλο και τ'ν παλτό της
κι' έφευγε απ' τ'ν κινηματογράφο.
Πήγε ως τη στάση του λεωφορείου.
Είχε πιάσει βροχή ραγδαία.

— Έ, Ιρις! άκούστηκε μία
γνώριμη φωνή.

Η κοπέλλα άνασχεσε τ'ν κεφά-
λι της και είδε τ'ν Κέν Τράβερς
να της κάνει νόημα μέσα από τ'
αυτοκίνητό του. Έτρεξε κοντά του,
κι' έκείνος της άνοιξε γιά ν' ανε-
βη και να καθήση δίπλα του.

— Θεέ μου! Τι γυρνείς έδω,
Κέν; τ'ν ρώτησε με χαρούμενη
έκκληση.

— Αιπάμια, κύριε Ντίξ, άλλ' ο
κ. Κάλβιν δεν έχει κανένα για να
τον βοηθήση, απάντησε ή Ιρις,
κιττάζοντας μ' άνησυχία τ'ν γέρο.
Σκέφθηκε πως έσεις θα μπορού-
σατε να τ'ν βγάτετε πέρα μόνος.

Η νεαρή αυτή Άγγλιδα φέγγεται όχι μόνο από τ'ν ήλιο, αλλά και
από άγάπη για κάποιον Τέντ κι' αυτό το δηλώνει καθημερινικά
ή πλάτη της, ή όποια μούρσε παντού εκτός από τα σημεία όπου
είχε επικολλησει ένα είδος λευκοπλάστ. Η Μόρρα Ρέιντ, 21 χρόνων
λανσάρησε με τ'ν τρόπο αυτό μία μόδα, που διαδόθηκε άμέσως ε-
ρύτατα στις πλάς της Β. Εύρώπης. Όλες οι νέες κοπέλλες θέλουν
τώρα να μάζη ο κόσμος τ'ν όνομα τ'ν άνδρος, που κάνει την καρδιά
τους να χτυπά μ' ένα δυνατό έρωτικό παλμό.

Άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν.
Η Ιρις κατάλαβε άμέσως πως ο
νέος ήταν νενοιασμένος. Τραβήχτη-
κε λίγο πίσω και τ'ν κίτταξε σ'α
μάτια.

— Τι συμβαίνει; τ'ν ρώτησε.

— Τίποτα... έλεγε έκείνος άδο-
στα, άγκαλιάζοντάς την απ' τη μέ-
ση, για να την τραβήξη πάλι κοντά
του. Έπρεπε να σέ ιδώ, άγάπη
μου. Γι' αυτό τώκασα για λίγο. Ο
σερίφης κι' ο Ήστον δολοφονούνται
πάντα στο γραφείο. Πρέπει να γυ-
ρίσω κι' εγώ εκεί, σε μία ώρα το
πολύ.

Τ'ν κίτταξε στα μάτια και πρόσ-
θεσε:

— Έχω νέα να σου πώ... μία
είδηση ευχάριστη για τ'νς δυό μας.

— Κι' εγώ έχω μία καλή είδηση.
Εύτυχως που ήρθες για να σου τ'ν
πώ...

— Σ' άκούω.

— Όχι, πές μου πρώτα τη δι-
κή σου.

— Η Τραπέζα προσφέρει άμοι-
ρή σ' όποιον βοη τ'ν κλέφτη, έλεγε

Κέν. Έξηντα χιλιάδες δολάρια!
Καταλαβαίνεις; Έξηντα χιλιάδες!
Κι' ήμια σχεδόν σίγουρος πως θά
τ'ν κερδίσω!

— Ω, αλήθεια, Κέν; μουρμού-
ρισε ή Ιρις με κομμένη την ά-
νάσα.

— Ναί, άγάπη μου! Άν είχα
αυτά τα λεφτά, ή μητέρα σου δε
θαφρονε πιά αντίρρηση στο γάμο
μας. Τό μόνο που έχει να με κατη-
γορήση, είναι πως δεν κερδίζω άρ-
κετά. Δεν είν' έτσι;

— Δε σε κατηγορεί για τίποτα,
Κέν. Άπλως και μόνο, πέρασε πο-
λύ σκληρή ζωή και δε θέλει να
πάθω κι' εγώ τ'ν ίδια. Βέβαια, αν
είχαμε αυτά τα λεφτά, θα τρελλαί-
νόταν απ' τη χαρά της. Είμαι σί-
γουρη.

— Αυτό σκεπτόμουν κι' εγώ, εί-
πε ο Τράβερς κιττάζοντας τη βρο-
χή που έδεσνε τ'ν πάμ-μυρξ. Θυ-
μάσαι τ'ν Μάξ Χέλντον; Έκείνο
τ'ν συμμαθητή μου, που άνατρε-
φει «βίξόν» στο κτήμα του, στο
Οδέσφιλντς; Σου είχα πη πως ή-

θελε να με πάρη συνταίριο, αν εί-
χα λεφτά. Θυμάσαι;

— Λοιπόν, μου ξαναγράψε τ'ώρα.
Έχει πετύχει ή δουλειά του. Ζη-
τάει όμως πάντα ένα συνταίριο, να
βάλει κεφάλαια 20 χιλιάδες δολλά-
ρια, για να μεγαλώσουν την έπι-
χείρησή. Δε θάνα άσχημα να πάω
να δουλέψω μαζί του... Με τις 40
χιλιάδες που θά μας μένανε, θα
μπορούσαμε να χρίσουμε ένα όμορ-
φο σπίτι και να τ'ν επιπλώσουμε
κατά τ'ν γούστα μας. Τί λές για τ'ν
ιδέα μου;

— Η Ιρις άναστέναξε.

— Ω, ναί, θά ήταν θαυμάσια!
απάντησε. Μά... πως φαντάζεσαι
ότι θά πάρη τ'ν άμοιρή; Άλλω-
στε... είναι κι' ο σερίφης κι' ο Ή-
στον. Θα θελήσουν να τ'ν μοιρα-
στούνε μαζί σου.

— Ο διευθυντής της Τραπέζης
είπε πως θά πάρη τ'ν άμοιρή ό-
ποιος δώση πληροφορίες άρκετες
για τη σύλληψη και την κατάδιξη
του δολοφόνου. Λοιπόν, ξέρω σχε-
δόν σίγουρα ποιος σκότωσε τ'ν
Άλιν! Μόνο που δεν έχω άζωκη
καμιά άποδείξει. Ούτε ο σερίφης,
ούτε ο Ήστον τ'ν μαντέψανε. Άν
δουλέψω γρήγορα και δω τις ά-
ποδείξεις, οι 60 χιλιάδες θάνα δι-
κές μου.

— Ξέρεις ποιος είναι ο δολοφόν-
νος; ρώτησε ή Ιρις γορυλώνοντας
τα μάτια της με άπορία. Ξέρεις,
αλήθεια, που κοιτάει ο Άχο;

— Δεν υπάχει Άχο, απάντη-
σε ήσυχά ο Τράβερς. Ούτε κι' ή-
πηρε ποτέ. Ο δράστης είχε αλ-
λάξει υορφή, με τις ψευτικές φα-
βορίτες και τ'ν μοστάκι. Έπεδίω-
ξε να τ'ν δώη έτσι μερικά πρόσω-
πα. Πήρε ύστερα τ'ν λεφτά, σκό-
τωσε τ'ν Άλιν, έπειτα πέταξε τ'ν
μοστάκι και τις φαβορίτες και ξα-
νάνηκε ένας έντιμος πολίτης.

— Θές να πής πως είναι κά-
ποιος απ' το Πίτσβιλ;

— Άπ' τ'ν Πίτσβιλ ή απ' τ'ν
Νταουνσάιντ;

— Και ξέρεις ποιος είναι;

— Τό υποπτεύομαι. Δεν μπορώ
άζωκη να τ'ν άποδείξω, μά θά τ'ν
κατορθώσω!

— Ποιος είναι; Τ'ν ξέρω κι'
εγώ;

— Ο Τράβερς δίστασε.

— Θα σαστίσης, άγάπη μου, αν
σου τ'ν πώ, απάντησε ύστερα. Πί-
πει να βεβαιωθεί... μά κάτι που
λέει πως δε ψεύεται.

Σταμάτησε λίγο κι' έπειτα πρόσ-
θεσε:

— Είναι ο Κάλβιν.

— Η Ιρις τ'ν κίτταξε με δυσπι-
στία.

— Ο κ. Κάλβιν; Πιστεύεις πως

25 ΧΡΟΝΩΝ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ LINGUAPHONE

σας παρέχουν την καλλίτερη έγγυή-
ση και γιά τη δική σας επιτυχία.
Βασισθήτε και σεις στο παγκόσμιο
αυτό Σύστημα Σπουδής Γλωσσών,
την άποδοτικότητα τ'ν όποιου διε-
πίστωσαν κατά τ'ν 25 χρόνια της
δράσεώς του έδω στην Έλλάδα χι-
λιάδες σπουδαστάι. Έπωφελήθηκε
τους καλοκαιρινούς όρους, ζήτώντας
μας χωρίς καθυστέρηση τ'ν εικονο-
γραφημένο Αναλυτικό μας τεύχος.
Όπου κι' αν μένετε, θά τ'ν λάβετε
άμέσως, χωρίς καμιά υποχρέωσή
σας. Έπισκεφθήτε μας ή γράψτε
μας, στέλνοντάς μας τ'ν παρόν ά-
πόκομμα. Ίνστιτούτον LINGUAPHO-
NE, Πανεπιστημίου 10, Άθήναι, τηλ.
623-880, Κοιμητών 19. Θεσσαλονί-
κη, τηλ. 79-666.

Τι να είδατε

φρεσκοχτενισμένες
από τ'ν πρωί έως τ'ν
βράδυ

- στην πόλι
- στην δουλειά
- στην έξοχη

ΨΕΚΑΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
με τ'ν laque Elnett
κρατά τ'ν μαλλιά σάν
άορατο φίλε.

Elnett

Προϊόν L'OREAL - Paris

ΤΗΛ. 612-919

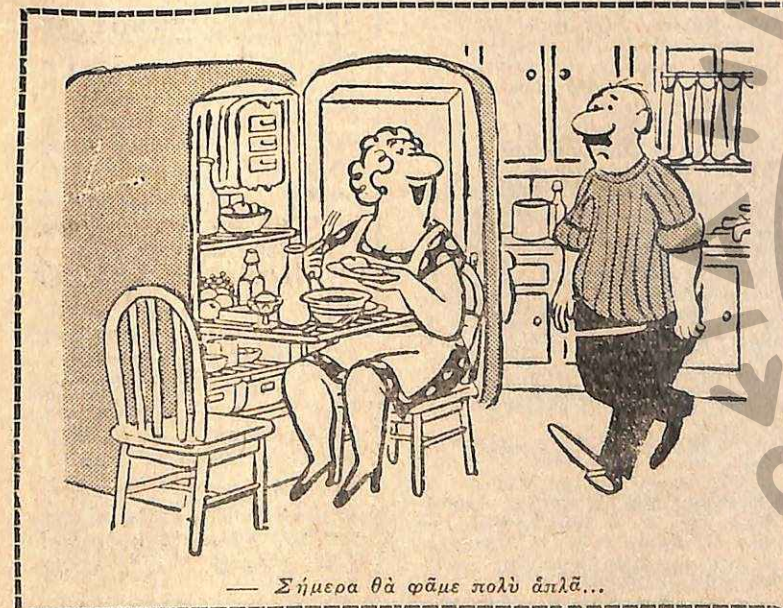
100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου
σώματος ΤΑΧΥΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
ΕΓΓΡΟΣΤΕ άσυνανόητος
ή υπερτρίχωση δερματικού
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΑΡΔΗΝΑΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΚΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΑΡΡΗΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΛΑΕΣ-ΚΡΕΜΕΣ PLACENTA

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

— Σήμερα θά φάμε πολύ απλά...

— Και τώρα τι θά κάνη ο Τζουζουκος σου;
— Θα πη νά πλύνη τ'ν πιάνα!

αυτός σκότωσε την "Αλίκη"... Μα τι παρὰ τὴν εἰρήνην αὐτῆς, Κέν; Πῶς μπορεῖς νὰ λές τέτοια πράγματα;

— Ξέρω πῶς δύσκολα τὸ πιστεύει κανεὶς. Μὰ, όταν μᾶλλον ὅλα τὰ γεγονότα καὶ σχετῆς λογικά, θὰ παραδεχθῇς πὺς εἶναι ἡ μόνη δυνατὴ λύσις τοῦ μυστηρίου τοῦ Τζόννυ "Αλφ".

— Μὰ, Κέν, δὲ μπορεῖς νὰ λές αὐτὸ τὸ πρῶτο; Ἡ Κίτ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του. Θὰ παντρευτοῦνε... Εἶν' ἀδύνατον!

— Δὲν ἔχω γὰρ τὴν ὑπερτίμησιν σου. Αὐτὸς εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού ἤθελε ἔδω ἀπὸν. Ἡθελᾷ νὰ σοὺ μιλήσῃ... Βέβαια, δὲ θὰ δέχονταν ποτὲ ἡ μητέρα σου νὰ παντρευτῇ ἕνα δολοφόνου! Καλύτερα νὰ τὸ μᾶλλον πῶν γὰρ πολὺ ἀργά.

— Δὲ σε πιστεύω! Κάνεις ἐξωπραγμάτευσις ὑποθέσεις... Τὸ εἶπες καὶ μόνος σου πῶς δὲν ἔχεις ἀποδείξει!

— Τὸ ξέρω. Δὲν ἔχω ἀκόμα. Μόλις ἔδω καὶ μὰ ὅσα κατάλαβα πῶς ἦταν ὁ Κάλβιν. Μὰ θὰ θρῶ ἀποδείξεις, εἴμαι βέβαιος... Ἀκούσε. Θὰ σοὺ ἐξηγήσω τώρα πῶς πείσθηκα ὅτι εἶν' ὁ Κάλβιν.

— Δὲ θέλω νὰ σ' ἀκούσω, εἶπε Τζέιμς. Ἡ "Ιοίς. Εἴμαι βέβαιη πῶς κανεὶς λάθος.

— Πῶς μπορεῖς νᾶσαι βέβαιη, πρὶν ἀκούσῃς ὅτι ἔχω νὰ σοὺ πῶ; ... Λοιπὸν! Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἔφταναν τὰ λεφτὰ στὴν Τράπεζα καθε βδομάδα, χωρὶς νὰ συμβῇ ποτὲ τίποτα. Ἐρχεται ὁ Κάλβιν. Καί, ὕστερα ἀπὸ ἕξι βδομάδες, τὰ λεφτὰ ἐξαφανίζονται.

— Μὰ αὐτὸ δὲ λέει τίποτα. Θὰ μπορούσαν πολὺ καλὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν καὶ στὸν καιρὸ τοῦ "Αλφ".

— Ἰσως. Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο... Εἴμαι βέβαιος ὅτι, μόνις ἔφτανε ἔδω ὁ Κάλβιν, ἀποφάσισε νὰ κλέψῃ τὰ λεφτὰ. Ἦξερε φανερό ὅτι θὰ ὑποπετύμασε ἀμέσως διὰ πρόσωπα: τὴν "Αλίκη" αὐτὴν. Γιατὶ κανεὶς ξένος δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀχρηστεύσῃ τὸ σῆμα τοῦ μινδύνου, οὐτε νὰ βοηθῇ τὰ κλειδιά τοῦ χρηματοκιβωτίου. Εἶναι ἀρετὰ πονηρὸς, ὥστε νὰ τὰ σκεφθῇ, ὅλ' αὐτὰ.

— Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ριζή τις ὑποψίες στὴν "Αλίκη. Τὰς τρεῖς πρώτες βδομάδες, τὴς ἔκανε κόρτε. Τὰ κατόπιν καλὰ μὲ τις γυναῖκες. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κιντίζεις, γὰρ νὰ δεβαιώθῃς... Κανεὶς δὲν εἶχε ἐνδιαφεροθῇ ποτὲ γὰρ τὴν "Αλίκη. Μὰ ὁ Κάλβιν τὴς ἔκανε τὰ γυναικῆ ματὰ, καὶ ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του!

— Γελῶσαι! διαμαρτυρήθηκε ἡ "Ιοίς, χτυπώντας με τις γροθιές της τὰ γόνατά της. Τὸ ξέρω πῶς

σε γιὰ τις ἐξετάσεις της.

— Μὰ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τοῦ Κάλβιν ἦταν νὰ ἐξοντανεύσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ "Αλφ. Θὰ φρόντιζε νὰ ἀποδοθῇ ἡ κλοπὴ στὴν "Αλίκη, καὶ εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν σκώσῃ μόνις ὅπως θάπαυε τὰ λεφτὰ.

— Σὺ πᾶ! διαμαρτυρήθηκε πάλι ἡ "Ιοίς. Ξέρεις καλὰ, ὅπως καὶ ἐγώ, πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι τραγική ἀπ' τὰ μαλλιά! Δὲ μπορεῖς ν' ἀποδείξεις καμμιά ἀπ' τις ὑποθέσεις σου... Μὰ τί ἔπαυες, Κέν; Πῶς μπορεῖς νὰ λές τέτοια φριχτὰ πράγματα;

— Τὸ ξέρω πῶς σοὺ φαίνονται ἀπίστευτα. Μὰ ἂς ἐρῶμεν στὸ μυστηριώδη Τζόννυ "Αλφ. Δὲν τὸν εἶχαν δῇ, παρὰ μόνον πέντε πρόσωπα. Πού ἔμεινε, τις τρεῖς βδομάδες πού δλεπόντανε κορυφὰ με τὴν "Αλίκη; Ἄν προέκυπτε γιὰ τὸν Κάλβιν, τὸ ξέρουμε. Ἄν ὅμως δὲν εἶν' αὐτός, πού κρυβότανε τότε;

— Ἦταν ψυλὸς, εὐσωμος, σὰν τὸν Κάλβιν. Εἶχε φαβορίτες καὶ μουστάκι. Ὁ Κάλβιν εἶναι ἐντυπωμένος, μὰ μπορούσε πολὺ εύκολα νὰ κολλήσῃ ἕνα ψεύτικο μουστάκι καὶ φαβορίτες.

— Ἡ "Ιοίς θέλησε γὰρ νὰ πῇ, ἀλλ' ὁ Κέν τὴν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ συνέχισε:

— Προέμενε! Ἐρχομαι τώρα στὴν ἔνδειξιν πού μοὺ ἀνοίξε τὰ μάτια. Ὁ ἔμπορος πού πούλησε τὴν Ἀλίκη στὸν "Αλφ, μὰς διηγῆθηκε πῶς ὁ ἀγοραστὴς εἶχε τὴν ἐκνευριστικὴ συνήθεια νὰ σιγοτραγουδᾷ. Ἦταν ἕνα νευρικό «τίκ» του, πού δὲν τὸ κατάλαβαν ἴσως ὁ Τζόννυ, λοιπὸν, ὁ Κάλβιν ἔχει ἀκούσει αὐτὸ τὸ «τίκ». Σιγοτραγουδοῦσε, ἀνάμεσα στὰ δόντια του! Τί λές τώρα;

— Ἡ "Ιοίς ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ πάλι, ἀλλὰ μετάνοιωσε.

— Ἀκούσε, ἐξακολούθησε ὁ Τζόννυ. Μοὺ λείπουν οἱ ἀποδείξεις, ἔχω ὅμως μιὰ ὑπόψιν, πού δὲν τὴν ἔχουν ἀκόμα ὁ "Ἡστον καὶ ὁ σερίφης. Σκέπτομαι ἐσένα, ἐμένα καὶ τὴν ἀνιψιή.

— Ὁ "Αλφ ἔστειλε στὴν "Αλίκη

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Ὅπως ὅλοι, ἔτσι κι ἐσεῖς

ΨΥΓΕΙΟ

ΙΖΟΛΑ

Εἶναι τὸ πιο φροντισμένο

γελῶσαι! Ἡ "Αλίκη δὲ θάκανε ποτὲ τέτοιο πράγμα...

— Ναί, νά... τὸ ἴδιο εἶπα καὶ ἐγώ, όταν ὁ "Ἡστον διατύπωνε τὴν ἰδέαν πῶς ἡ "Αλίκη εἶχε ἐρωτευθῇ τὸν "Αλφ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ. Μὰ ὁ Κάλβιν πᾶσχιζε τρεῖς βδομάδες, ἐπὶ ὅχτω ὥρες τὴν ἡμέραν, γὰρ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸν του...

— Ἡ "Ιοίς δίστασε. Κατὰλαβαν πῶς ἦταν λογικὸς ὁ συλλογισμὸς τοῦ Κέν. Ἀλλ' ἡ σκεψὶς τὴς ὑπερίας της δὲν τὴν ἄφινε νὰ τὸν παραδεχθῇ.

— Δὲν πιστεύω οὔτε λέξι! ἐπεμεινε.

— Ὅπως θέλεις... Ἀπρὸς με ὅμως νὰ τελειώσω. Ἄς ὑποθέσω, με πῶς ἔχω δίκιο καὶ πῶς ἡ "Αλίκη τὸν ἐρωτεύθηκε. Τὰ ὑπολόγισα ἡσυχῇ πᾶν γινώσκων γι' αὐτὸν.

» Εἶχε ἀναγγελεῖ τοὺς ἀρραβῶνες του με τὴν μητέρα σου. Εἶπε τότε στὴν "Αλίκη πῶς ἔκαμε ἕνα λάθος: Ἀδὴν ἀγαποῦσε, καὶ ὅχι τὴν μητέρα σου, ἀλλ' εἶχε πᾶ ἀρραβωνιαστὴ ἐπίσημος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν τραβᾶνε στὰ δικαστήρια γιὰ ἀθέτησις ὑποσχέσεως γάμου. Κι' ἡ ἀπλοϊκὴ "Αλίκη τὸν πίστεψε. Κοιλαυθῆκε γιὰ τὴν προτιμολογία ἀπ' τὴν μητέρα σου καὶ προσφέρθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ αὐτὴ ὅπως μπορούσε.

» Τὴς ἔφριξε τότε τὴν ἰδέαν νὰ κλέψουν τὰ λεφτὰ καὶ νὰ τὸ σκώσουν οἱ δύο τους. Βέβαια, προστάθηκε πολὺ, ὥσπου νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν πείσῃ... Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ δγαίνῃ μαζί της, χωρὶς νὰ γίνωνται κοινοπολιτῆς, δημοφύγησε τὸ φανταστικὸ Τζόννυ "Αλφ. Αὐτὰ δηλαδὴ τὴ δικαιολογία ἔδωσε στὴν "Αλίκη, καὶ ἡ ἀγότητὴ ἐκείνη χλῆνα τὸν πίστεψε πάλι.

» Φαντάστηκε πῶς ἦταν ἀληθινὰ ἐρωτευμένη μαζί της καὶ πῶς ἔκανε τὸν κόπο νὰ μεταμειωθῇ, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ περάσῃ λίγα λεφτὰ μαζί της, ἔπειτα ἀπ' τις ὥρες τοῦ γοαφείου. Εἶχε γὰρ καὶ μιὰ μυαλὴ της, ἡ δύστηνη. Τὴ διασκέδαζε νὰ φεύγῃ κορυφὰ ἀπ' τὴν πανσὶν γιὰ τὸν συναντήσῃ, ἀντὶ νὰ μελετή-

ση γιὰ τις ἐξετάσεις της.

» Μὰ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τοῦ Κάλβιν ἦταν νὰ ἐξοντανεύσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ "Αλφ. Θὰ φρόντιζε νὰ ἀποδοθῇ ἡ κλοπὴ στὴν "Αλίκη, καὶ εἶχε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν σκώσῃ μόνις ὅπως θάπαυε τὰ λεφτὰ.

— Σὺ πᾶ! διαμαρτυρήθηκε πάλι ἡ "Ιοίς. Ξέρεις καλὰ, ὅπως καὶ ἐγώ, πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι τραγική ἀπ' τὰ μαλλιά! Δὲ μπορεῖς ν' ἀποδείξεις καμμιά ἀπ' τις ὑποθέσεις σου... Μὰ τί ἔπαυες, Κέν; Πῶς μπορεῖς νὰ λές τέτοια φριχτὰ πράγματα;

— Τὸ ξέρω πῶς σοὺ φαίνονται ἀπίστευτα. Μὰ ἂς ἐρῶμεν στὸ μυστηριώδη Τζόννυ "Αλφ. Δὲν τὸν εἶχαν δῇ, παρὰ μόνον πέντε πρόσωπα. Πού ἔμεινε, τις τρεῖς βδομάδες πού δλεπόντανε κορυφὰ με τὴν "Αλίκη; Ἄν προέκυπτε γιὰ τὸν Κάλβιν, τὸ ξέρουμε. Ἄν ὅμως δὲν εἶν' αὐτός, πού κρυβότανε τότε;

— Ἦταν ψυλὸς, εὐσωμος, σὰν τὸν Κάλβιν. Εἶχε φαβορίτες καὶ μουστάκι. Ὁ Κάλβιν εἶναι ἐντυπωμένος, μὰ μπορούσε πολὺ εύκολα νὰ κολλήσῃ ἕνα ψεύτικο μουστάκι καὶ φαβορίτες.

— Ἡ "Ιοίς θέλησε γὰρ νὰ πῇ, ἀλλ' ὁ Κέν τὴν σταμάτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ συνέχισε:

— Προέμενε! Ἐρχομαι τώρα στὴν ἔνδειξιν πού μοὺ ἀνοίξε τὰ μάτια. Ὁ ἔμπορος πού πούλησε τὴν Ἀλίκη στὸν "Αλφ, μὰς διηγῆθηκε πῶς ὁ ἀγοραστὴς εἶχε τὴν ἐκνευριστικὴ συνήθεια νὰ σιγοτραγουδᾷ. Ἦταν ἕνα νευρικό «τίκ» του, πού δὲν τὸ κατάλαβαν ἴσως ὁ Τζόννυ, λοιπὸν, ὁ Κάλβιν ἔχει ἀκούσει αὐτὸ τὸ «τίκ». Σιγοτραγουδοῦσε, ἀνάμεσα στὰ δόντια του! Τί λές τώρα;

— Ἡ "Ιοίς ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῇ πάλι, ἀλλὰ μετάνοιωσε.

— Ἀκούσε, ἐξακολούθησε ὁ Τζόννυ. Μοὺ λείπουν οἱ ἀποδείξεις, ἔχω ὅμως μιὰ ὑπόψιν, πού δὲν τὴν ἔχουν ἀκόμα ὁ "Ἡστον καὶ ὁ σερίφης. Σκέπτομαι ἐσένα, ἐμένα καὶ τὴν ἀνιψιή.

» Ὁ "Αλφ ἔστειλε στὴν "Αλίκη

ἕνα γράμμα διατυλογραφημένο. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι γραμμένο με μιὰ Ρέμινγκτον, ἐπιτραπέσια, πού τὸ «καὶ» καὶ τὸ «β» τὴς ἔχουν στρώσει λίγο. Θάθελα λοιπὸν νὰ μάθω ἂν ὁ Κάλβιν ἔχει ἕνα παλιὸ μπελὲ με μωρτινγκάλ. Ἄν βεβαιωθῇ γι' αὐτὸ, πιστεύω πῶς θάχω πᾶ ἀρκετὲς ἀποδείξεις γιὰ νὰ προκαλέσω τὴν σύλληψιν του.

» Γεννιέται ὕστερα τὸ ζήτημα τί ἔκανε τὰ λεφτὰ. Κάπου πρέπει νὰ τὰ κρυψῇ. Δὲ μπορούσε νὰ τὰ δαλῇ ἀπ' τὴν πόλιν. Πού ὅμως τὰχε κρυψῇ...

— Δὲ μπορῶ ἀκόμα νὰ σε πεισθῶ, εἶπε ἡ "Ιοίς.

— Ἀλλ' ὁ τόνος της ἔδειχνε πῶς εἶχε κλονισθῇ...

— Προέπει νὰ σοὺ πῶ κάτι, Κέν, πρόσθεσε. Θὰ πάω τὴ θέσιν τῆς "Αλίκης, στὴν Τράπεζαν. Θὰ πιάσω δουλειὰ ἀπὸ αὐρίου.

» Ὁ Τζόννυ ἀνστήθηκε στὸ κάθισμά του καὶ τὴν κῆρυξε με γουλομένη μᾶτι.

— Ἄ, ὅχι! διαμαρτυρήθηκε. "Ὀχι, ποτέ! Δὲ σ' ἀφίνομ νὰ ἐργασθῇς μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

— Σταμάτησε, βλέποντας τὸ θυμὸ νὰ ἐκφυλάσσει στὸ πρόσωπό της. Προσπάθησε τότε νὰ συγκρατηθῇ καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ὁ Ντίξ;... Θὰ φύγῃς ἀπ' τὴ δουλειὰ του;

— Ναί, ὁ "Αλφ. Κάλβιν μοὺ ζήτησε τὴ συνεργασία μου. Θὰ κερδίσω περισσότερα. Δέχτηκα λοιπὸν.

— Μὰ, ἀγάπη μου, ἔπειτα ἀπ' ὅσα σοὺ εἶπα, θὰ πρέπει ν' ἀλλάξῃς γνώμην...

— Τίποτα ἀπ' ὅλα ὅσα μοὺ εἶπες, δὲ μ' ἐπίσπε. Θὰ ἐργασθῶ ἀπὸ αὐρίου στὴν Τράπεζαν!

» Ὁ Τζόννυ ἀνστήθηκε λίγο. Ἡ ἔξοδος καλὰ τὴν "Ιοίς καὶ καταλάβαινε πῶς, ἂν ἐπέμεινε, θὰ τὴν περιμάτωσε ἀκόμα πᾶς πολὺ.

— Καλὰ, λοιπὸν, εἶπε. Ἀλλ' ὅταν πᾶς στὴν Τράπεζαν, αὐτοὶ τὸ πρῶτο, κῆρυξε τὴν γραφομηχανή. Ἄν εἶναι Ρέμινγκτον, θὰ καταλάβῃς τότε πῶς δὲν εἶναι τόσο ἀγότη-τα τὰ συμπεράσματά μου! Σίγουρα, θὰ ἐργασθῇς μ' αὐτὴ τὴ μηχανή. Κῆρυξε ἂν ἔχουν στραβώσει τὸ «β» καὶ τὸ «α». Αὐτὸ μόνον καὶ σοὺ ζητῶ... Ἄν ἡ μηχανὴ δὲν εἶναι Ρέμινγκτον, θὰ παραδεχθῇς τότε πῶς γελᾶσθαι.

— Σίμφονοι, ἀπάντησε ἡ "Ιοίς. Θὰ κάνω αὐτὸ πού θέλεις. Μὰ εἴμαι βέβαιη πῶς, καὶ ἂν ἀκούμῃ εἶναι Ρέμινγκτον ἡ γραφομη-

χανή, ὁ Ντίξ Κάλβιν δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τὴν κλοπή.

» Ὁ Τζόννυ ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

χανή, ὁ Ντίξ Κάλβιν δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τὴν κλοπή.

» Ὁ Τζόννυ ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

— Ἡ "Ιοίς ἀνστήθηκε, καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν λαιμὸν.

» Ἡ Κίτ ἔμεινε ἀκίνητη. Τὸ αἶμα χτυποῦσε στὰ μελάνια της. Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πῶς τὸ μῆλός της εἶχε θολώσει. Μετάνοιωσε τότε πῶς εἶχε πῆ ἕνα ποτήρι παρπάνω.

— Εἶν' ἀργά, Κίτ. Ξανάπε ἡ κόρη της. Σὲ παρακαλῶ, πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς.

» Ἡ Κίτ σηκώθηκε, με ἀργεὶς κινήσεις.

— Πολὺν καλὰ! εἶπε, με φωνὴν λίγο υπερδευμένη. Πῆγαινε νὰ δουλέψῃς μαζί του, ἀπὸ τὸ θέλει. Ἐγὼ σε προσειδοποίησα. "Ὁ, καὶ ἂν συμβῇ, θάσαι ἡ μόνη ὑπεύθυνη!

Καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, τρελλίζοντας ἐλαφρά.

» Ἡ "Ιοίς τὴν ἀκούσε νὰ σκονο-

τάβη, καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Μὰ παρομένη ἀνατομία πῶσε ἀπ' τὴν οὐροκακίαν της καὶ ὄρι-χισε νὰ τρεμῇ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Τ' ἄλλο πρωί, λίγο μετὰ τις 6, ἡ Κίτ ἔπληξε ἀπότομα, ἀπὸ ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα της. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι της. Τὸ κεφάλι της ἦταν βαρὺ, τὰ μάτια της καίγαν.

Κύτταξε τὸ ἐμπνηθὶ καὶ ῥώ-τησε:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἐγώ, ὁ Ντίξ! "Ανοίξε! Πρέπει νὰ σοὺ μιλήσω... ἀπάντησε σιγὰ ὁ Κάλβιν.

» Ὁ τόνος τοῦ τὴν ἀνησύχησε.

Πέταξε τὰ σκεπάσματα της, φόρεσε μιὰ φορέα καὶ ἀνοίξε τὴν πόρ-ταν. Ὁ Κάλβιν μπῆκε καὶ ξανά-κλεισε πίσω του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκούρο, ἡ ματιὰ του ἀπαι-σία.

— Τί συμβαίνει; τὸν ῥώτησε ἡ Κίτ.

— Εἶχε καθῆσθαι μπροστὰ στὴν του-αλέτταν της καὶ χτενιζότανε.

— Προσπάθησα νὰ σοὺ μιλή-σω χτές τὸ βράδυ, γκρίνιασε ἔ-κείνος, μὰ ἦσαν τόσο μεθυμένοι, πού δὲ μ' ἀκούσε πού σοὺ χτυ-ποῦσε τὴν πόρτα.

— Τί συμβαίνει, τελοσπάντων; Ξαναρώτησε ἡ Κίτ.

— Κῆρυξε στὸν καθρέφτη καὶ ἔπρεπε νὰ κοιμῆται μαζί της καὶ τὴν τραβῆγναι φυσιογνωμία της. ἔκαμε μιὰ γκρίνια, στρά-φηκε καὶ πῆγε.

— Μπελάδες... εἶπε ὁ ἄντρας. Μήπως ἔχεις καμμιά γραφομη-χανή;

» Ἡ Κίτ τὸν κῆρυξε με ἐκείνη.

— Γραφομηχανή; Ναί, ἔχω. Γιατί;

— Πού εἶναι;

— Τρεῖς εἶναι μιὰ φορητὴ γραφομη-χανή, ἀρκετισμένη κοντὰ στὸν τοίχο. Αὐτὸς τὴν πῆρε, τὴν ἔβα-λε πάνω στὸ κρεβάτι καὶ σηκώσε τὸ σκεπασμὰ της. Ἦταν μιὰ πα-λιά Σμιθ-Κόρσεν.

— Δουλεύει;

— Ναί, Μὰ... τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἱστορία;

— Ἐγώ, ἔκαμε τὸ καταρα-μένο γράμμα γιὰ τὴν "Αλίκη με τὴν γραφομηχανή τῆς Τραπέζης. Ἀνα-κάλυψε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία πῶς εἶναι γραμμένο με μιὰ Ρέμινγκτον, με μερικὰ ψηφία της λίγο στρα-βά. Ἄν βροῦνε τὴ μηχανή, κα-θήκαμε!

» Ἡ Κίτ ἀνασκόπησε καὶ γούρ-λωσε τὰ μάτια της.

— Στὸ διάβολο, ἔδω καὶ τὰ σχέδιά σου! τοίριξε. Τί θὰ κάνεις τώρα;

— Μί

Η σκούφια της Σούζαν Ουόλς

Βλέπετε αυτή την παράξενη σκούφια, που φορεί η μικρή Σούζαν Ουόλς στο κεφάλι της; Η κυρία αυτή χρησιμοποιεί στον πα-

ρέσας Σαρότ Μπουέλερ.

«Όσοι αποφεύγουν το κουτσουμπούλι — προσθέτει η ίδια — είναι τύποι ψυχικά ανώμαλοι, φιλόποτοι, ακοινωνητικοί και κλεισμένοι στον εαυτό τους».

Και μιά άλλη ψυχολόγος, η δοκτορέσσα Ρεβέκκα Στίλνινγκ, δηλώνει:

«Οι καθημερινές ψυχικές κατατήσεις, που υποφέρουν οι περισσότεροι άνθρωποι, μπορεί να οδηγήσουν σε έλξη, άσθμα, ή ψευδαισθήσεις ή νευρώση. «Ολ' αυτά όμως αποφεύγονται, με το ξεθούριασμα, που προσφέρει το κουτσουμπούλι».

Φυσικά, δεν πρόκειται για το μονοκόμμο κουτσουμπούλι, αλλά για ένα υγιές ενδιαφέρον για ό,τι κάνουν οι φίλοι κι οι γειτονές μας.

Θα παρατηρήσετε ίσως ότι... αλλά τα λένε δυο γυναίκες! Άλλα, τι άλλο θα κάνετε έτσι, παρά... κουτσουμπούλι;

Το κόκκινο και το πράσινο

Πολλές γυναίκες αμφιβάλουν ή θιγής συνήθιζαν να στέκονται τα

Οι δυο σωσίες της Μπριζίτ Μπαρντό

Ο σκηνοθέτης Μισέλ Φερμίν δεν καθόρθωσε να βρει για την καινούργια ταινία του μιά τέλεια σωσία της Μπριζίτ Μπαρντό. Και γι' αυτό αποφάσισε να προσλάβει... δυο, μιά για το πρόσωπο και δεύτερη για το σώμα. Η δεύτερη λέγεται Άστριντ Κασόν. Είναι μαννεκέν και είχε έλλειψη άλλους «βασιλίσσας» της καλλιτεχνίας σ' ένα διαγωνισμό. Η σωσίας του προσώπου, εξ' άλλου, λέγεται Ναταλία Ροζέ, είναι 27 χρόνων και εργάζεται ως ταμίας στο «Κρέϊν Χόρς σαλόν», που είναι ο παρισινός ναός του στρίπ-τιζ. Ζη χωρισμένη από τον άντρα της, με τη μικρή κορούλα, που αποχτήσε από το γάμο της. Η Ροζέ εξομολογήθηκε, ότι της συνέβη πολλή φορές ν' ακούσει στο λεωφορείο με το οποίο πηγαίνει στη δουλειά της, ανθρώπους να ψιθυρίζουν: «Με τόσα εκατομμύρια που κερδίζει, δεν αγοράζει ένα αυτοκίνητο;». Άλλοι πάλι λένε, καθώς τη βλέπουν να περνάει στο δρόμο: «Νά μιά άλλη τοελλή, που θέλει να μιμηθεί τη Μπριζίτ Μπαρντό». «Στ' αλήθεια, εκμισθωνόμουνε η Ναταλία Ροζέ, είναι τοσοειρό για μένα το ότι μοιάω με τη Μπριζίτ. Είναι πολλές φορές, που δεν ξέρω πως να φρεθώ κι' αυτό μου δημιουργεί πολλά δυσάρεστα α-ποόσπια».

Το κουτσουμπούλι κάνει καλό!

Οι επιστήμονες αναλάμβαναν ν' αποκαταστήσουν την υπόληψη του... κουτσουμπούλι! Λένε δηλαδή πως είναι ωφέλιμο, ως ένα σημείο, γιατί φέρνει συναισθηματική χαλάρωση και ψυχική ισορροπία. Αυτή είναι η γνώμη μιάς γνωστής Άμερικανίδας ψυχολόγου, της δοκτο-

1 Άμερικανός στους 5 είναι ξενικής καταγωγής

Η τελευταία απογραφή, που έγινε στις Ήνωμένες Πολιτείες, έδειξε, ότι ένα Άμερικανός πολίτης στους πέντε είναι ξενικής καταγωγής. Έπ' συνολικού πληθυσμού 179.325.671 κατοίκων, οι 9.738.142 γεννήθηκαν στο εξωτερικό, ενώ, επί 24.312.263 γεννηθέντων στην Αμερική, ο ένας ή και οι δύο γονείς προέρχονταν από ξένες χώρες.

Φωτεινό υπόδημα

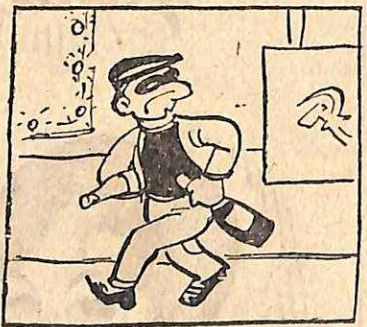
Δύο Άμερικανοί επεγόησαν ένα φωτεινό υπόδημα, που επιτρέπει να κυκλοφορή κανείς μέσα στο σκοτάδι, χωρίς τον κίνδυνο... να σκοντάψει σε καμιά πέτρα!

Τα γένια

Οι Άμερικανοί επιστήμονες υπελόγησαν, ότι ένας ώριμος άνδρας έχει 40—90 τριχες σε κάθε τετραγωνικό εκατοστό στο σαγόνι και 35—85 πάλι σε κάθε εκατοστό, στα μάγουλα.

Έκλεψαν τη βότκα του Ρώσου πρεσβευτού

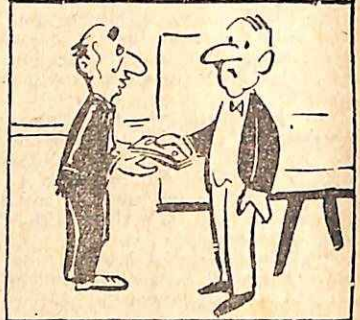
Οι αμόνιοι «άγνωστοι» των αστυνομικών δελτίων πήγαν στην έπαυλη του Ρώσου πρεσβευτού στη Γαλλία και έκλεψαν όλα τα μπουκάλια με βότκα, που βόθκων εκεί,

καθώς και κάμπρες κούτες με άμερικανικά τσιγάρα.

Οι έντιμοι άνθρωποι δε χάρθηκαν από τον κόσμο

Το 1932, ένας νεαρός Ιταλός χτίστης, ο Άλμπέρτο Καρέττι, έφυγε από την πατρίδα του και πή-

γε στη Γαλλία, με την ελπίδα, ότι θα δούλευε εκεί καλύτερα. Άφ' ου έμεινε καμιά δεκαριά χρόνια στο Παρίσι, εγκαταστάθηκε κατόπιν στη Νορμανδία, όπου εργάστηκε ως εργολάβος κι' έπιασε μιά αξιόλογη περιουσία. Προτού φύγει από το χωριό του, ο Καρέττι είχε δανεισθεί από κάποιον Αινεία Άλλιόλι 1000 λιρέττες. Από τότε είχαν περάσει 30 χρόνια. Και, στο μεταξύ, ο Άλλιόλι είχε ξεχάσει και τον Καρέττι και τα λεπτά του χωριστούσε. Άλλά, τελευταία, ο Καρέττι ξαναγύρισε στο χωριό του κι' η πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει στον Άλλιόλι και να του δώσει ένα ποσό 100.000 λιρετών (4000 περίπου δραχμών), σε όσες υπελόγησε ότι αντίστοιχούν οι 1000 ποσολεμικές λιρέττες. Ποήγμια που δείχνει, ότι η έντιμότης δεν εξαφανίστηκε από τον κόσμο.

Ένας καινούργιος Τσάβιτσαϊ στη Βουλιά των Λόρδων

Ένας νέος Τσάβιτσαϊ θα κάνει προσεχώς την εμφάνισή του στην πολιτική ζωή της Αγγλίας. Πρόκειται για τον υποκόμητα Τσάβιτσαϊ, ηλικίας 61 χρόνων, εξάδελφο του σερ Ουίνστον. Ο υποκόμητα Τσάβιτσαϊ πέραςσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην Αμερική, όπου έκαμε διαδοχικά τόν καου-μπού, τόν ήθοποιό του κινηματογράφου σε διάφορους μικρούς ολόους και τόν διευθυντή εστιατορίων. Μετά το θάνατο της δεύτερης σύζυγού του, το 1957, απεφάσισε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του και να διεκδικήσει τη θέση του στη Βουλιά των Λόρδων. Στο μεταξύ, όμως, είχε αποκτήσει την άμερικανική υπηκοότητα και χρειάστηκε να μείνει επί τέσσερα συνεχή χρόνια στην Αγγλία, για να ξαναπάσει την αγγλική. Και, για να μη γίνει τόν καου-μπού, άνοιξε στο Μάιν Φάιντ ένα εστιατόριο, όπου σερβίρει μόνο του διάφορα ελληνικά παρασκευάσματα. Σε λίγες μέρες, πρόκειται να γίνει δεκτός στην Άνω Βουλιά. Το πως τώρα οι Λόδοι θα δεχθούν τόν αυτομάτο τους, που χρημάτισε καου-μπούς, εστιατόριο, σεροβιτόρος, ήθοποιός κλπ., είναι άλλο ζήτημα. Εν πάση περιπτώσει, ο δήμος του Λονδίνου θα υποχρεωθεί να ασφαλιστορώσει τόν δρόμο, όπου μένει, όπως επιβάλλει ένα παλιό έθιμο για τώ μέλη της Βουλής των Λόρδων.

— Αυτός θα είναι ο Σκωτσέζος!...

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΑ 50 χρόνια της, η κ. Τερέζα Ντάντι ήταν ακόμα μιά απλοϊκή κι' αγάτρευτη ρομαντική. — Η ζωή δε σου δίδαξε τίποτε, μαμιά! της έλεγε συχνά η κόρη της Λορεντάνα. Δεν έχεις καταλάβει πως είναι γεμάτη παγίδες!

Η Λορεντάνα δυσπιστούσε ιδίως στους άντρες. Ήξερε πως ήταν δμορφη κοπέλλα, άλλ' ήξερε επίσης πως ήταν πολύ πλούσια. — Έτσι, πέρασε αρκετός καιρός, ώπου να κατορθώσει να συγαντήση τόν άντρα, που θάκανε να γυπλήσει ή καρδιά της. Το μεγάλο αυτό γεγονός της συνέβη στα 25 χρόνια της.

Αυστηρός όμως, δεν έπορευετο για ένα μόνον άντρα, αλλά... για δύο!

Πραγματικά, μιά βδομάδα μετά τη γνωριμία τους, η Λορεντάνα δεν είχε αποφασίσει ακόμα ποιόν να διαλέξει. Εύρισκε ότι, τόσο ο Λεονάντο Λορεντάνα, όσο κι ο Μαρτσέλο Βιάλι, είχαν τά προσόντα που θεωρούσε απαραίτητα για ένα καλό σύζυγο.

Άνοιξε τότε την καρδιά της στη μητέρα της και τη συμβουλεύθηκε ποιόν απ' τους δυο έπρεπε να προτιμήσει.

Η κ. Τερέζα δίστασε μιά στιγμή. — Τότερα ποτέντε δισταγτικά στην κόρη της:

— Τίποσει ένα μέσο να διαλέξω... Είδα κάποτε ένα φίλο — δέ θνήσκει πού και πότε... Σ' αυτό, λοιπόν, μιά πλουσιώτατη γυναίκα, που είχε δυό θανυσάτες κι' ήθελε να ξεκαθαρίσει μήπως ο ένας τών... ή κι' οι δυο συγγρόνους, αποβλέπουν στα λεσάτια της, κατέφυγε σ' ένα τέννασμα...

★

Η υπόθεση του φίλι κίνησε τόν ενδιαφέρον της Λορεντάνας, κι' αποφάσισε να εφαρμόσει κι' αυτή τόν ίδιο κόλπο.

Άφ' ου, λοιπόν, προκάλεσε μιά θερμή ερωτική εξομολόγησι εκ μέρους και τών δυο θανυσάτων της, τούς προσκάλεσε στο σπίτι της, για να πάρουν ένα φλυτζάνι τσάι — τόν Λεονάντο για τις 4 τ' απόγευμα της Τρίτης, τόν Μαρτσέλο για τήν ίδια ώρα της Τετάρτης.

Πήγε έπειτα να έπισκεφθεί κάποιον θείο της, στην Τράβεζα, όπου ήταν συμβουλος και μέτοχος, και κατάφερε να πάρει χροιά μερικά φύλλα χαρτί με τήν επικεφαλίδα της Τραπεζής. Τότερα, στο σπίτι της, έγραψε με τή γραφομηχανή ένα γράμμα: «Ο θείος της, που τόν είχε αναθέσει να κάνει διάφορες επιχειρήσεις με τα λεφτά της, τόν είχε διαθέσει διδεν σε κάτι αποτυχημένες δουλειές. Κι' έτσι, η Τράπεζα τήν είδοποιούσε τώρα, με μεγάλη λύπη, ότι είχε γαθή σχεδόν όλη ή περιουσία της. Τής άπομέναν μόνο μερικά ψιγούλα».

Τή Δευτέρα, ή κοπέλλα φανέωσε στη μητέρα της τόν περασμά που θάκανε. Και της εξήγησε:

— Όταν, αϊώιο στις 4, θάρθ ή Λεονάντο, θά τόν δεχτής εσύ. Θά τόν πής πως είσαι άναστατωμένη, γιατί πήραμε κακές ειδήσεις, και πως πρέπει να φύγης άμεως. Θά τόν συνοδεύσεις ως τόν σάλνι και θά τόν παρακαλέσεις να με περιμένει εκεί κανένα τέταρτο. Στο μεταξύ, εγώ θάρω άφίσει αυτό τόν

γράμμα, άνοιχτό, πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, σαν να ξεγράφτηκε εκεί τυχαίως. Σίγουρα, ο Λεονάντο θάρη τήν περιέργεια να τόν διαβάσει. Θά δούμε τότε πως θά φερθή, νομίζοντας με φτωχή...

★

Η ώρα ήταν 4 παρά 5', όταν ο Λεονάντο έμεινε μόνος στο σαλόνι των Ντάντι, όπου τόν είχε άφίσει ή μητέρα της Λορεντάνας, σύμφωνα με τόν σχέδιο της κόρης της.

Στις 4 και 5', φώναξε τήν καμαριέρα και τήν παρακάλεσε να είδοποίηση τή δεσποινίδα Λορεντάνα, μόλις θά γύριζε στο σπίτι, πως δε μπορούσε να τήν περιμένει περισσότερο. Είχε έρθει — είπε — για να της ζητήσει συγγνώμη, αν θά τήν εύρισκε άμέσως στο σπίτι. Γιατί στις 4 και τέταρτο, τόν περιμένα κάποιος γέρος θείος του, για μιά σοβαρότατη υπόθεση.

Έπειτα, ο νέος έφυγε.

Απ' τή διπλανή κάμαρα, όπου ήταν κρυμμένη, ή Λορεντάνα τόν άκουσε ν' απομακρύνεται βιαστικά. Έκανε τότε ένα μορφοεικό άηδίας και περιφρονήσεως και τή ζελή της πρόφεραν μιά λέξι μόνο:

— Παλιάνθρωπε!...

Τ' άλλο άπόγευμα, στις 4 και 5', μπήκε στο ίδιο σαλόνι ο Μαρτσέλο κι' έμεινε μόνος.

Στις 5 παρά 20', ή Λορεντάνα έδινε τόν πρώτο ερωτικό φίλι στο Μαρτσέλο, που δεν είχε τσάπη εις φνήν απ' τόν ψεύτικο γράμμα, όπως ο αντίζηλός του!

★

Τρεις μήνες άργότερα, ή Λορεντάνα κι' ο Μαρτσέλο, εύτυχισμένοι σύζυγοι, έφταναν για τόν γαμήλιο ταξίδι τους.

Ένα πρωί, ενώ γράφανε καρτοπστάλ στους γνωστούς τους, στο δωμάτιο τόν άριστοχαρακτικό ξενοδοχείου, όπου περνούσαν τόν μήνα τού μέλιτος, άνοιξε ξαφνικά τήν

Στις 5 παρά 20' ή Λορεντάνα έδινε τόν πρώτο ερωτικό φίλι στο Μαρτσέλο...

πόρτα τους κάποιος άγνωστος νεαρός, τούς ζήτησε άμέσως συγγνώμη για τόν λάθος κι' έφυγε.

Τότε ο Μαρτσέλο είπε γελώντας στη γυναίκα του:

— Η άφηρημάδα αυτού τού νέου μου θυμίζει ένα μικρό κομμάτι έπεισόδιο, που δε σου τόν έχω διηγηθή ποτέ.

Τή μέρα εκείνη, που ήρθα στο σπίτι σου, αντί να περιμένω τόν άσασέο, ανέβηκα απ' τή σκαλιά. Όταν μου φάνηκε πως είχα πιάσει στο τσίτο πάτομα, γυπίστη τόν κοιτούνι μιάς πόρτας. Μου ά-

νοιξε μιά καμαριέρα και με πήγε στο σαλόνι. Φαντάσου τώρα τήν έκπληξή μου, όταν αντίκρυσα εκεί μιά άγνωστη, που δε σούμοιαζε καν!...

— Με συγχωρήτε, της είπα, αλλά έγινε λάθος. Ζητούσα τή δεσποινίδα Ντάντι.

— Α, γελαστήκατε στο πάτομα, κύριε. Αυτό είναι τόν δεύτερο, μου άπάντησε.

Ξαναχτήσα συγγνώμη, λίγο ντροπιασμένος, κι' ανέβηκα στο δικό σας διαμέρισμα...

— Μά δεν είχα διαβάσει τ' άνομα στην πλάκα της πόρτας; άπορήσε ή Λορεντάνα.

— Δεν είχα μπορούσει να τόν διαβάσω!

— Δεν είχας μπορούσει!... Πως αυτό:

— Θά σου εξηγήσω. Έκινες τις μέρες, είχα πάσει κάποια έλαφροτά διαταραχή στο μάτι μου. Μου είχε δυος κροφθοή ή ιδέα πως έτοιμαίτο για κάτι σοβαρό. Γι' αυτό, είχα πάει και μ' εξέτασε ένας καλός οφθαλμίατρος, τήν ίδια εκείνη μέρα, πούν έρθω στο σπίτι σου.

«Ο γιατρός με βεβαίωσε πως ή νόσός μου ήταν τυχαία κι' άσημαντή και πως ή όρασή μου βελτιώταν σε άρίστη κατάσταση. Για να μου κάνει όμως λεπτομερή εξέταση, χρειάστηκε να μου στείλ μιά ποσότητα άποσπώνης μέσα στα μάτια. Έτσι ή δόσι ήταν άποβολική και μου προκάλεσε μιά μεγάλη διαστολή της κόρης... Ο γάλλος διατολή της κόρης, άποσπώθηκε, για πολλές ώρες κατόπιν, μου ήταν άδύνατο να διαβάσω ή να ξεχωρίσω τά διαφορά μικρά πρόσωπα».

Φαντάσου πως, για να δοκιμάσω, πώς ένα γράμμα, που είχα ξεγράψει πάνω στο τραπέζι τού σαλονιού. Έ, λοιπόν, όσο κι αν προσπάθησα, δεν κατάρθωσα να διαβάσω ούτε λέξι!...

Α. ΡΟΣΣΙ

73

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΝΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ "BOTTIN MONDAIN", ΠΑΡΙΣΙΩΝ "WHO IS WHO", ΛΟΝΔΙΝΟΥ "GO TNA", ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ "WHO'S WHO", ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Έργο σοβαρό, πολιτισμένο, χρήσιμο, άπαραίτητο.

ΕΚΔΟΤΗΣ: Κ. ΣΚΟΥΡΤΕΛΗΣ

Γραφεία: Σταδίου 31.

Τηλέφωνον: 235.346.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το άχάριστο λιοντάρι

ΑΠΟ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὸν κόσμον, βασιλιάς τῶν ζώων ἦταν τὸ λιοντάρι. Πέρασαν τὰ χρόνια κι' ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι καὶ τὸ λιοντάρι γέραςε. Νοιώθοντας μιά μέρα πὼς ζυγῶναν οἱ τελευταῖες του στιγμές, κάλεσε τὸ γιὸ τοῦ, τὸ διάδοχό τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ λίγο, γιγιέ μου, θὰ πεθάνω. Ἐσὺ πιά θὰ γίνῃς κύριος ἐνὸς μεγάλου βασιλείου. Ἡ ἀδυναμία, ποὺ μὲ καρφώνει ἀπάνω στὸ στῆθος μου τὸ καμωμένο ἀπὸ φύλλα τοῦ δάσους, μοῦ λέει πὼς τὸ τέλος μου δὲν εἶναι μακριά. Ἐγὼ ποὺ ἄλλοτε μπορούσα ν' ἀρπάξω καὶ νὰ φάω ἕνα χοντρὸ βόδι, νομίζω σήμερα πὼς κι' ἕνα κασιό-κάκι θὰ μπορούσε νὰ μὲ κἀν ὅ,τι θέλει... Αὐτὸ ὅμως, γιγιόκα μου, δὲν πρέπει νὰ σὲ στενοχωρή. Ἄν σὲ κάλεσα τώρα κοντά μου, δὲν εἶναι γιὰ νὰ σὲ κἀνω νὰ στενοχωρηθῇς καὶ νὰ κλάψῃς γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ δώσω μερικὲς χρήσιμες συμβουλές.

Τὸ νέο λιοντάρι, ἐκεῖ ποὺ τοῦ μιλοῦσε ὁ ἐτοιμοθάνατος, ἔκανε πὼς σοῦγγιζε μὲ τὸ ποδάρι τοῦ ἑνὸς δακτύ, ποὺ δὲν εἶχε φτάσει καν στὰ μάτια τοῦ.

Ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀνάσα τοῦ γιὰ μιά στιγμή τὸ γέριό λιοντάρι συνέχισε:

— Θὰ γίνῃς βασιλιάς, ἀγαπημένε μου παιδί, δὼν τὸν ζωντανόν, ποὺ κολυμποῦν, σέρνονται, πηδῶν, βαδίζουν ἢ πετοῦν κοντά σου ἢ καὶ μακριά σου... Σὲ ἐξορκίζω νὰ μὴν ἀφίσῃς νὰ σὲ θαμπώσῃ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία σου. Σὲ συμβουλεύω νὰ βασιλεύσῃς, ἐχοντας ὁδηγὸ σου τὴν καλὴ συνήθειά καὶ τὴ δικαιοσύνη. Νὰ κρίνῃς μὲ τὸ ἴδιο μέτρο καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς. Φρόντισε τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ θὰ σοῦ ἔχῃ μιά λεοπαρδάλις, τὴν ἴδια νὰ ἔχῃ καὶ τὸ μυρμηγκί. Νὰ εἶσαι πάντα ἐιρηνικός, κι' ἀγαπητὸς σὲ ὅλους τοὺς γειτόνους σου. Ὅσο γιὰ μένα, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἀγάπησα τὸν πόλεμο. Ἀλλὰ, παιδί μου, σ' αὐτὸ εὐχομαι νὰ μὴ μοιάσῃς. Νὰ συμβουλεύεσαι στὸ κάθε τι τὸ δασκαλὸ σου τὸν ἐλέφαντα. Εἶναι βαρὺς στὸ σῶμα, μὰ ἔχει πείρα. Ἄν ἀκολουθῇς τὴς γνώμης τοῦ, καὶ τὸ λαὸ σου θὰ κυβερνῇ καλὰ καὶ ὁ ἴδιος θὰ ζήσῃ ἥσυχά. Γιὰτὶ ὁ μόνος τρόπος ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ εὐτυχίσῃ, εἶναι νὰ σκορπίτῃ δόλγυρά τοῦ τὸ καλὸ...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τὸ γέριό λιοντάρι γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καὶ ξεψύχησε. Ὁ διάδοχος ἀπλώσε ξανά τὸ δεξιὸ ποδάρι, σὰ νὰ εἶχε νὰ σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ. Μὰ κατὰ βάθος δὲν ἦταν καθόλου λυπημένος. Σκεφτόταν πὼς τώρα ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπάνω του βασιλικὰ καθήκοντα, θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ ἐλευθέρᾳ ὅλα τὰ καπρίτσια.

— Λοιπὸν, εἶπε στὸ συμβουλὸ τοῦ τὸν ἐλέφαντα, μόλις ἔθαψε τὸν πατέρα τοῦ, νὰ κοινοποιῇς στοὺς κατοίκους τοῦ βασιλείου μου, τὸν καινούργιο νόμο μου.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ νέος νόμος, Μεγαλειότηε; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Κάθε πρωτὶ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπῆκούς μου, ποὺ θὰ ὀρίζεται μὲ κλῆρο, θάρχεται στὴ βασιλικὴ μου κατοικία γιὰ νὰ τὸν πρῶγῃ!

Ὁ ἐλέφαντας σκέφτηκε λίγο κι' ἔπειτα πῆρε τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἀποκριθῇ:

— Μοῦ φαίνεται, Μεγαλειότηε, πὼς ἡ ἀπόφασίς σου πῆρατε δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὴς ἀντικείμενες περιστάσεις.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἔσπασε τὴ διτρίνα!

Μιά μέρα, σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο, ὁ ἀπρόσεχτος Γιαννάκης κουνάει δυνατὰ τὴ σάκκα τοῦ κι' ἀπὸ τὰ πολλὰ παιχνίδια, σπάζει στὸ τέλος τὸ τζάμι μιάς διτρίνας.

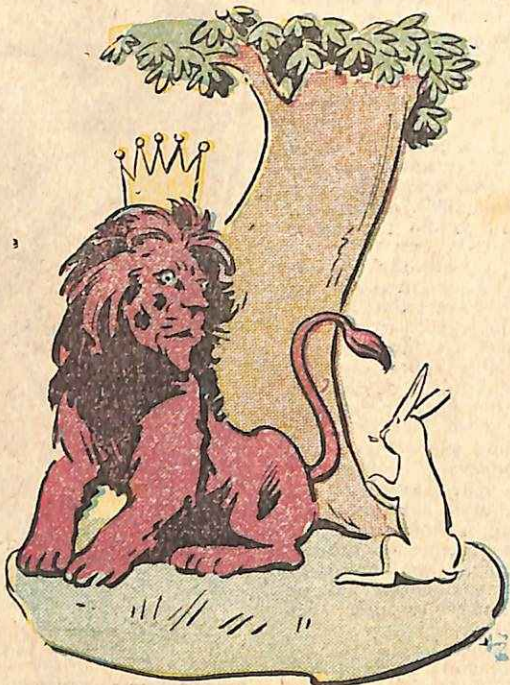
Γιὰ μιά στιγμή, λοιπὸν, τὰ χάνει. Μὰ συνέρχεται γρήγορα καὶ τὸ βάθει στὰ πόδια μ' ὅλη τὴ δύναμή τοῦ.

Ὁ καταστηματοῦχος τρέχει κι' αὐτὸς πίσω του καὶ τὸν σταματᾷ:

— Ἔσπασες τὸ τζάμι καὶ τρέχεις; τοῦ λέει.

— Τρέχω, γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὰ λεφτά! τοὶ ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ Γιαννάκης.

MIKY — ΜΑΟΥΣ

— Μ' ἔκανες καὶ σὲ περιμένα ἀπὸ τὸ πρωτὶ! Βρυχήθηκε τὸ λιοντάρι.

τελευταῖες ὁδηγίες, ποὺ σὰς ἔδωσε ὁ πατέρας σου, πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του.

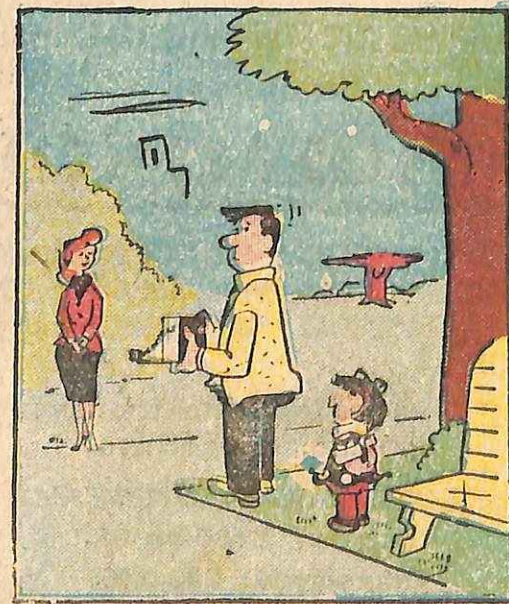
— Ὁ πατέρας μου, ἀποκρίθηκε ὁ νέος, ἦταν ἕνας γερο-τσιφούτης, ποὺ δὲν εἶχε δόντια. Τὰ δόντια τὰ δικά μου εἶναι γερά, μακριὰ καὶ κοφτερά, λαίμαργα γιὰ σάρκες. Ἐπιθυμῶ, λοιπὸν, ὁ νόμος μου νὰ γίνῃ ἀμέσως σ' ὅλους γνωστὸς καὶ σεβαστὸς.

Ὁ ἐλέφαντας, ἀφοῦ σκέφτηκε ξανά, τοῦ εἶπε: — Μὰ ἡ δικαιοσύνη, Μεγαλειότηε;

— Δὲν ὑπάρχει «μὰ», φίλε μου. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι μιά λέξι ἀστεία. Εἶμαι βασιλιάς, νὰ ἡ ὄχι; Ἐννοῶ, λοιπὸν, ἀπὸ σήμερα νὰ κυβερνήσῃς μοναχὸς μου καὶ δὲ δεχομαι συμβουλὲς ἀπὸ κανένα!

Πειραγμένος ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ὁ ἐλέφαντας, κατάλαβε πὼς δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ παπαγάλος, ποὺ ἔκανε τὸ ντελάλι τοῦ βα-

— Ἔχει μέσα φίλμ, μπαμπά! Τὴν ἀνοίξῃ καὶ τὸ εἶδα!...

σιλείου, μόλις πῆρε τὴ διαταγή, πῆγε ἀπὸ δάσος σὲ δάσος γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ διαγέγραμμο τοῦ καινούργιου βασιλείου.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ὑπῆκοι ὅλοι ἀγανάκτησαν. Ἐρῆκαν τὸ νόμο τοῦ σκληροῦ. Μὰ καὶ τί μπορούσαν νὰ κάνουν;

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ λιοντάρι, ξεπλωμένο σ' ἕνα κρεβάτι, στρωμένο μὲ φτέρες, περιμένα νὰ παρουσιάσῃ ὁ... πρῶτος τοῦ μεζέ! Ἦσεν πὼς ὁ λαγὸς εἶχε πέσει στὸ λαγὸ, ζῶ μὲ πολὺ νόστιμο κρέας. Ἦταν λοιπὸν γεμάτος χαρὰ γιὰ τὸ ὄραιο γεῦμα καὶ περισσότερο ἦταν ἱκανοποιημένος γιὰ τὸ νόμο τοῦ ποὺ ἦταν τόσο ἀπλὸς καὶ χρήσιμος γιὰ τὸν αὐτό του.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἥλιος ἀνέβαινε ὁλοένα καὶ ὁ λαγὸς δὲ φαινόταν ἀκόμα. Κόντευε μεσημέρι πιά, δὲν παρουσιάστηκε, ἐπὶ τέλους, πηδώντας πάνω στὰ χορτάρια.

— Μ' ἔκανες καὶ σὲ περιμένα ἀπὸ τὸ πρωτὶ, βρυχήθηκε τὸ λιοντάρι. Δὲ νομίζεις ὅτι ἕνας ὑπῆκοός σου ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ παρουσιάζεται στὸ βασιλεῖό σου, δὲν αὐτὸς τὸν κἀν τὴν τιμὴ νὰ τὸν προορίσῃ γιὰ φαί τοῦ;

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ δυὸ λόγια, Μεγαλειότηε, ἀποκρίθηκε ὁ λαγὸς κουνώντας τ' αὐτιά του. Λυπούμαι πολὺ ποὺ ἔκανα τὴ Μεγαλειότητά σου νὰ περιμένῃ ὡς αὕτη τὴν ὥρα νηστικός. Ἄν ὅμως ἀργῶσα νάρθω, αὐτὸ ἔγινε ἴσα-ἴσα, γιὰτὶ σὰς εἶμαι πολὺ - πολὺ πιστός.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε τὸ λιοντάρι, χτυπώντας μ' ὀργή τὴν οὐρά του.

— Στὸ δρόμο, ἀποκρίθηκε ὁ λαγὸς, ἀντάμωσα ἕνα ξάδερφό σου, ποὺ ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ νὰ μὲ φῇ! Ἐμένα μάλιστα δὲ μ' ἐνδιέφερε ἂν μ' ἐτρώγε αὐτὸς ἢ ἐσέας. Μὰ εἶχα υποχρέωσιν νὰ φυλάξω τὸν αὐτό μου γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σου.

Ἀλλὰ προσέθετε τὸν! Αὐτὸς δὲν τὸ ἔχει σὲ τίποτα νὰ σταματᾷ τὸν ὑπῆκό σου, ποὺ θὰ ὀρίσῃ ὁ κλῆρος, καὶ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ. Καὶ ἂν αὐτὸς δὲν εἶναι ἀφωσιγμένος σὲ σὰς, ὅπως ἐγὼ,

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; ξεφώνισε ἀγριεμένο τὸ λιοντάρι. Ποῖός εἶναι αὐτὸς ὁ θρασύτατος ξάδερφός μου;

— Εἶναι ἕνα ζῶο ἴδιο ἀκριβὸς μὲ σὰς. Λέει πὼς εἶναι κι' ἐκεῖνο λιοντάρι.

— Αὐτὸ ἔλεπε, τώρα νὰ βρισκεται καὶ δεύτερο λιοντάρι στὸ βασιλεῖό μου! εἶπε ὁ βασιλιάς. Μήπως θὰ μπορούσες, πιστὲ μου λαγέ, νὰ μὲ πᾶς νὰ δῶ αὐτὸ τὸ ζῶο, ποὺ ἔχει τὴν ἀναιδέα νὰ μοῦ μοιάζῃ;

— Εὐχαρίστως, Μεγαλειότηε, γιὰτὶ ἔτυχε νὰ τὸ δῶ νὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά τοῦ. Ἄν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, θὰ βρισκόσθε ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. Ἐνας περπατὸς θὰ μεγαλώσῃ τὴν ὁρμή σας...

— Αὐτὸς ὁ λαγὸς εἶναι καλὸ παιδί! σκεφτόταν τὸ λιοντάρι καθὼς τὸν ἀκολουθοῦσε μὲς ἀπ' ὅμως θέλει τὸ καλὸ μου. Μακάρι νὰ ἦταν σὰν κι' αὐτὸν ὅλοι οἱ ὑπῆκοί μου!

Καὶ χαϊρόταν πρὸ πολὺ, ὅσο ἔδλεπε τὸ παχουλὸ σῶμα τοῦ λαγοῦ.

Στὸ τέλος φτάσανε στὸ χεῖλος ἐνὸς μεγάλου πηγαδιοῦ.

— Ὅριστε, Μεγαλειότηε, ψιθύρισε ὁ λαγὸς. Ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ φωλιά τοῦ ξαδερφοῦ σου. Ἐδῶ κρύφτηκε πρὶν μισὴ ὥρα, φωνάζοντας πὼς δὲ θὰ βρισκάτε ποτὲ τὴν κρυφώνα του...

Τὸ λιοντάρι ἔσκυψε καὶ βλέποντας τὴ φάτσα τοῦ, ποὺ καθρεφτιζόταν στὸ νερὸ, νόμισε πὼς ἀντίκριξε τὸν ἐχθρό του.

— Ναι, μὰ τὴν ἀλήθεια! βρυχήθηκε. Εἶναι κρυμμένος στὸ βάθος καὶ μὲ κυττᾷ περιφρονητικὰ μὲ τ' ἀγρία μάτια του. Μὰ τώρα θὰ τοῦ δείξω κι' ἐγὼ πόσο μὲ τρομάζουν οἱ σκηνομέ-νες τριχὲς του...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ πῆδησε μέσα στὸ πηγάδι νὰ κατασπαράξῃ τὸν ἐχθρό του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα πλάφ βαρὺ καὶ δυνατό ἀκούστηκε στὸ νερὸ, ποὺ ἔκλεισε μέσα τοῦ γιὰ πάντα τὸ σκληρὸ λιοντάρι.

Ἔτσι πῆθανε πάνω στὰ νιάτα τοῦ ὁ καινούργιος βασιλιάς, ἐπειδὴ εἶχε περιφρονήσει τὴς συμβουλὲς τοῦ πατέρα τοῦ καὶ τὴς συστάσεις τοῦ συμβούλου τοῦ, τοῦ γέρον ἐλέφαντα.

— Κρίμα ποὺ δὲν ἔφαγες τίποτα σήμερᾷ, τρὸ φώναξε ἀπὸ πάνω ἐιρωνικά ὁ λαγὸς. Μὰ, δὲν ἔχεις παρᾶντο. Ἦπιες καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἀχάριστε!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

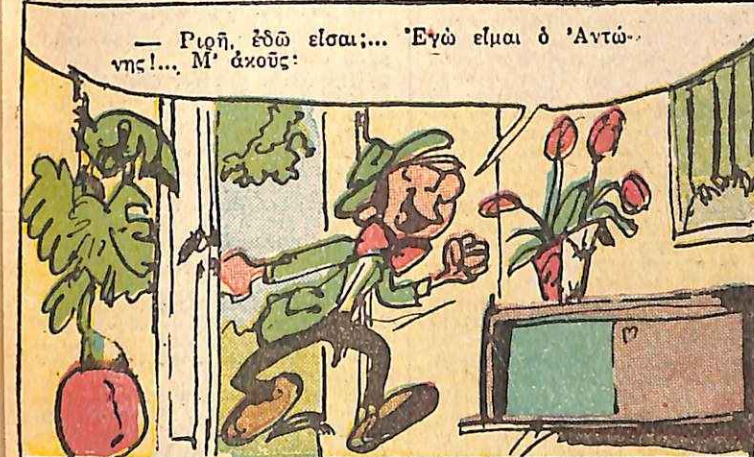
Ἡ νόστιμη κόλλα τοῦ Ριρή

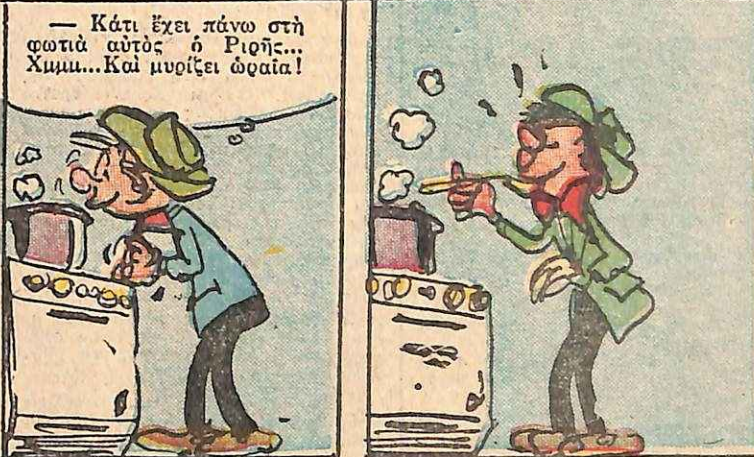
— Ἡ κόλλα μου εἶναι ἑτοιμὴ. Θὰ μπορέσω νὰ κολλήσω τώρα τὰ καινούργια χαρτιά μέσα στὴς ντουλάπες τοῦ τοίχου.

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή, ἔχασα ν' ἀγοράσω τὴν εἰδικὴ βούρ-
τσα, ποὺ θὰ μὲ διευκολύνῃ σ' αὕτη τὴ δουλειά. Τέζω στὸ
μικρὸ μαγαζάκι τῆς γωνίας. Πιστεύω νὰ βρῶ ἐκεῖ αὐτὸ, ποὺ
μοῦ χρειάζεται.

— Ριρή, ἐδῶ εἶσαι;... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντῶ-
νης!... Μ' ἀκούς;

— Κάτι ἔχει πάνω στὴ
φωτιά αὐτὸς ὁ Ριρή...
Χμμ... Καὶ μυρίζει ὡραία!

— Μὰ αὕτη ἡ κρέμα εἶναι ὑπέροχη!... Φαντάζομαι
τὰ μούτρα τοῦ Ριρή, δὲν θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ δῇ πὼς
τοῦ τὴν καταβροχθίζω...

— Τραλαλά!... Τραλαλά!... Μπα, ἐδῶ εἶσαι Ἀν-
τῶνης!... Τί γίνεσαι;... Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ;... Ἄσε κά-
τω αὕτη τὴν κατασρόλα...

— Κατεργάση!... Ἦθελες νὰ
τῇ φᾶς μόνος σου αὕτη τὴ θαν-
μάσια κρέμα, ἔ;

— Κρέμα;... Ποιά
κρέμα;... Δὲ φαντάζο-
μαι νὰ ἔφαγες;...

Η μέδουσα αποκαλείται «τσου-
κνίδα της θάλασσας».

ΜΗΝ ΕΓΓΙΖΕΤΕ τις μέδουσες!

Προκαλούν παραλυσίες,
άνομη και θάνατο

ΤΟ Σεπτέμβριο του 1957, δινόταν στο δημαρχείο του Χάστινγκς (Αγγλία) μια τελετή. Ο δήμαρχος μίλησε μπροστά στο μικρόφωνο. Σαφινικά, ο αρχηγός του Δήμου τον παραμέλησε κι' έδωσε από το μικρόφωνο ένα δραματικό S.O.S. προς τους λουόμενους:

— Παραμονή στη θάλασσα επικινδυνή! Βγείτε άμεσα στην ξηρά!...

Ο κόσμος, τρομοκρατημένος από τα άτομικά πειράματα, φαντάστηκε, ότι έπρόκειτο για κάποια ύποπτο ήχο, που είχε μολύνει τα νερά της θάλασσας με ραδιενέργεια. Κι' όστόσο, επρόκειτο μόνο για μια επιδρομή μεδουσών, που διευθυνόταν προς τις άγχιονές αυτές, επί μετώπου 200 χιλιομέτρων!

Αλλά μερικοί γέλασαν με το δραματικό S.O.S. του γιατρού και παρέμειναν στη θάλασσα, ώσπου βρέθηκαν, ξαπνικά, περιτριγυρισμένοι από χιλιάδες μεδουσες. Σημειώθηκαν τότε αρκετά θύματα.

Το «επιδήμιση» μιας μεδουσας προκαλεί συνήθως έντονο κνησμό, που συνοδεύεται από υψηλό πυρετό και παραλυτικά φαινόμενα ενός μέλους ή και ολόκληρου του σώματος. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, μπορεί να εμφανισθούν εξαιρετικά βίαιες κρίσεις επιληψίας, που να οδηγούν στο θάνατο.

Οι μεδουσες έχουν αποκτηθεί «πλωτός κήπος του Ωκεανού», ή «θαλάσσιες τσουκνίδες». Οι Αγγλοι, έξ' άλλων, τις αποκαλούν «παγωμένα υφάρια», μ' όλο που δεν έχουν σχέση μ' αυτά. Δεν έχουν ούτε σκελετό, ούτε μάτια, ούτε αυτιά. Δεν έχουν επίσης πτερόγυια. Οι ζωολόγοι τις κατατάσσουν στα τελευταία σκαλοπάτια της εξέλιξης. Μόνο πιο πάνω από τα σφουγγάρια, αλλά κάτω από τους σκώληκες. Κινούνται χάρις σ' ένα σύστημα ελαστικών προσαρτήσεων και μπορούν ν' αναπτύξουν αξιόλογη ταχύτητα.

Οι μεδουσες αποτελούνται από δύο μέρη. Ένα είδος κώδονος ή «μπαλόνι», που το σχήμα της ποικίλλει από το ένα είδος στο άλλο, κι' από έναν δορυφόρο πλοκάμιον, που κρέμεται σαν χουστάνι πάνω στο μπαλόνι. Στη μέση αυτών των πλοκάμιον βρίσκεται ένα στόμα, που συνδέεται μ' ένα υποτίπλοδο στομάχι.

Το σώμα της μεδουσας αποτελείται κατά τα 95% από νερό, ενώ ο δορυφόρος, ο οποίος δεν ξεπερνάει τα 5%.

Αν αφήσουμε μια μεδουσα πάνω από δώδεκα ώρες στον ήλιο, το σώμα της ξεραίνεται και μεταβάλλεται σε ένα είδος φλούδας τόσο διαφανής, που, ανάμεσα απ' αυτήν, μπορούμε να διαβάσουμε άνετα μια εφημερίδα.

Αν, έξ' άλλων, βγάλουμε μια μεδουσα και τη βάλουμε πάνω σ' ένα σωρό από κόλλες στυλό, τότε η μεδουσα θα δια-

λυθεί τελείως και δε θ' απομείνουν παρά μόνο τα υφάρια της.

Το μέγεθος της μεδουσας ποικίλλει στο άπειρον. Υπάρχουν μικροσκοπικές, που θα χωρούσαν στο νυχι του χεριού μας. Άλλες, όμως, είναι τεράστιες, όπως η «κωνική χείτη του λονταριού», που συνελήφθη πριν από μερικά χρόνια στα ανοιχτά του κόλπου της Νέας Τόρκης. Η μεδουσα αυτή είχε διάμετρο 2 μέτρων και όχι λιγότερους από 1000 πλοκάμιον, που το μήκος μερικτών απ' αυτούς ξεπερνούσε τα 35 μέτρα. Μεγάλη ποικιλία παρουσιάζει επίσης το χρώμα των μεδουσών.

Κάθε θηλυκή μεδουσα γεννάει χίμπος εκατομμύρια αυγών. Ελάχιστοι απ' αυτά, όμως, φθάνουν στην απαραίτητη ωριμότητα, για να βγούν απ' αυτά κωλύματα όντα. Τα υπόλοιπα καταστρέφονται.

Οι μεδουσες των θαλασσών δεν έχουν καμία σχέση με τις μυθολογικές, που γοήτευαν τους ανθρώπους με το βλέμμα τους. Άλλα δεν είναι λιγότερο επικίνδυνες απ' αυτές. Δεν επιτίθενται εναντίον του ανθρώπου, όπως πιστευόταν γενικά. Αλλά οι πλοκάμιόι της γαντζώνονται πάνω του, όπως και σε κάθε αντικείμενο, που συναντούν μπροστά τους κι' έτσι βρίσκεται ο κίνδυνος.

Αυτοί οι πλοκάμιόι είναι εξαιρετικά ελαστικοί και μπορούν, μ' όλο που δεν έχουν μήκος μεγαλύτερο από μερικά εκατοστά, να τεταθούν ως το έναυσον μέτρο. Είναι εξωδιασπόμενοι, έξ' άλλων, με αναρίθμητες μικροσκοπικές βεντούζες, που κολλούν στο δέρμα και διχοτυπώνται μέσα σ' αυτό ένα τοξικό δηλητήριο, που περιέχουν.

Όπως είπαμε παραπάνω, οι μεδουσες καλούνται επίσης και «τσουκνίδες της θάλασσας». Το αξιοσημείωτο, λοιπόν, είναι, ότι το δηλητήριο της μεδουσας περιέχει τα ίδια χημικά στοιχεία, που βρίσκονται και στις τσουκνίδες.

Πολλές φορές, η θάλασσα πετάει στην αμμουδιά μεδουσες, που σκάζουν ού μπουλόνια. Η ιδέα, που επικρατεί, ότι οι κωδονές τους περιέχουν ανθρώπινο DNA, δεν είναι σωστή. Άλλα μη οπείδετε να τις εγγίσετε. Γιατί οι βεντούζες των πλοκάμιον εξακολουθούν να λειτουργούν δώδεκα ή και δεκαπέντε ώρες μετά το θάνατό τους.

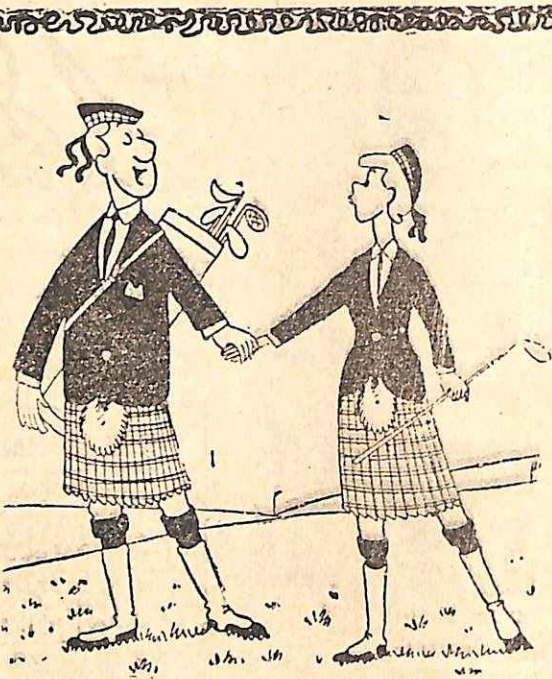
Στις θαλάσσιες της Ιαπωνίας υπάρχει μια άκαχη μεδουσα, δηλαδή χωρίς δηλητήριο, που την αλατίζουν και την παστώζουν και κατόπιν την παρασκευάζουν με φύλλα βελανιδιάς και την προσφέρουν σαν δροσετικό.

Στην Ολλανδία και τη Γερμανία, έξ' άλλων, πίνουν, με μεγάλη δόξα, κοπάδια μεδουσών και κατόπιν τις χρησιμοποιούν σαν λίπασμα, στα χωράφια. Οι ειδικοί βεβαιώνουν, ότι είναι ένα από τα καλύτερα λιπάσματα και ότι αυξάνει σε σημαντικό βαθμό την απόδοση των αγρών.

ΟΙ ΓΑΤΟΚΛΕΦΤΕΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

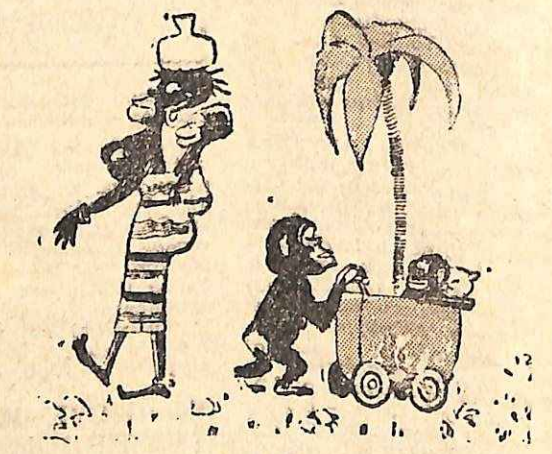
Κάνουν θραύση στην Αγγλία, ιδίως δε στις μεγαλύτερες πόλεις της, οι... γατοκλέφτες! Υπολογίζεται ότι, κάθε χρόνο, εξαφανίζονται το λιγότερο 250.000 γάτες. Άλλες απ' αυτές — ιδίως οι περισσότερες ράτσες — θανατώνονται για το τριχωτό τους κι' άλλες πουλιούνται προς 15 σελίνια περίπου (60 δραχμές) ή μια σε επιστημονικά εργαστήρια, ως πειραματόζωα. Το ίδιο γίνεται και για τους σκύλους — αλλά σε πολύ μικρότερη έκταση, γιατί υπάρχει γι' αυτούς ειδικός προστατευτικός νόμος. Αντίθετα, για τις γάτες, μ' αν άρνηση ή ασυννομία τις ανακαλύψει σ' ένα εργαστήριο, δεν είναι εύκολο να αποδειχθεί η κλοπή τους.

Η ανεπαρκής αυτή προστασία του νόμου έκανε μια Λονδορέζα κυρία, φανατική ζωόφιλο, να δημιουργήσει και να συντηρήσει με έξοδα της ολόκληρη δογάνωση «κατασκόπων», που παρακολουθούν τους γατοκλέφτες, πληροφορούν άμεσα την κυρία για τη δράση τους, κι' εκείνη ειδοποιεί εγκαίρως την αστυνομία ή την Εταιρεία Προστασίας των Ζώων. Έτσι, έχουν σωθεί πολλές γάτες.

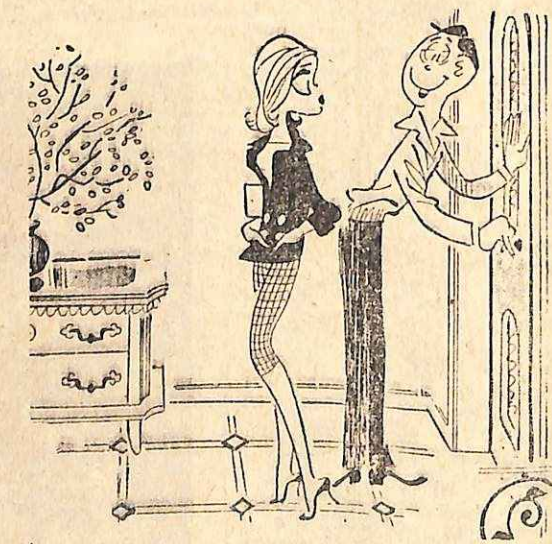

ΣΤΗ ΣΚΩΤΙΑ

— Θα παντρευτούμε, θα ζήσουμε ευτυχισμένοι και θα κάνουμε πολλές οικονομίες!...

Χωρίς λόγια.

— «Ηρόδοτος για την αδελφή μου, δεσποινίς Μαρία;» «Ε, λοιπόν, σάς αναγγέλλω ευχαρίστως πως μόλις βγήκε!...

Η αλληλογραφία μας

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΕΥΑ ΓΕΩΡΓΙΑ
ΛΑ απάντησε ταχυδρομικώς στις:
Κατίνα Μαθιουδάκη, Ηράκλειον Κρήτης,
Ελένη Μπασιδανίκη, Λάρισα,
Αφροδίτη Κακοτάκη, Θεσσαλονίκη
και Μαίρη Φαδέλα, Χαλκίδα.

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. Α. Λ.
Απάντησε ταχυδρομικώς στις: Ζι-
μπουλάκη Κατίνα, Χανιά, Συμπόλη-
το Άνδρεα, Κύπρος, και Ασπρούλην
Κωνίνο.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ.
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε
ταχυδρομικώς στις: Κική Ρωμανί-
δου, Ιατρός, Ζαΐρα Μπένου, Κέρκυ-
ραν, Μαρία Δ. Παρασκευά, Κόριν-
θον, Σοφία Πανέκη, Ηράκλειον,
Μίκα Χουδρόπουλου, Θήβας, Ευαγγε-
λίαν Βαρουδλή, Πάτρας, και Αννυ
Καμπανάρη, Θεσσαλονίκη.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟ-
ΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
απάντησε ταχυδρομικώς στους: Ι-
ωαννίδη Ιωάννην, Φωστερίδη Άν-
δρέαν, Νικολόπουλον Γεώργιον, Α-
δαρή Μαρίαν και Άσλάνη Γεωρ-
γίαν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Ε. Γεωργιάδου και
ή Α. Δημητρίου, (17 χρό-
νων, καί ο αδελφός, Νό 10,
Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλο-
γραφηθούν με νέες απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή
καλής φιλίας και σταθερής
φιλίας. Φωτογραφία ελ-
πιδόσκη.

Η Ρούλα Μιχαήλ, (16
χρόνων), Άγιος Παύλου Νο 7, Ά-
γιος Παύλος, Λευκωσία, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφηθούν με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική
γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή
καρτ — ποστάλ και την ανάπτυξη
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Άνδρ. Ρούλα Μιχαήλ, (17
χρόνων), Β. Παύλου 33, Λευκωσία, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
την ανταλλαγή καρτ — ποστάλ και
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Μάγδα Άνθούλα, ή
Αφροδίτη και ή Τατιά-
να, Ζήνωνος Κιτιέως Νο 32, Λάρ-
νακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλο-
γραφηθούν με νέες απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική γλώσσα. Παρακαλούν
όσες γράψουν να στεί-
λουν μια φωτογραφία τους.

Η Βάνα Γιαννακο-
πούλου και ή Ξένια Γα-
λιανού, (17 χρόνων και ο αδελφός),
Γεωργίου ΣΤ' Νο 2, Λάρνακα, Κύ-
προς, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με
νέους απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα
από την Ελλάδα, με σκοπό την αντα-
λλαγή γραμματοσήμων και καρτ —
ποστάλ.

Η Ρηνούλα Γεωργί-
ου, (20 χρόνων), Σκελλάρου 6,
Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέους απ' όλο τον κόσμο,
στην ελληνική, αγγλική και
γαλλική γλώσσα. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Η Κλημεντίνη Γε-
ωργίου, (17 χρόνων), Λεμε-
σός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-
ση με νέους μορφωμένους, ευπαρου-
σίαςτους και καλού χαρακτήρος από

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣ Α — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μέγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.553.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατρίσιν επί Περικλέους 28 (παρα-
την Όμοιοιαν) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

το εξωτερικό και την Κύπρο, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και
σταθερής γνωσης.

Η Κ. Α. Τη Μιχαήλ, Κά-
τω Ζωδία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή
γρμματοσήμων.

Η Ε. Ν. Άντωνιάδου,
Θησείας Νο 56, Λευκωσία, Κύπρος,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκο-
πό την ανταλλαγή γραμματοσήμων
και τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Η Μ. Ζίζα, (17 χρόνων),
Λυκούργου 9, Μόρφου, Κύπρος, ζη-
τεί ν' αλληλογραφήσει με σκοπό την
ανταλλαγή γραμματοσήμων και την
ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γ. Άδραάμ, Γεωργιάδου
Νο 48, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο, κατά προτίμηση από την
Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 15
— 18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής φιλίας και δι' άλλο ή
θελε επακολουθήσει.

Ο Τάκης Παναγιώ-
του, (17 χρόνων), Λεωφόρος, 23,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο,
με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο Μιχαήλ Λοϊζί-
δης, Αισχύλου Νο 73, Λευκωσία,
Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Παντελάκης Χαρα-

λαμπιδης, (19 χρόνων), Ά-
γίας Παρασκευής Νο 116, Αμμόχω-
στος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες και νέους απ' όλο τον
κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική
γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πάμπος Άνδρ. ο-
νίου, Ταχ. Κιβ. 31, Λευκωσία,
Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες από την Ελλάδα, κατά προ-
τίμηση από την Αθήνα, ηλικίας 16
— 18 χρόνων, με σκοπό την ανά-
πτυξη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο Κλαύδιος Φάδιος,
Ναϊτών 14, Λάρνακα, Κύπρος, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Ο Άνδρέας Χριστο-
δουλίδης, (17 χρόνων), Μ. Τραπέζης
Νο 23, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέες απ' όλο τον κόσμο,
με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής
φιλίας. Φωτογραφία ελ-
πιδόσκη.

Ο Στελάκης Χρυσό-
στομου, (17 χρόνων), Κ. Ζω-
δία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέους και νέες, με σκοπό
την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Άντρος Νεοφύ-
του, Συριανόχωρι, Μόρ-
φου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-
ση με νέες και νέους απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο Χ. Χαραλάμους,

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Έξαμήνιος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες Άγγλιας 7
» Δολάρια 29
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» Φρ. Γαλλ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Έμδασματα Έσωτερικού δια ταχυ-
δρομικής επίταξης και Έσωτερικού
δια τραπεζικής τοιαύτης προς το
περιοδικό «ΘΕΣΑΥΡΟΣ», Δραγα-
τασίου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος).
Αθήνα.

Διευθυντής Διαχειριστής και υπεύ-
θυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΙΛΑΤΖΗΣ

Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».

Διητής και υπεύθυνος τυπογραφείου

ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Νοτάδων 24. Παλαιόν Φάληρον

κλί, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μαθήτρες από
την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Α-
θήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη
σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας,
καθώς και την ανταλλαγή
γρμματοσήμων. Παρακαλεί όσες ά-
παντήσουν να στείλουν μια φωτο-
γραφία τους.

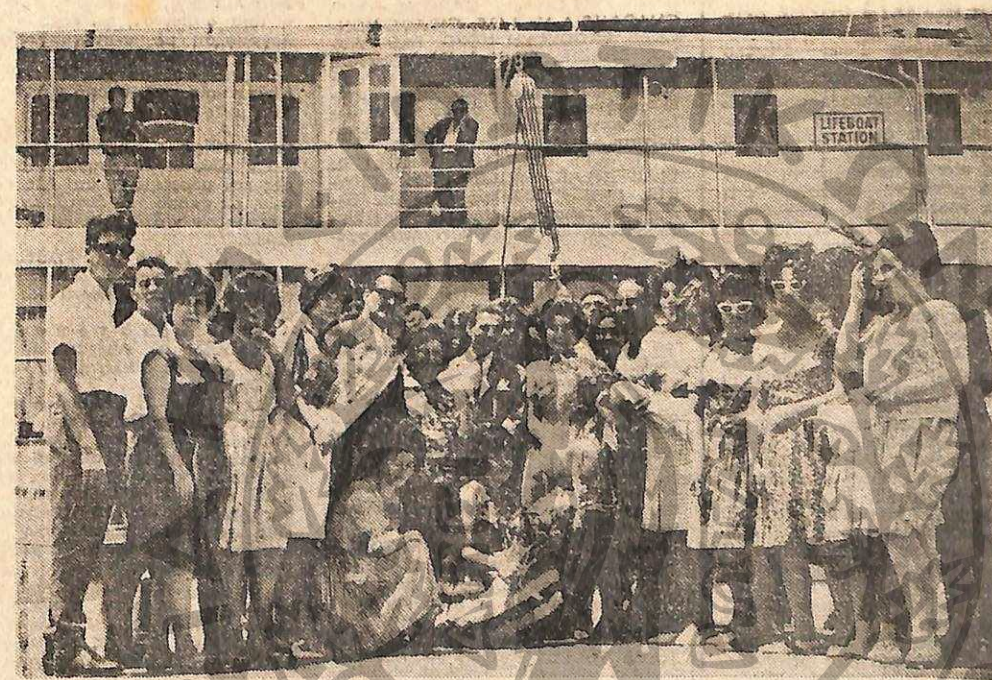
Ο Λούλης Μιχαήλ,
Στοά Τραπέζης Νο 10, Μόρφου,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα και την Κύ-
προ, με σκοπό τη σύναψη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο Π. Γ. Χ. Α. Τ. Χ. Ρ. Α.
λάμπου, (17 χρόνων), Κ. Ζω-
δία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφηθεί με νέους και νέες, με σκοπό
την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Άντρος Νεοφύ-
του, Συριανόχωρι, Μόρ-
φου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή-
ση με νέες και νέους απ' όλο τον
κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο Χ. Χαραλάμους,

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΜΜΩΤΩΝ "ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ."

Οι σπουδασταί της Έπαγγελματικής Σχολής Κομμωτών ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ κ. Ευσέβιος
Μιχόπουλος και διδασκ. Πρώ Παππά και Αναστασία Κουγιουμτζόγλου, επιτυχόντες εις τας
εξετάσεις υποτρόφων Γ. σειράς, έτους 1962, αναχώσαν δια ΤΟΥΡΙΝΟΝ, ΜΙΛΑΝΟΝ και
ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ όπου θα παραμεινούν προς μετεκπαίδευσιν και παρακολούθησιν των τελευταίων
εξειδίκευσης της Κομμωτικής Τέχνης.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ

Άκαδημίας και Χρ. Τρικούντη 20. Τηλ. 612.588

Καυτανιώτου 144. Τηλ. 43.089

ΕΙΧΑΜΕ κατασκηνώσει κατα-
μεσής στη Σαχάρα. Ήμασταν
κατάκοποι από τη φρικτή οδο-
πορία μιάς φλογερής ημέρας. Ο
όδηγός του καραβανιού, που μας
συνόδευε από τη Μέκκα για το
Μαρόκο, μου είπε:

— Μακριά το ταξίδι μας, ε;
— Ναι, του είπα. Τόσες οδο-
μάδες διασχίζουμε τη Σαχάρα
κι' έχουμε δρόμο ακόμα μπρο-
στά μας.

— Ξεκουράσου, τότε!... Ξαν-
είπε ο άραπης. Κι' ο Άλλας πά-
ει να ξεκουραστεί...

Και μουδίζει τον ήλιο που θα-
σίλευε.

— Σε καλό σου, Μανούρι!...
γέλασα. Αυτός είναι ο Άλλας;

— Όχι, μου είναι το λυχνάρι
του. Τό σώνει τώρα, αφού τε-
λείωσε το μεροκάματό του. Ώ
τό ξαναγάγει αύριο, που θα το
χρειαστεί πάλι!

— Όμορφα τα λές, Μαν-
σούρι!... δέκομαι. Μά γιατί φαί-
νεσαι έτσι θλιμένος τώρα;...

— Γιατί σκοπεύω να σκοτώσω
κάποιον... Κι' ο Άλλας μας απα-
γορεύει το φόνο!... είπε ο Μαν-
σούρι.

Σκίρτησα. Ήμουν έτοιμος κά-
τι να πω. Μά είδα ξαφνικά τη
μαύρη ματιά του να καρφώνεται
κάπου. Κυτούσε τη Ζοχρά, μία
τσαχπίνη μελαχροινή, καλλονή,
κόρη του αρχιοδηγού του καρα-
βανιού μας. Η Ζοχρά έβγαине
τη στιγμή εκείνη απ' το πατρικό
τσαντήρι και τραβούσε για τη
τσέρνα της άσσεως να πάρη
νερό.

Από τη λαχτάρα της ματιάς
του μισόνοιωσα το μυστικό του.
Μά κάνοντας τόν άνηξερ, ρώ-
τησα τον έρωτευμένο άραπη:

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

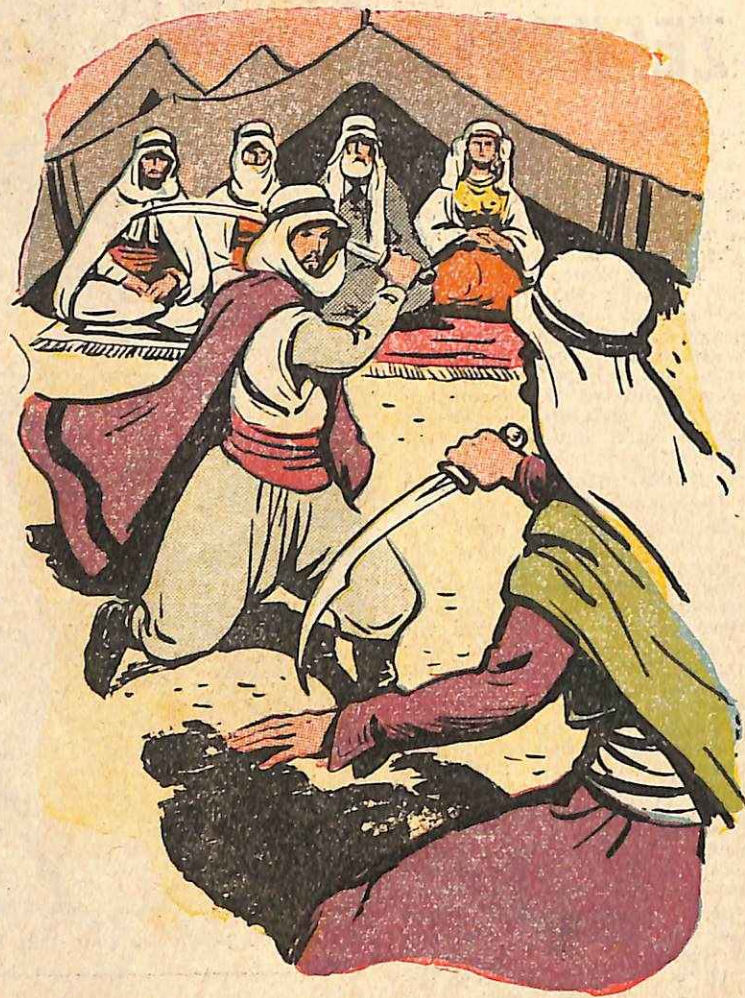
— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

— Μανσούρι, τί σούκανε έ-
κείνος, που σκέπτεσαι να σκο-
τώσης;

— Σε μένα, τίποτα... Άρέ-
σει όμως σ' εκείνη, που έγω ά-
γατώ τρελλά!... Κι' αυτό με τυ-
ραννάει... Μου είναι μαρτύριο...

— Δεν είναι όμως σωστό να
τόν σκοτώσης μπαρμπάκι, Μαν-
σούρι. Αυτό είναι ανανδρεία!...

ΤΟ «ΜΗΛΟ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ»

Οι δυο αντίπαλοι τράβηξαν τα χατζάρια από τις θήκες τους και ή
μονομαχία άρχισε...

— Τότε... Τότε ή Σαχάρα εί-
ναι μεγάλη... Το Μαρόκο απέ-
χει πολύ άκóμη... Και οι ύαινες
και τα τσακάλια θα σωχρύναν
τη ψυχή του πατέρα μου, γιατί!

— Γιατί; δέκομαι έκθαμβός.

— Γιατί θα τα τσίωω με τις
τροφερές σάρκες της Ζοχρά, καμ-
μιά νύχτα!...

— Μά δεν την αγαπάς;

— Ο Μανσούρι με κτύπησε καλά
— καλά. Ύστερα έξεπασε:

— Μά δεν καταλαβαίνεις, έ-
φέντημ, ότι την αγατώ σαν πα-
λαδός;... Άφού προτιμάω να την
χωνέψουν στομάχια άγριμιών,
παρά να τη σφίξη στην άγκαλιά
του άλλου, μπορεί να μη την ά-
γατώ;...

— Καλά κι' ο Άλλας δεν τι-
μωρεί εκείνους που σκοτώνουν;...

— Τους τιμωρεί, μά άδικα...
Γιατί να τους δώση καρδιά και
να την πλημμυρίξη ύστερα με
φλογερά πάθη; Γι' αυτό κι' έγω
κάθε φορά που είμαι δυσηχισμέ-
νος, βλαστημάω άγρια τα γένηα
του Προφήτη του...

Υποκλήθηκε κατόπιν μπροστά
μου το άτυχο μελαχροινό και λυ-
γερό παλληκάρκι κι' άπαρκρύθη-
κε άπότομα. Ίσως να καταλά-
βη πως είχε έκτροχισαθή από
τη διαίτη του άτυχου αισθή-

μάτος του και να φοβόταν μήπως
εσοτομίση κι' άλλες βλαστη-
μιες.

Φαίνεται όμως πως ο άρχιο-
δηγός του καραβανιού μας και
πατέρας της χιλιοπόθητης Ζοχρά
είχε επιτρέψει τη μονομαχία των
δυο υποψηφίων μνηστήρων της
κόρης του. Κι' αυτό, γιατί κεν-
τά τα χαράματα ήχοι γοργοί
ταμπούρουλ μας τίναναν όλους
απ' τον ύπνο στο ποδι. Βγήκα
απ' τη σκηνή. Και στενοχωρημέ-
νος από άόριστη άγωνία, βάδισα
προς το κέντρο της κατασκηνώσε-
ως του καραβανιού.

Όλη ή συνοδεία καθόταν
σταυροπόδι στην άμμο. Είχε
σχηματίσει φαρδύ κύκλο. Κοντά
στο σοβαρό πατέρα της, καθό-
ταν άπάνω σε δέρμα τίγρεως, το
βελτικό «μήλο της ερίδος», ή
Ζοχρά. Την πρόσδεα καλλίτερα
τώρα, άτάραχη και γαλήνια, και
μά την άλήθεια, δικαίωμα το πά-
θος των δυο δυσηχων παλληκα-
ριών, που θ' άλλαζαφόντουσαν
για το χατζήρι της...

Ποτέ πιο γλυκό, πιο πλάνο,
και πιο προδοτικό βλέμα δεν έ-
λαμψε σε όμορφότερα μάτια. Μου
φάνηκε σαν χάρδι μάνας, όπως
μου φάνηκαν και σαν δυο κλαμέ-
να δοξάρια τα φρύδια της, σαν
φιλιτσία τα κανονικά της δόν-
τια και σαν μελαχροινός καρπός
το κορμί της...

Την άλλη μέρα, όταν ξεκίνησε
το καραβάνι για την πορεία του,
άφισε εκεί στην άσση, πίσω του,
δυο φρεσκοαναμμένους τάρουσ:
Του Μανσούρι και της Ζοχρά!...

Όσο για το μισότρελλο, από
τη συμφορά του Τακζάρ, δεν ή-
ταν ανάμεσα στους άδηγούς μας.
Τόν κατάπιε ή άπεράντη έρη-
μος, καθώς άρχισε να πλανιέται
έδώ κι' εκεί, έξαλλος κι' άπαρη-
γόρητος για τόν άδικο χαμό της
λατρεμένης μελαχροινής κι' ό-
μορφης Ζοχράς του...

ΖΑΚ ΛΕΡΟΥΑ

Ο πατέρας σήκωσε ψηλά το
χέρι. Κι' οι δυο αντίπαλοι μπή-
καν με περήφανα ύψωμένο το κε-
φάλι στη μέση του κύκλου. Πρό-
σεα τον Τακζάρ. Πιο νέος και
πιο άδύναμος απ' τόν Μανσούρι,
ήταν όμως λυγρότερος, όμορ-
φότερος και πιο σβέλτος...

Τσαχπίνη Ζοχρά!... Ήξερες
καλά που έπρεπε να χαρίσης την
όμορφη, μά σκληρή καρδιά σου!

Άτάραχα, φαινομενικά τα δυο
παλληκάρια, γονάτισαν ίπποτικά,
σύμφωνα με τις συνήθειες της γε-
ναιοψυχης φυλής τους, μπροστά
στη Ζοχρά, κι' ο Μανσούρι ρώτη-
σε άραχνά τόν αντίπαλό του:

— Την παρατάς, Τακζάρ;...

— Όχι, Μανσούρι!...

Ο άρχιοδηγός ξαναχτύπησε
τα χέρια του. Κι' οι δυο αντίπα-
λοι σηκώθηκαν όρθιοι και τράβη-
ξαν τα χατζάρια τους.

Η μονομαχία άρχισε. Οι άπαι-
σιες και πένθιμες κλαγγές των
σταθίων υπερδυνάμεων τώρα
μ' ένα μελαγχολικό επικήδειο τρα-
γουδι, που άρχισαν να ψάλλουν
οι έντοπιοι Άραβες της συνοδεί-
ας κι' οι Αιθίοπες άχθοφόροι του
καραβανιού μας. Τα δυο παλλη-
κάρια δεν τρυπιόντουσαν με τις
αίχμες, αλλά χτυπιόντουσαν με
τις άκονισμένες κόψεις των χατζα-
ριών τους.

Τό αίμα έδρεχε άφθονο τα κορ-
μιά τους και τα μπουρνούζια
τους. Ο άφρός της λύσσας έ-
σπριζε τις γωνίες των χειλιών
τους. Μά τα άπαίσια σπαθιά
τους άνέμιζαν άκατάπαυστα και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογιστος και
καινούργιες βαθείες χαρακιές αύ-
λάκωναν τα κορμιά τους.

Σε μία στιγμή ο Μανσούρι, έ-
ξαλλος κι' άνυπόμονος, για το ά-
ποτέλεσμα, ρίχτηκε έναντίον του
Τακζάρ, με σηκωμένο το χατζήρι
του. Μά ο άλλος, εύλογισ

Είναι πολύ δύσκολο
νά κόψετε τὸ κάπνισμα...

Είναι ὅμως ὅπωςδήποτε
εὐκολώτερο νά τὸ ἐλαττώσετε.

Σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια ἔρχεται
νά σᾶς βοηθήσῃ ἡ ION
προσφέροντάς σας τὴν καραμέλλα

Υγείας ION

Δοκιμάστε τὴν

ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ
ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΑΠΝΙΣΤΗ

ΠΡΩΤΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ